AU PLECAT CINCI. S-AU ÎNTORS DOAR PATRU.

ASTA E POVESTEA NOASTRĂ

ASHLEY ELSTON

„Un thriller romantic fascinant, plin de neprevăzut."
School Library Council

LEDA EDGE

ASHLEY ELSTON

ASTA E POVESTEA NOASTRĂ

LEDA EDGE

Colecție coordonată de
Shauki Al-Gareeb

ASHLEY ELSTON

ASTA E POVESTEA NOASTRĂ

Traducere din limba engleză
Ionel Ghiragosian

CORINT BOOKS
2019

Redactare: Iulia-Cristiana Stan
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

Ashley Elston
THIS IS OUR STORY
Copyright © 2016 by Ashley Elston

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-635-3
ISBN ebook: 978-606-793-879-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ELSTON, ASHLEY
Asta e povestea noastră / Ashley Elston; trad. din lb. engleză: Ionel Ghiragosian. - București: Corint Books, 2019
ISBN 978-606-793-635-3

I. Ghiragosian, Ionel (trad.)

821.111

Mamei mele, Sally

Un cerb mort și un cadavru de om scot același sunet când ating solul pădurii. Este greu de imaginat că o persoană ar putea fi confundată cu un animal, dar se întâmplă mai des decât ai crede.

Cunoaștem pădurea asta. Ne-am petrecut mai mult timp aici decât oriunde altundeva. Toate dealurile și văile și toate locurile în care cerbii caută de mâncare și se odihnesc în căldura zilei sunt întipărite în mintea noastră. Știm exact de unde vine glonțul când îl auzim. Fără să mai fie nevoie să ne ascundem, dăm buzna din toate direcțiile, fiecare dorindu-și să fie primul care vede prada.

Însă entuziasmul ne dispare când vedem trupul lui Grant contorsionat în unghiuri ciudate peste un copac doborât. Impactul glonțului l-a scos de tot din cizmele care încă stau verticale, la o distanță de câțiva pași.

Ne mișcăm unul în jurul altuia, stând împreună la câțiva metri de el, momentan prea speriați ca să ne apropiem. Una câte una, armele ne alunecă printre degete, căzând cu un zgomot surd pe covorul de frunze care acoperă solul.

Ne apropiem de Grant rând pe rând.

Uluiți, stăm în cerc în jurul lui, îmbrăcați cu haine de camuflaj, fiecare dintre noi contopindu-se în celălalt.

Nimeni nu se apropie de el. Nimeni nu se apleacă pentru a-i verifica pulsul. Pieptul îi este găurit în mijloc, iar sângele care țâșnește udă pământul.

Nu avem nicio îndoială că Grant Perkins este mort.

Doi dintre noi îngenunchează, plângând; altul pare incapabil să se miște.

Doar unul se uită cu atenție la grămada de arme de pe pământ.

— Rana nu a fost provocată de o alice. A fost împușcat cu o carabină.

Toți își îndreaptă privirea spre Remington – singura carabină din grup.

Îngrijorarea pentru Grant dispare repede; tristețea se transformă în panică, fiecare deget arată repede spre altcineva și strigătele de „Nu am făcut-o eu!" răsună prin aer. Cu toții am folosit carabina aia și știm că oricare dintre noi ar putea fi învinovățit.

Cantitatea de băutură, iarbă și pastile care încă ne curge prin vene garantează că totul va fi considerat o crimă, nu doar un accident.

Ne împingem unul pe celălalt.

Ne înjurăm.

Ne amenințăm.

Simțim că facem implozie.

Mă uit la prietenii mei, care îmi sunt mai mult frați, și știu că nu se va termina bine pentru niciunul dintre noi.

Un bâzâit venit de pe pământ, de lângă Grant, ne amuțește pe toți. Telefonul lui, setat să vibreze, zornăie printre frunzele moarte. Nimeni nu face nicio mișcare ca să îl atingă, să răspundă, să îl facă să înceteze. Nu facem altceva decât să ne holbăm la Grant.

În șir indian, furnicile încep să-i escaladeze trupul. Păsările coboară în copacii din apropiere, așteptând să ajungă la el. Vom părea vinovați dacă așteptăm prea mult timp ca să

sunăm după ajutor. Oricum vom părea vinovați. Trebuie să facem ceva – să sunăm pe cineva –, dar suntem paralizați.

Mă uit cu atenție la toate persoanele din cerc, la chipurile brăzdate de lacrimi și amorțite din cauza șocului, a alcoolului sau a drogurilor. Ori, poate, din cauza tuturor elementelor adunate. Le evaluez punctele forte și slăbiciunile.

Doar unul dintre noi a apăsat pe trăgaci, însă toți am avut un rol în moartea lui. Pe trupul lui Grant se vor găsi urme care indică o împușcare accidentală. Și asupra noastră se vor găsi urme care nu ar trebui să fie acolo. Evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore vor scoate la iveală mai multe, nu doar ce s-a întâmplat în timpul vânătorii din dimineața asta.

— Deci nimeni nu recunoaște că a folosit Remingtonul, rostește unul dintre noi, cuvintele părând mai mult o afirmație decât o întrebare.

Își amintește vreunul dintre noi cine ținea arma aia în urmă cu doar câteva minute?

Liniștea e la fel de supărătoare ca vuietul unui marfar, iar noi ne holbăm la Grant, ca să evităm să ne privim unul pe celălalt. Sau să părem vinovați.

— Dacă vreunul dintre noi va fi învinovățit pentru asta, va fi la fel de rău ca și când toți am fi învinovățiți, spun eu. Nu putem permite să se întâmple așa ceva.

Toate privirile sunt îndreptate asupra mea. Una este inexpresivă, ca și când nu-mi înțelege cuvintele, iar ceilalți dau din cap, gata să fie de acord cu orice îi va scoate din bucluc.

Există doar o cale de scăpare și, pentru asta, trebuie să rămânem uniți. Toți trebuie să cădem de acord.

— A fost doar un accident. Un accident îngrozitor, mormăie unul dintre noi. Oricine a folosit Remingtonul ar trebui

să recunoască pur și simplu. Nu există niciun motiv să ne târască pe toți în asta.

— Chiar dacă a fost un accident, oricine a făcut-o tot poate să ajungă la închisoare, spune altcineva.

Tot ce s-a întâmplat în dimineața asta face să fie ca și cum Grant ar fi murit în timp ce noi conduceam sub influența alcoolului.

Ucidere din culpă.

— Uite, știu că suntem toți foarte speriați, dar ne vom descurca. Nu avem niciun motiv să ne distrugem viața pentru asta, spun eu.

O singură persoană nu a vorbit deloc, iar eu îmi dau seama cât de fragil este planul ăsta. Toți trebuie să fim de acord, altfel totul se va duce naibii! El își coboară privirea spre Grant, apoi spre noi, ceilalți, și, în cele din urmă, spune:

— Toți suntem implicați. Rămânem uniți.

Mă aplec înspre ceilalți trei, iar ei se înclină spre mine. Stând deasupra bietului Grant, le spun:

— Bine, asta e povestea noastră…

1

20 OCTOMBRIE, ORA 7.55

REAGAN: Au sosit.

Par cu toții mai calmi decât ar trebui, având în vedere problema imensă pe care o au. Faptul că au fost exmatriculați din școala aia a lor particulară – la doar două săptămâni după ce Grant a fost ucis – ar fi trebuit să îi calmeze puțin, însă, dimpotrivă, pare să se fi întâmplat exact invers.

Sunt la fel de îngâmfați ca de obicei.

Nebunia stridentă de dinaintea școlii se liniștește când intră în hol băieții. Este exact ca în filme.

În micul nostru oraș din Louisiana, Belle Terre, există un singur liceu public – în vechiul Garden District, numit după William B. Marshall, care a făcut ceva incredibil pentru orașul nostru, deși nu prea știu ce anume. Cu fațada de cărămidă și piatră, înconjurat de copaci mari care sunt aici de o veșnicie, liceul Marshall arată foarte regal și este cu adevărat una dintre cele mai frumoase clădiri din oraș.

Dar încă este considerat de mâna a doua de către cei care învață la St. Bartholomew.

Sau St. Bart, așa cum este cunoscut de toți. St. Bart este foarte exclusivist și foarte privat. Întotdeauna am crezut că, indiferent de cât de rău ar putea greși, copiii ăștia nu vor intra în bucluc, dar se pare că nu sunt indulgenți cu elevii care sunt suspecți de ucidere din culpă… Chiar dacă familiile lor donează școlii grămezi ridicole de bani.

S-a pus problema dacă școala noastră să îi primească atunci când au fost excluși de la St. Bart. În weekend, s-a făcut de urgență o ședință cu părinții, condusă de câteva mame vigilente care nu-i voiau pe băieții ăștia în școala noastră. Dar ei sunt în districtul nostru și, până nu vor fi cu adevărat condamnați pentru crimă, au dreptul să vină la școală.

Așadar, iată-i!

Sunt la școala asta de doar câteva secunde, și deja o controlează. Cei patru merg umăr la umăr, majoritatea dându-se la o parte ca să îi lase să treacă, îmbrăcați cum sunt cu pantaloni eleganți și cămăși, ca și când tot ar trebui să poarte uniformă.

Pumnii mi se strâng pe lângă corp când încerc să controlez valul de furie care mă cuprinde.

Reagan vine spre dulapul meu și îi privește la rândul ei, sprijinindu-și bărbia de umărul meu.

— Care dintre ei crezi că a făcut-o? întreabă ea.

Ridic din umeri.

— Contează? Nu este ca și când vor avea probleme dacă se află.

Cuvintele îmi lasă un gust scârbos pe limbă și un gol și mai adânc în piept.

— Sigur vor avea! Nu pot să scape basma curată, spune ea.

Mă bucur că nu mă vede dându-mi ochii peste cap.

— Ei bine, sunt sigură că vom afla câte ceva când vom ajunge la lucru în după-amiaza asta, adaugă Reagan.

— Mda, dacă au fost exmatriculați de la St. Bart, atunci sigur se întâmplă ceva cu cazul lor. Nu poartă numele bunicilor lui John Michael sala de sport de la St. Bart? întreb eu, dând din cap spre băiatul din dreapta.

— Cine știe? Dar ziua asta va fi în-cân-tă-toa-re!

Reagan rostește *încântătoare* cu o voce stridentă și melodioasă, apoi se sprijină din nou de mine, strângându-mi umerii.

— Îmi pare rău, știu că îți este greu.

— E în regulă. Și, ai dreptate, la serviciu ar trebui să fie… interesant.

Majoritatea celor de vârsta noastră sunt nevoiți să lucreze la vreun restaurant sau vreun magazin alimentar, dar Reagan și cu mine suntem stagiare la biroul procuraturii. Nu lucrăm în weekend și, de obicei, încheiem programul până la ora cinci. Și, ca să fie și mai frumos, am obținut și permise de muncă, deci terminăm orele de școală la prânz.

Suntem invidiate de forța de muncă adolescentină.

Totuși, s-au făcut niște favoruri pentru a obține slujbele astea. Eu mi-am primit postul pentru că mama este, de doisprezece ani, secretara unuia dintre procurori, iar el știe cât de multă nevoie avem de bani. Cumnatul verișoarei lui Reagan este prim-procurorul, domnul Gaines, și, chiar dacă nu-i este tocmai rudă, a fost de acord să o angajeze ca o favoare făcută tatălui ei. Reagan nu vrea decât să meargă la facultatea de design după terminarea liceului, dar tatăl ei insistă să se gândească la „țeluri mai importante", de unde și slujba asta. Nimeni nu se îndură să îi spună că luptă pentru o cauză pierdută.

Nu e nevoie decât să arunci o privire la Reagan ca să îți dai seama că nu este potrivită pentru vreo slujbă de la nouă la cinci. Schițele ei prind viață în tipare îndrăznețe și combinații de materiale care, deși nu ar trebui să se potrivească, o fac.

Mergând cu ea pe holuri în fiecare zi, mi se pare că trag cu ochiul la cum vor arăta viitoarele parade.

— Cu mine în biroul lui Morrison, iar tu și Camille stagiare la procuratură, ar trebui să aflăm lucrurile necurate înaintea tuturor celorlalți. Poate că ei știu cine a făcut-o. Poate doar păstrează secretul pentru moment, spune ea.

— Probabil, răspund eu.

Reagan, încă pe vârfuri peste umărul meu, toarce ușor.

— Nu mă ucide pentru că spun asta, dar, la naiba… Henry este foarte atrăgător.

Ridic din umeri, făcându-i bărbia să se miște. Îmi este greu să-i văd ca pe altceva în afară de ucigașii lui Grant. Unul dintre băieții ăștia și-a ucis prietenul și refuză să recunoască faptul că a făcut-o.

Chiar dacă sunt noi în școala noastră, deja știm cine sunt băieții. Ar fi imposibil să nu îi cunoaștem într-un oraș ca al nostru. Dar asta nu înseamnă că ne învârtim cu toții în aceleași cercuri. Nici pe departe.

Doar unul dintre băieți se uită în ochii celor pe lângă care trece; ceilalți se uită direct înainte, ca și când nu ne-ar vedea. Numele lui este Shepherd Moore – Shep, pentru prietenii lui. Mă întorc înainte să aibă șansa să mă vadă că îi privesc.

— Haide, nu merită să întârziem din cauza lor! spun eu, trăgând-o pe Reagan în direcția opusă în timp ce ea se holbează la băieți peste umăr.

• • •

Cea mai urâtă parte a slujbei ăsteia este îndosariatul. Am decis că există o zână rea care sigur locuiește în sertarul *Qu-Rh*, singurul sertar cu spații în plus, doar ca să mă tortureze. Așteaptă până plec acasă, după ce tava cu dosare este goală, iar apoi

scoate cu răutate cele mai aleatorii pagini din aproape toate dosarele din fiecare sertar.

Indiferent cât de groaznic este îndosariatul, trebuie să fie mai bine totuși decât orice face Reagan. Ea lucrează pentru doamna Morrison, șefa departamentului administrativ. Acolo este inima iadului birocratic.

Regiunea noastră este mare, însă în majoritate e rurală. Prim-procurorul conduce regiunea, iar birourile lui sunt în Belle Terre. Dar, chiar dacă Belle Terre este cel mai mare oraș din regiune, tot este destul de mic, așadar biroul prim-procurorului se află, de fapt, în aceeași clădire cu judecătoria și poliția.

Este o clădire într-adevăr veche, mai veche decât liceul. Sălile de judecată, birourile judecătorilor și cele administrative, unde poți să-ți plătești factura la apă și impozitul sau să faci o plângere, sunt toate la primul etaj. Birourile procuraturii ocupă cel de-al doilea etaj, iar sălile principale de îndosariere și depozitare sunt la etajul al treilea. Închisoarea este la subsol.

Stau pe covorul aspru și maro, copleșită de hârtii, când primesc un mesaj de la mama:

> Chiar dacă nu ai terminat de îndosariat, întoarce-te în biroul domnului Stone. Trebuie să răspunzi la telefoane.

Cred că mama are nevoie de o pauză de țigară. Mă ridic în picioare. Orice trebuie să fie mai bun decât asta. Prima mea oprire înapoi spre etajul doi este biroul lui Camille. Ea e stagiară ca și mine, dar frecventează colegiul local al comunității. Camille are întotdeauna cele mai bune bârfe, de vreme ce lucrează pentru secretariatul procuraturii.

Doar un lucru se aude pe holuri azi, singurul lucru pe care toată lumea vrea să îl afle: vor fi acuzați băieții care l-au împușcat

pe Grant Perkins? Știu că toată lumea vrea să creadă că o asemenea informație este protejată atent și că doar specialiștii cunosc acest aspect, dar nu este nici pe departe adevărat. Birourile procuraturii nu sunt mai ferite de bârfe decât cantina școlii.

Mă așez pe marginea biroului ei și o întreb:

— Ai aflat ceva?

Ea nu știe cât de interesată sunt de cazul ăsta, deci încerc să nu îmi arăt entuziasmul.

Camille se uită prin niște dosare din sertarul de sus al dulapului. Îmi aruncă peste umăr o privire și apoi scrutează zona, asigurându-se că nu se află nimeni în apropiere înainte să mi se alăture la biroul ei.

— Cazul a fost înaintat azi biroului nostru. Poliția nu știe cine a apăsat pe trăgaci.

Rămân cu gura căscată. Domnul Stone, procurorul de caz pentru care lucrăm mama și cu mine, a spus că există și acest risc.

— Serios? Cum pot să-l trimită la noi dacă nu știu cine a făcut-o?

Stridența vocii mele o face să se uite ciudat la mine.

Camille ridică din umeri.

— Tatăl lui Grant Perkins face presiuni să fie arestat cineva. A fost aici în dimineața asta. Și tații altor doi băieți au venit. Gaines este panicat. Toți tipii ăștia l-au ajutat să ajungă în funcție, inclusiv domnul Perkins, și toți au venit să-i ceară înapoi favoarea.

— O, Dumnezeule! Deci el ce are de gând să facă? întreb.

Camille îmi face semn să vorbesc mai încet și apoi spune aproape în șoaptă:

— Nu știu dacă a aflat deja. Cel mai zgomotos acum este Perkins, în mod evident. Ceilalți părinți încearcă să vadă care sunt daunele.

Sar de pe biroul ei și vreau să plec, dar Camille mă cheamă înapoi.

— Acum îmi datorezi informații. Asigură-te că îmi spui dacă auzi ceva.

Dau aprobator din cap și mă întorc. Tocmai când mă îndrept spre biroul domnului Stone, o ceață portocalie, roșie și albastră, care poate fi doar Reagan, aleargă pe hol.

— Îmi pare rău, spune ea când se oprește în fața mea, prinzându-ne pe amândouă înainte să cădem.

Respiră ca și când ar fi alergat la maraton și se tot uită pe hol.

— Ce ai pățit?

O cunosc pe Reagan de când eram mici, și dintotdeauna a fost un pic teatrală, dar asta pare ceva exagerat chiar și pentru ea.

— Stone l-a obținut! Stone a primit cazul băieților de la River Point, spune respirând sacadat.

— Ești sigură?

Dă din cap.

— Tocmai a plecat Gaines din biroul lui Morrison. I-a spus să aducă totul aici, la Stone. Și ea este destul de șocată. Toți suntem.

Nu este niciun secret că procurorul de caz pentru care lucrez împreună cu mama nu ar fi trebuit să fie în mod automat prima alegere pentru acest caz. Este mai în vârstă și aproape de pensionare. În tinerețe era aprig, dar zilele acelea s-au dus de mult.

Reagan se apropie și mai mult, până când între nasurile noastre nu mai rămâne decât o distanță de doi centimetri.

— Gaines a fost nevoit să se recuze. Tatăl celui atrăgător – Henry – a dat o grămadă de bani pentru campania lui. Ei bine, toți au făcut-o, dar tatăl lui Henry a dat cel mai mult. Este prea

apropiat. Ar fi putut să îi dea cazul procurorului general și să îl lase să se descurce, dar nu a făcut-o. Îl păstrează aici. Este ciudat. Și e o nebunie că l-a dat tipului tău. Se zice că ar vrea să dispară cazul ăsta și că ar crede că cel mai rapid mod să se întâmple asta este să i-l dea lui Stone.

Mă strânge apoi de braț și mă întreabă:

— Vei putea să te ocupi de asta?

Dau din cap fără să spun nimic, iar ea pleacă la fel de repede cum a apărut. Rămân pe hol, încercând încă să diger ultimele știri.

— Iată-te! spune mama când intru în biroul ei.

Îi studiez chipul în timp ce scotocește în sertarul de jos al biroului. După așa de mulți ani în care a lucrat peste program și cu jumătatea de pachet de țigări fumate zilnic, pare mai bătrână decât este. Din fotografii, știu că avea părul lung și negru ca al meu, dar acum este în mare parte încărunțit și strâns mereu în coc.

Mă așez pe scaunul de lângă masa ei de scris. Biroul e mic, spațiul abia fiind suficient pentru birou, două fișete, o masă mică și un scaun. Mă uit pe ușă spre partea cealaltă a camerei, unde îl văd pe domnul Stone rezemat în scaun, cu ochii închiși și cu căștile în urechi.

Este foarte probabil ca nici măcar să nu știe că a primit cazul.

O bătaie la ușă mă face să tresar.

Domnul Gaines, prim-procurorul, intră, silueta lui înaltă ocupând majoritatea spațiului.

— Doamnă Marino, am nevoie de o clipă cu George, îi spune el mamei.

Dă din cap spre mine, iar eu zâmbesc și apoi încep să amestec hârtiile de pe biroul mamei ca să par ocupată.

Mama îl anunță pe domnul Stone, care se ridică de pe scaun, jenat probabil că a fost prins într-o stare mult prea relaxată.

— Intră! strigă domnul Stone.

Domnul Gaines închide ușa, și mă abțin cu greu să nu-mi lipesc urechea de ea.

— Ce se întâmplă? întreb eu.

Nu îndrăznesc să-i dau de înțeles că știu despre caz. Mama este refractară când e vorba de bârfele din birou, iar Reagan se află deja în vizorul mamei.

Inspiră adânc.

— Sper că nu înseamnă ceea ce cred eu.

Își frânge mâinile și apoi își face de lucru la birou. Știu că acum vrea să se furișeze afară pentru o țigară, dar este imposibil să plece înaintea lui Gaines.

Domnul Gaines stă înăuntru de ceva timp, iar tensiunea pare să ricoșeze între mine și mama. Am aranjat în ordine alfabetică dosarele de pe biroul mamei, am tocat cinci centimetri de documente din teanc și am udat toate plantele.

Trec treizeci de minute până să se deschidă ușa.

Domnul Gaines pleacă fără să ne arunce o privire.

Domnul Stone se sprijină de tocul ușii și expiră profund.

— Procurorul a decis să aducă așa-numitul caz River Point în fața unui mare juriu[1]. Și vrea ca noi să îl prezentăm, adaugă după o pauză.

Din prima mea zi de lucru, domnul Stone s-a referit la orice caz pe care l-a avut ca la „al nostru", de vreme ce depunem un efort comun pentru rezolvarea lui.

---

[1] *Grand jury* (engl.), în sistemul judiciar american, marele juriu este format din 12 până la 23 de persoane desemnate cu scopul de a stabili dacă există motive întemeiate pentru a pune sub acuzare o persoană – situație în care procesul va merge în fața unui *trial jury* (*petit jury*), „micul juriu", alcătuit de obicei din 12 persoane care vor stabili în urma deliberărilor verdictul. (n. red.).

— Sunt măcar destule dovezi împotriva lor ca să existe un caz? întreabă în șoaptă mama.

Stone ridică din umeri.

— Nu prea. Imaginea pe care mi-a descris-o prim-procurorul este că acesta e un grup de băieți neastâmpărați, dar în esență buni, care s-au distrat cam mult și au avut ideea proastă să meargă la vânătoare în dimineața următoare. Vrea ca moartea lui Grant Perkins să fie considerată un accident, dar mai există și partea stânjenitoare cum că au fost beți și neglijenți, rostește cu dispreț această ultimă precizare domnul Stone. Familia victimei nu este la fel de dispusă să ignore asta și amenință să facă scandal, lucru pe care Gaines nu și-l dorește, de vreme ce vrea să fie reales anul viitor. Și familiile celorlalți băieți au contribuit la campania lui Gaines, deci se află în „postura dificilă" de a-i mulțumi pe toți.

Pronunță *postura dificilă* cu suficient dezgust, încât să știm cu toții la ce se referă: Gaines nu vrea ca vreunul dintre băieți să intre în bucluc, indiferent ce arată probele.

— Gaines a spus că este prea apropiat de ambele părți, deci va lăsa juriul să decidă dacă s-a comis o crimă. Crede că este singura cale să îi mulțumească pe toți, dar a vrut să se asigure că am înțeles că nu vrea „să insist prea mult" cu asta.

Și asta-i treaba cu jurații – ei află *doar* ce prezintă procurorul, deci, dacă Stone prezintă un caz slab, toată chestiunea dispare și nimeni nu va fi arestat pentru moartea lui Grant.

Mama se apropie de el și îl strânge de braț.

— Vă vom susține indiferent de situație.

Încuviințează din cap spre mama și apoi se uită la mine.

— Kate, înțeleg că băieții implicați în moartea lui Grant Perkins s-au transferat azi la școala ta.

— Da, domnule, răspund eu.

Scotocește în buzunarul costumului, scoțând în cele din urmă ce căuta. Ne întinde mie și mamei fotografia pe care am văzut-o de o mie de ori.

În imagine sunt cinci băieți, toți îmbrăcați în haine de camuflaj, ținând carabine și stând în spatele unui indicator pe care scrie *Clubul de vânătoare River Point*. Pădurea din spatele lor este plină de roșul, portocaliul și galbenul frunzelor căzute. Par fericiți și lipsiți de griji, așa cum ar trebui să arate niște băieți din familii privilegiate și cu un viitor strălucit.

Dar unul dintre acei băieți este mort acum.

— L-ai văzut pe vreunul dintre băieții ăștia într-un context social? Poate la un joc de fotbal, la un bal la școală sau ceva asemănător? Ai ieșit în oraș cu vreunul dintre ei?

— I-am întâlnit pe câțiva, dar nu mi-am petrecut timpul cu ei la vreo petrecere sau în altă parte. Și nu am ieșit în oraș cu niciunul dintre băieții din River Point.

Și, în teorie, este adevărat.

Domnul Stone se gândește la asta o clipă. Într-un oraș ca acesta, toți se cunosc destul de bine, deci nu există nicio separare adevărată.

— Ferește-te de ei la școală, spune în cele din urmă. Nu vorbi cu ei. Nu vorbi despre ei. Lucrurile sunt diferite acum că am cazul ăsta, iar tu lucrezi pentru mine. Până se va termina totul, să păstrezi distanța. Ne-am înțeles?

— Da, domnule! Foarte clar.

Mama și cu mine îl urmăm în birou. El se așază pe scaun și se uită la perete. Majoritatea ar presupune că este pierdut în gânduri, dar eu știu că se uită la noi în singurul fel în care poate.

Domnul Stone se pricepe să se prefacă pentru alții, dar cu noi își lasă garda jos. Suferă de degenerescență maculară, ceea ce înseamnă că tot ce se află în mijlocul câmpului său vizual

este începețoșat, dar marginile sunt clare. Deci, în principiu, ca să vadă ceva clar, lucrul acela trebuie să se afle în câmpul periferic. Boala lui avansează și nu există niciun leac.

Procuratura știe de starea lui, dar mândria l-a împiedicat pe Stone să îi mărturisească lui Gaines cât de mult a avansat. Slujba asta a fost viața lui Stone, fără să lase loc pentru o soție sau copii. Mama și cu mine îi suntem ca niște rude, iar el își petrece majoritatea sărbătorilor la masa din bucătăria noastră. Nu știu dacă Gaines ar putea de fapt să îl concedieze pentru vederea lui tot mai slabă, dar Stone e conștient totuși că boala i-ar aduce pensionarea, iar el spune că nu este pregătit pentru un astfel de final.

— Gaines a convocat deja marele juriu. Trebuie să ne prezentăm marți, 18 noiembrie. Cazul va fi expus peste patru săptămâni, deci se pare că toate astea se vor termina destul de curând.

Înghit cu greu și studiez fiecare chip din acea fotografie, întrebându-mă care dintre ei a apăsat pe trăgaci.

Tocmai când mama vrea să vorbească, eu spun:

— Dar nu aveți de gând să faceți ce vrea Gaines, nu? Adică, trebuie să încercați să aflați ce s-a întâmplat cu adevărat.

Stone se apleacă, sprijinindu-și coatele pe birou.

— Am trei variante: să prezint cazul cum vrea Gaines, astfel încât totul să dispară repede și în liniște, să încerc să conving jurații să îi acuze pe toți patru pentru ucidere din culpă, de vreme ce vânau cu toții sub influența alcoolului, sau să sap un pic mai adânc și să încerc să aflu cine a apăsat pe trăgaci.

Dau aprobator din cap la ultima lui sugestie. M-aș mulțumi chiar și cu a doua opțiune. Mama îmi aruncă o privire confuză, și eu îmi stăpânesc trăsăturile feței. În mod normal, nu sunt la fel de entuziasmată când vine vorba de cazurile lui Stone, și chiar nu vreau să explic de ce îmi pasă de acesta.

— Ne vom face dușmani dacă insist prea mult. Părinții băieților ăstora sunt oameni puternici și, dacă îi înfrunt, s-ar putea termina prost.

Simt că are de gând să renunțe la caz. Mă gândesc la orice argument posibil ca să îl fac să se răzgândească.

Dar apoi, mă surprinde spunând:

— Să fiu al naibii dacă nu ma enervează totuși că mi-l dă ca să pierd!

Ușurarea mă străbate. Încă nu s-a terminat.

— Mda, e nasol că nu i l-a dat tipului ăluia nou… Cum îl cheamă? Peters? Probabil va fi ultimul caz important pe care îl primiți.

Mama suspină. Poate că am mers prea departe.

Stone își înclină capul; pupilele i se rotesc încercând să găsească un loc în care să mă vadă clar. Apoi, zâmbește superior.

Da!

— Bine, atunci, Kate, haide să vedem ce putem face cu grămada asta de rahat în care tocmai ne-a băgat Gaines! Va fi aproape imposibil să îi acuz *pe toți*, deci, în următoarele patru săptămâni, vom vedea ce putem să aflăm. Într-o oră vom avea toate dovezile care au fost adunate și stenogramele interogatoriilor făcute de poliție în dimineața accidentului. Se pare că, în seara precedentă, s-a dat o petrecere mare la River Point, deci vom primi niște înregistrări video cu declarațiile martorilor – sunt ale unor copii care au fost acolo. Constatările legistului sunt așteptate să vină săptămâna viitoare.

Domnul Stone se apleacă mai aproape de mine și de mama, vorbind mai încet când spune:

— Doar ca să înțelegeți, voi încerca să rezolv cazul dacă am dovezi clare și un făptaș. Trebuie să fim cei mai buni. Deoarece, dacă rezolvăm cazul, Gaines ne va vâna pe toți.

Toți ne zic „băieții din River Point”.

Nu ni se spune niciodată pe nume. Asta am vrut, așadar asta am obținut. Astfel, atenția este asupra unei bucăți de teren unde a murit Grant, nu asupra aceluia dintre noi patru care a apăsat probabil pe trăgaci.

Fotografia noastră din fața indicatorului Clubului de vânătoare River Point a fost făcută anul trecut, în ultimul sezon de vânătoare. Grant stă în mijloc, ținând Remingtonul, carabina care l-a ucis. Zâmbește larg, prietenii lui – frații lui – aflându-se la dreapta și la stânga sa.

Dacă vreunul dintre noi, în afară de Grant, ar fi ținut arma, povestea noastră s-ar fi destrămat. Indiferent cine a apăsat pe trăgaci, o imagine cu unul dintre noi ținând Remingtonul ar fi fost singura dovadă de care avea nevoie publicul.

Toți am primit o copie a fotografiei în aceeași ramă din lemn brut ca un dar din partea mamei lui Grant. Ei îi plăcea să ne facă fotografii, apoi să le imprime și să le înrămeze ca să avem toți acea amintire.

Le-am păstrat pe toate… Le-am aliniat de la prima la ultima. Ai crede că ultima ar fi cel mai greu de privit, dar prima este cea care mă face să sufăr de fiecare dată când mă uit la ea.

În fotografie, suntem murdari de noroi din cap până în picioare, strângându-ne în brațe și zâmbind ca idioții. A fost unul dintre primele weekenduri pe care ni le-am petrecut împreună, doar noi cinci. Am luat o rulotă plină cu ATV-uri

spre Mud Nationals[1], și a fost cel mai grozav weekend din viața noastră. Am mers pe fiecare potecă în parte, ne-am întrecut prin toate gropile cu noroi, am campat pe vârful unei culmi, unde am gătit crenvurști și am vorbit toată noaptea despre tot, de la fetele pe care le plăceam, până la aceleași așteptări absurde pe care le aveau toți tații noștri.

Mă uit la rândul de fotografii înrămate, oprindu-mă din nou la cea în care suntem în fața indicatorului River Point. Cea care a fost publicată împreună cu toate știrile despre noi.

Și ăla a fost un weekend bun. Unul dintre ultimele, înainte ca bețiile și farsele să scape de sub control. Înainte ca multe lucruri să scape de sub control.

Apoi ajung la capătul rândului. Pe asta am imprimat-o și am înrămat-o eu, de vreme ce era imposibil să o fi făcut mama lui Grant. A fost făcută cu o zi înainte de moartea lui. Vârsta nu este singura diferență dintre fotografia asta și cea de la Mud Nationals. Afișăm duritate și o distanță între noi care, înainte, nu existau.

Pentru că văd toate momentele astea în timp, aliniate în ordine cronologică, îmi este foarte ușor să-mi dau seama când au început lucrurile să meargă prost.

Scoțându-mi telefonul, mă uit la altă fotografie. Una pe care nu o pot înrăma. Una care îmi amintește cine era cu adevărat Grant.

Suntem norocoși că poliția ne poate vedea în acea zi din urmă cu un an, fericiți împreună. Înainte ca lucrurile să se schimbe.

Cine ar putea să se uite la fotografia aia și să creadă că am vrut să-i facem rău?

---

[1] „Concursurile naționale în noroi", în traducere aproximativă, evenimente sportive desfășurate pe parcursul anului în America la care participanții se folosesc de vehicule off-road (n. red.).

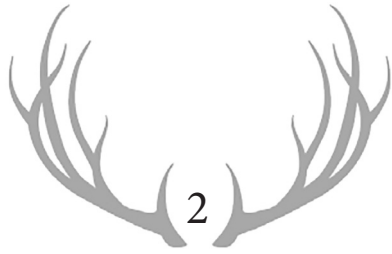

2

5 OCTOMBRIE, ORA 11.15

REAGAN: Ai aflat? Grant Perkins a fost împușcat la vânătoare în dimineața asta, la River Point.

KATE: CE? Este bine???

REAGAN: Am auzit că a murit ☹
REAGAN: Ești acolo?
REAGAN: Kate?
REAGAN: Am încercat să te sun. Sună-mă tu.

Împachetez toate dosarele vechi de pe biroul lui Stone, ca să fac loc pentru muntele de hârtii, dosare și dovezi care tocmai au fost aduse pentru cazul River Point.

Un caz de crimă ca ăsta, fără un făptaș clar, nu poate înainta până când procurorul nu dovedește că există suficiente probe, încât să aducă pe cineva la judecată mergând în fața unui mare juriu. În patru săptămâni, sper că domnul Stone va sta în fața celor doisprezece juraţi, încercând să le dovedească faptul că unul dintre acești patru băieți a comis omor din imprudență.

Dar, chiar dacă poate să dovedească cine a apăsat pe trăgaci și să convingă marele juriu să îl pună sub acuzare, tot va rămâne dificultatea de a convinge judecătorul și încă un juriu

să îl găsească vinovat. Și, știind ce relații importante au băieții ăștia, pariez că e posibil ca făptașul să nu ajungă niciodată la închisoare.

Pun capacul cutiei și o împing cu piciorul. Urăsc sistemul de justiție. Îl urăsc. Am conștientizat în timp că nu toți cei care ar trebui să ajungă la închisoare o fac. Și că nu toți cei care ar trebui să fie liberi vor fi. Faptele unui caz și nevinovăția acuzatului sunt pe atât de puternice, pe cât este persoana care le prezintă. Și, dacă ai destui bani și cunoștințe, nu prea riști să dai vreodată de belea. Un avertisment, ceva muncă în folosul comunității, și totul revine la normal.

În ultima vreme, domnului Stone i s-au dat cazurile pe care nu le vrea nimeni altcineva: posesie de droguri la a treia infracțiune și cele de violență domestică și abuz împotriva minorilor. Îmi este atât de greu să văd cum sistemul poate să dezamăgească femeile și copiii care trec pe aici!

Dar, acum, avem cel mai mare caz din zonă. Intențiile domnului Gaines nu puteau fi mai clare când ne-a dat cazul ăsta.

I l-a dat lui Stone ca să îl piardă.

Înainte ca programul să ni se termine și ca Reagan să mă lase acasă, sunt epuizată.

Mama și cu mine locuim în partea mai mică a unui duplex dintr-o zonă veche a orașului. Nu este o zonă rea, ci doar veche, și nu genul de zonă veche care să fie refăcută. Când intru în casă, găsesc întuneric și liniște, de vreme ce mama va lucra târziu în seara asta și, probabil, în toate serile din viitorul apropiat.

De o vreme suntem numai noi două. Tata ne-a părăsit când mama a aflat că este însărcinată cu mine, dar s-a întors câțiva ani mai târziu. Eu și mama stăteam la masa din bucătărie și mâncam spaghete, iar el a intrat pur și simplu, ca și când ar fi fost plecat doar cinci minute, nu cinci ani. Ne-am prefăcut că

suntem o familie cam trei luni, până să plece din nou. Mi-am dorit să nu se mai fi întors. Una era faptul că fugise, pur și simplu, de *ideea* că exist, însă alta era să știu că plecase pentru că nu-și dorea să fie alături de mine în fiecare zi.

Există o singură fotografie cu mine și cu tata, ascunsă la fundul sertarului în biroul din dormitorul meu. Mama nu știe că o am și nici de ce am păstrat-o în toți anii ăștia, dar cred că ar trebui să am o dovadă că el a existat. Câteodată încerc să îmi amintesc ziua în care a fost făcută fotografia, să-mi aduc aminte ce făceam chiar înainte să ne ceară cineva, probabil mama, să privim spre cameră și să zâmbim. Dar nu îmi amintesc nimic.

Au urmat mai mulți iubiți de-ai mamei, unii buni, alții răi, alții foarte răi, dar niciunul care să rămână prea mult timp.

Mama a renunțat la bărbați după ce ultimul a convins-o să ne investească toate economiile într-o idee nebunească de afaceri de-ale lui. Tipul respectiv a fugit din oraș când afacerea a dat faliment.

Pun o pizza congelată în cuptor și mă așez la masă ca să mă ocup de teme, dar nu pot să fiu atentă. Îmi verific mesajele – niciunul nou. Degetele îmi plutesc deasupra ecranului telefonului, încercând să nu fac ce știu că vreau să fac. Nu înseamnă decât să mă torturez recitind conversațiile. După ce mă abțin cât de mult timp pot, derulez în jos până când ajung la ceea ce caut, conversația aceea cu Grant care mă face întotdeauna să zâmbesc.

GRANT: Adevăr sau provocare?

EU: Adevăr.

GRANT: La naiba, speram că ai să spui provocare.

EU: ?? De ce? Ce nebunie aveai de gând să mă pui să fac?!

GRANT: Nu pot să-ți zic. Ai ales adevărul.

EU: Ei bine, atunci întreabă-mă ceva, și-am să-ți spun adevărul.

GRANT: Bine. Dacă te-aș provoca să vii la o petrecere cu mine sâmbătă seara, ai accepta?

EU: ☺

EU: Da.

GRANT: Adevăr sau provocare?

EU: Provocare.

Derulez apoi în jos, spre ultimul mesaj pe care mi l-a trimis Grant Perkins. Cel care mă lipsește de toată fericirea și mă lasă goală pe dinăuntru.

Cel pe care l-a trimis în seara de dinainte de a muri.

Îmi pare rău! Dă-mi o șansă să-ți explic!

Îmi trec mâna peste ochi, ștergându-mi lacrimile. Fusesem atât de supărată pe el, încât nu mai vedeam în fața ochilor! Aveam de gând să îl surprind, să ajung la întâlnire mai devreme decât plănuiserăm, dar eu am fost cea surprinsă când l-am văzut cu altă fată. Nu era ca și când mă înșela, pentru că nu eram împreună. De fapt, cam toată relația noastră se rezumase la mesaje trimise seara târziu, dar era ceva între noi. Ceva nou și emoționant. Crezusem că amândoi vrem să facem următorul pas.

Apoi l-am văzut cu ea. ÎșI ținea un braț pe umerii ei și-i vorbea la ureche, iar ea zâmbea la cele spuse de el.

Aceea ar fi trebuit să fiu eu.

Le-am făcut o fotografie la care m-am holbat parcă o veșnicie. I-am trimis-o într-o clipă de slăbiciune câteva ore mai târziu, chiar înainte de ora la care trebuia să ne întâlnim

la petrecere – cea de la River Point –, cu un mesaj în care l-am întrebat cum de a putut vorbi cu mine în tot timpul ăsta și să nu îmi fi spus că este cu altcineva.

A trecut un timp înainte să-mi răspundă. Un simplu: *Îmi pare rău! Dă-mi o șansă să-ți explic!*

Nu am reușit să-i răspund, deoarece știam că, orice scuză mi-ar fi oferit, aș fi acceptat-o. Și nu eram pregătită să îmi sacrific mândria așa de repede!

Aveam de gând să aștept o zi sau două, și apoi să-i răspund. Să-l fac să se agite.

Dar, după aceea, a dispărut.

Dacă aș putea să schimb ceva, nu i-aș fi ignorat ultimul mesaj.

Îmi arunc telefonul pe masă, mă mut pe canapea și deschid televizorul – mă uit la orice care să îmi distragă atenția.

Și, bineînțeles, prima imagine care apare pe ecran este o copie a fotografiei pe care mi-a arătat-o domnul Stone mai devreme. Posturile de știri au aflat că băieții din River Point au fost trimiși la o școală publică și au crezut că merită să fie cea mai importantă știre a serii. Oriunde mă întorc, văd o imagine a băieților din River Point.

Unul dintre băieții ăștia l-a împușcat pe Grant.

Mă holbez la ecran până când începe altă știre: a protestatarilor care s-au adunat în fața unei clădiri mai vechi din centru. Reagan și cu mine am trecut pe lângă ei în după-amiaza asta, când am plecat de la serviciu. O companie locală de construcții a renovat clădirea pentru un fel de proiect de reînnoire, dar, se pare, a cerut mai mulți bani decât ar fi trebuit. Proiectul depășește bugetul cu câteva milioane, și nici măcar nu este finalizat.

Toate lucrurile din orașul ăsta sunt atât de date peste cap!

• • •

Din cauza modificărilor din orar, în ziua precedentă mi-a fost imposibil să știu dacă voi avea aceleași ore cu băieții din River Point.

Trei din cei patru stau deja în primul rând la ora de engleză când ajung acolo.

Și, la fel ca ieri, toți sunt îmbrăcați ca de mers la biserică.

Renunț la locul meu obișnuit, care m-ar fi plasat chiar lângă ei, și aleg unul din mijlocul sălii.

John Michael, Shep și Henry sunt la doar câțiva pași distanță.

După apariția lor repetată la știri, mi se pare că îi cunosc. Adică, reporterilor le place să evidențieze că Grant a fost ucis pe terenul familiei lui John Michael Forres. Știu de cât timp îl deține familia lui. Știu câte hectare are. Știu planul cabanei.

Și pe Shep Moore. Pe arogantul și îngâmfatul Shep. Era cu Grant când l-am întâlnit prima dată. Știrile au spus povestea lui de o sută de ori: familia lui face afaceri cu petrol și gaze, iar, când a fost descoperit gaz natural în Louisiana de Nord, afacerea domnului Moore a avut și mai mult succes.

Apoi mai este Henry Carlisle, băiatul rău. Am auzit zvonuri despre el încă din școala primară. Este cel mai bogat din grup și cel mai probabil să scape de probleme dând bani. Am auzit că a fost prins de polițiști conducând beat de patru ori, în una dintre dăți chiar înainte să aibă permis, dar nu a fost arestat niciodată. Sau asta spun niște prieteni de-ai mei care au prieteni la St. Bart.

Shep se întoarce și mă surprinde holbându-mă la el. Ne privim cam o secundă, iar confuzia sau furia, nu sunt sigură care din ele, îi străbate chipul.

Privirea îmi coboară spre bancă. Dumnezeule, sunt atât de proastă! Nici măcar nu ar trebui să stau așa de aproape de ei.

Clopoțelul sună, iar domnul Stevens face liniște în clasa care, deloc surprinzător, este mai zgomotoasă decât de obicei, de vreme ce avem niște invitați celebri.

— După cum ați aflat cu toții, avem câțiva elevi noi. Vom trece peste prezentările obișnuite, deoarece știm cu toții foarte bine cine și de ce sunt aici, spune domnul Stevens.

Se aud câteva râsete jenate, dar cei mai mulți tac. Acum aș vrea să le pot vedea chipurile băieților, și nu spatele lor rigid.

Tocmai când domnul Stevens dă să se întoarcă spre tablă, Henry ridică mâna.

— Ai ceva de adăugat, domnule Carlisle? întreabă domnul Stevens.

Henry vine cu trupul mai în față în banca lui.

— Crezi că ne cunoști, dar și noi te cunoaștem.

Shep se întinde și îl prinde de braț, dar Henry se smucește.

Domnul Stevens se sprijină de catedră și, cu un gest larg al brațului, spune:

— Te rog, spune-ne ce crezi că știi!

Shep îl trage pe Henry aproape și îi șoptește ceva. Se ceartă, șoptindu-și cuvinte și smucindu-se, înainte ca Henry să îl împingă în cele din urmă.

— Ești un ticălos care nu face decât să critice și să privească de sus, pentru că ai rămas să predai în școala publică! Nu cumva ai vrut să te angajezi la St. Bart și te-au alungat râzând?

Se lasă o liniște revoltată, apoi râsetele izbucnesc prin sală. Henry se întoarce spre clasă și ne aruncă un rânjet.

Domnul Stevens ia telefonul, sunând probabil la secretariat, cu fața roșie de furie.

John Michael pare neliniștit și se tot uită prin clasă, în timp ce Shep pare supărat.

— Domnule Carlisle, ești chemat la secretariat. Ia-ți lucrurile, de vreme ce nu prevăd că ai să te întorci.

Henry îl salută pe domnul Stevens și spune:

— E cea mai bună veste pe care am auzit-o toată ziua.

Își împinge cărțile de pe bancă și pleacă după câteva secunde.

Domnului Stevens îi ia încă un minut să facă liniște în clasă. Când începe să ne scrie temele pe tabla albă, fără îndoială adăugând mai mult decât plănuise de când elevii s-au întors împotriva lui, Shep se rotește și scrutează sala. Nu știu ce sau pe cine caută, dar se uită la fiecare elev din încăpere.

Inclusiv la mine.

Mă uit în ochii lui cinci secunde, înainte să fiu nevoită să-mi mut privirea.

• • •

Biroul mamei este gol; sunt sigură că s-a furișat pe undeva pentru o țigară, așadar mă îndrept spre biroul domnului Stone.

— Am venit, domnule Stone. Ce trebuie să fac azi? întreb eu.

Apoi, mă uit la coșul cu hârtii care trebuie îndosariate, așezat în spatele biroului său, și îmi vine să mă retrag. Teancul este înalt de cel puțin șaizeci de centimetri.

Domnul Stone se uită prin hârtiile de pe birou.

— Vino, Kate! Am nevoie să mă ajuți cu ceva.

Intru în cameră și inspir brusc atunci când îl văd pe Logan McCullar, al patrulea băiat de la River Point, încremenit pe ecranul din spatele lui.

Logan este durul grupului. Din ce am auzit, dacă doi se bat, el este cel care dă primul pumn.

Domnul Stone își ridică privirea, luându-i alte câteva secunde să își miște ochii într-o poziție în care mă vede.

— E ceva în neregulă? întreabă el.

Îi arăt monitorul.

— Nimic. Doar că nu mă așteptam ca o față să se uite la mine peste umărul dumneavoastră.

El se întoarce, aproape ca și când ar fi uitat ce este pe ecranul din spatele lui.

— O, da! Cu asta trebuie să mă ajuți azi.

Mă apropii un pic.

— Ia loc!

De îndată ce mă așez pe scaunul din fața biroului său, domnul Stone spune:

— Mama ta mi-a zis despre premiul pentru fotografie pe care l-ai primit. Felicitări!

Îmi ia o secundă să-i răspund.

— O, mulțumesc!

Domnul Stone se reazemă de spătar, iar privirea i se îndreaptă spre tavan. Cu ceva timp în urmă, mama mi-a spus că îi obosesc ușor ochii din cauza încercării constante de a descifra pata de culoare și mișcare din mijlocul câmpului său vizual și că de aceea se uită la tavanul alb – ca să își poată odihni ochii.

— Știu că te pasionează fotografia, dar nu te-am întrebat niciodată ce fel de fotografii îți place să faci.

Mă agit, cum o fac de obicei când oamenii îmi cer să vorbesc despre lucrurile care îmi plac. Întotdeauna mi se pare atât de ciudat când încerc să explic ce văd când mă uit prin obiectiv!

— Surprind lucruri obișnuite din viața reală și încerc să găsesc ceva extraordinar în ele. Vreau ca orice fotografie pe care o fac să spună o poveste.

Un mic zâmbet îi atinge buzele.

— Povestește-mi despre ultima fotografie pe care ai făcut-o. Descrie-mi imaginea.

Nu durează nici măcar o secundă să mi-o aduc aminte.

— Ei bine, eram în parc și-i urmăream pe copii cum se joacă. Nu erau prea mulți prin preajmă, deoarece era un pic răcoare. Dar, apoi, am văzut o mamă dându-și fetița în leagăn. Mama era obosită – părul îi era dezordonat și avea pungi sub ochi – și părea că ultimul lucru pe care și-l dorește este să stea acolo și să facă la nesfârșit aceleași mișcări. Dar fetița, presupun că avea probabil trei sau patru ani, era fermecată. Vreau să spun că, de fiecare dată când era împinsă, i se lumina chipul. Pentru mine a fost foarte interesant să văd două emoții atât de diferite: bucurie și extenuare cauzate de aceeași trăire!

Domnul Stone pare mulțumit de răspunsul meu, deși nu știu de ce.

— Ai ales facultatea la care ți-ar plăcea să mergi? Știu că te interesai de câteva care au secții bune de fotografie.

Nu pot să nu zâmbesc.

— Sunt câteva care mă interesează cu adevărat. Îmi fac portofoliul și încerc să-mi rezolv problema financiară.

— Ce fel de fotografii ai vrea să faci după ce termini? mă întreabă el.

Eu îmi înclin capul într-o parte.

— Nu mă interesează să fac portrete cu bebeluși sau fotografii de nuntă. Tind mai mult spre fotojurnalism. Știți, ca atunci când se întâmplă ceva important și există acea imagine care însumează totul – tristețea sau fericirea, suferința, pierderea sau bucuria? Asta vreau să fac. Vreau să găsesc momentele acelea.

În loc să îmi acopăr pereții cu postere în care apar trupe de băieți, mi-am lipit o copie a fiecărei imagini pe care am văzut-o vreodată și care m-a emoționat. Reagan și ceilalți prieteni ai mei cred că este deprimant, de vreme ce majoritatea au fost fotografiate în timpul dezastrelor naturale sau a celor provocate de om, dar ei nu le înțeleg.

Domnul Stone rămâne în poziția înclinată și închide ochii.

— În mod evident, știi ce problemă am cu văzul, spune și inspiră adânc înainte să continue. Mă aștept să rămână între noi, dar o parte din problemă este că îmi pierd abilitatea de a distinge detaliile. Pot să văd obiectele mari, cum ar fi chipul tău, dar mă chinui cu expresiile. Înțelegi ce vreau să spun?

Dau din cap, însă apoi spun „Da, domnule", când îmi aduc aminte că are ochii închiși.

— Mai puteți să citiți? mă pomenesc întrebându-l.

Tocmai când mă gândesc că nu îmi va răspunde, îmi spune:

— Devine dificil. Mama ta m-a ajutat foarte mult.

Știu că mama își petrece ore în șir înregistrându-se cum citește documentele, pentru ca el să le asculte în loc le citească. Credeam că este din cauză că ochii lui au nevoie de odihnă, dar se pare că situația e mai gravă.

— Există niște declarații video luate de la locul faptei și interviuri cu martorii, pe care vreau să le urmărești. Apoi o să mă ajuți să văd ceea ce vezi tu. Să-mi descrii imaginea. Să-mi spui povestea. În mod evident, ești foarte atentă la micile detalii pe care alții le-ar omite, iar mama ta este ocupată cu toate celelalte lucruri. Crezi că ești în stare de asta? întreabă el.

Să mă uit ore în șir la băieții din River Point și la ceilalți vorbind despre ultimele lor clipe cu Grant. Mă descurc? Pot refuza șansa asta de a trage cu ochiul în spatele cortinei și de a descoperi cum era, cu adevărat, relația dintre ei? Să văd o latură a lui Grant pe care nu o știam? Poate că asta e încheierea de care am nevoie. Poate că, auzind vorbindu-se despre el și aflând ce s-a întâmplat în acea seară, îmi va ușura durerea aproape constantă din piept.

— Da, domnule. Mă descurc.

— Minunat! Să începem!

Ceilalți nu știu ce să creadă despre noi.

Ne studiază.

Se tem de noi.

Vor să fie ca noi.

Am luat o decizie când am intrat în povestea asta: să rămânem împreună, să nu lăsăm pe nimeni în cercul nostru, să încercăm să nu arătăm niciun interes față de nimic exterior.

Am învățat, din greșeli, să ne ținem gura închisă. Credeam că refuzul de a da o declarație la locul faptei va face să pară că încercăm să ascundem ceva, dar ar fi trebuit să așteptăm să sosească părinții noștri și să ne asigurăm că avem un avocat.

Părinții și avocații ne întreabă de nenumărate ori dacă am spus ceva care ar putea fi folosit mai târziu împotriva noastră.

Le spunem că nu. Nu știm nimic. Nu știm cine a făcut-o. Nu era nimic de zis în afară de asta.

Ei știu că unul dintre noi minte. Unul dintre noi a apăsat pe trăgaci.

Când e singur cu părinții lui, fiecare dintre noi e implorat să îl deconspire pe cel care l-a împușcat pe Grant. Tuturor ne spun să ne protejăm pe noi și viitorul nostru. Ne mituiesc, ne amenință… Fac orice ca să obțină adevărul. Adevărul despre ce se întâmpla la River Point.

Dar nu vor de fapt acel adevăr. Niciunul dintre ei nu vrea să creadă că fiul său este vinovat de omor din imprudență… sau de oricare dintre celelalte lucruri care se întâmplau acolo.

Își fac griji că unul dintre ceilalți va ceda și ne va învinovăți pe toți pentru fiul lor.

Și eu îmi fac griji în privința asta.

3

29 AUGUST, ORA 21.45

GRANT: Ce faci?

KATE: Fac poze la dezbaterea regională și îmi doresc să fiu oriunde, numai aici nu. Dar tu?

GRANT: La River Point, și îmi doresc același lucru.

Degetul domnului Stone plutește deasupra butonului care va relua înregistrarea video în care apare Logan.

— Ce vedem azi sunt părți din declarațiile lor despre armă, de la locul faptei, unde au fost găsite cinci arme – patru puști cu alice și o carabină. Polițiștii știau că rana lui Grant a fost făcută de o carabină, un Remington 700 XCR II. Mai târziu, legistul a confirmat lucrul acesta.

— De unde au știut? Este vreo diferență între o rană făcută de o carabină și una făcută de o armă cu alice?

— Da.

Domnul Stone se apleacă ușor, se întoarce într-o parte, ca să se poată concentra la bucata de hârtie din fața lui, și desenează sumar un cartuș de armă de vânătoare.

— Un cartuș de armă cu alice este umplut cu bile de plumb sau granule care se împrăștie când sunt trase, așadar rana este lată, cu multe intrări mici de la fiecare granulă.

Apoi, desenează un glonț.

— O carabină are un singur glonț care pătrunde unde lovește. Rana de intrare este de mărimea degetului meu mic, iar apoi explodează în partea opusă locului pe care l-a lovit. Deci, orice persoană familiarizată cu armele își dă seama doar uitându-se la el că a fost împușcat cu o carabină.

— Stați așa! Dacă exista doar o carabină și e clar că Grant a fost împușcat cu ea, de ce nu se cunoaște și cine a făcut-o?

Lasă creionul și se reazemă din nou pe scaun.

— Nimeni nu recunoaște că a folosit arma, dar unul dintre ei știe cine a făcut-o. Sau toți știu.

— Dar nu sunt amprente? Sau urme de praf de pușcă?

Domnul Stone nu a mai avut un asemenea caz de când lucrez pentru el, deci toate astea sunt noi pentru mine. Nici faptul că tot ce știu despre criminalistică provine din ce am văzut prin seriale la televizor nu e de ajutor.

Domnul Stone mă bate ușor pe braț și schițează un zâmbet.

— Remingtonul a fost găsit la grămadă cu armele de vânătoare când poliția a sosit acolo. Toți au exersat în seara precedentă și fiecare dintre ei a tras cu arma care l-a ucis pe Grant, deci pe armă s-au găsit amprentele tuturor băieților și în cazul tuturor s-au identificat urme de praf de pușcă pe mâini, inclusiv în cazul lui Grant Perkins.

— O, Dumnezeule!

Domnul Stone face semn spre imaginea încremenită a lui Logan.

— Băieții au fost separați la locul faptei și interogați până când părinții lor au ajuns acolo și au oprit interogatoriul. Din fericire,

polițiștii erau echipați cu camere de luat vederi mobile, deci avem filmarea fiecărui interviu. Videoclipurile pe care le analizam acum sunt de când băieții au fost întrebați despre Remington. Le-am grupat. Am ascultat părțile astea ale înregistrărilor de atât de multe ori azi, încât le-aș putea reproduce. Nu mă interesează cuvintele. Mă interesează cum arată ei când le rostesc.

Dau aprobator din cap, chiar înainte ca el să apese butonul pentru a relua înregistrarea video, și întreb:

— Spun ceea ce văd, pur și simplu? Aștept până la final?

— Descrie-mi scena în timp ce se petrece. Nu vreau să faci presupuneri. Vreau fapte. Ce face cu mâinile când vorbește? Unde se uită? Se uită la polițist? Se uită prin cameră? Care este postura lui? Doar faptele, înțelegi?

Apasă pe butonul de redare, și Logan prinde viață.

Încep un pic nesigură.

— Stă pe un scaun de lemn. Pare a fi într-un fel de birou.

— Care este postura lui? Descrie-mi imaginea, Kate.

Îmi apropii scaunul de ecran și îmi imaginez că am camera în fața mea.

Vocea lui Logan mă face să tresar.

— *Nu știu ce altceva vrei să îți spun. Vânam, așa cum facem în fiecare weekend.*

— Stă aplecat pe scaun, cu mâinile pe cotierele scaunului. Pare relaxat, dar… nu chiar.

Domnul Stone scutură din cap și oprește înregistrarea.

— „Nu chiar" nu funcționează. De ce nu pare relaxat?

Mă uit la imaginea încremenită.

— Ei bine, chiar dacă stă înclinat, se ține de cotierele scaunului. Încheieturile îi sunt aproape albe. Și umerii îi par încordați. Are riduri pe frunte.

Domnul Stone dă din cap și apasă butonul de pornire.

Polițistul desfășoară o hartă a proprietății și o pune pe birou, în fața lui Logan.

— Se uită la hartă, dar apoi își mută privirea, spun eu.

— *Logan, arată-mi pe hartă unde erai când vânați în dimineața asta.*

— Se apleacă și se uită la hartă. Pare să o studieze înainte să-i arate, în cele din urmă, un loc.

— *Așadar, să ne întoarcem la dimineața asta. Toată lumea este pe cale să iasă pe ușă. Fiecare ia o armă. Erau patru arme cu alice la locul faptei: două Browning, o Winchester și o Benelli. Și mai era și o carabină – Remingtonul. Singura carabină. Deci, când ai plecat la vânătoare, ce armă ai luat?*

Logan se ridică o fracțiune de secundă în scaun și își înclină capul înainte. Îi descriu domnului Stone fiecare mișcare și, în același timp, ascult cu atenție răspunsurile.

— *Iau Browningul.*

— *Îți amintești ce arme au luat ceilalți băieți?*

— Își înclină puțin capul pe spate și mijește ochii.

— *Nu.*

— *Cine a luat Remingtonul?*

— Se uită în toate direcțiile.

— *Remingtonul era arma lui Grant.*

— *Dar era imposibil ca Grant să se împuște singur. Altcineva vâna cu arma lui. Cine a fost?*

Logan se uită direct la polițist fără să tresară, fără să ezite.

— *Nu-mi amintesc. Tot ce știu este că nu am făcut-o eu.*

Monitorul se stinge pentru câteva secunde; apoi, al doilea chip umple ecranul.

John Michael Forres.

Polițistul nu apare în imagini, exact ca în cazul lui Logan, dar vocea este diferită. Mai puțin ostilă.

Îl studiez pe John Michael, observând totul pentru domnul Stone. Se pare că se află în dormitor. Stă pe un scaun supradimensionat și, în fundal, văd colțul unui pat.

— Ochii îi sunt roșii ca și când ar fi plâns. Și nasul îi este roșu. Iar acum, că îmi amintesc, ochii lui Logan erau uscați.

— *Fiule, toate astea se pot termina repede. Vedem cât de supărat ești. Povestește-mi! Ești în fața lăzii cu arme. M-am uitat cu atenție la colecția de arme de acolo, și este foarte impresionantă. Ai de unde alege. Cu ce armă ai vânat în dimineața asta?*

— *Am folosit Browningul tatălui meu.*

— *În regulă. Bine, fiule. Te descurci foarte bine. Te-ai uitat cu atenție la ce au ales ceilalți băieți? Le-au folosit pe ale lor sau au luat una de-ale voastre?*

— Pare tulburat. Și confuz. Ca și când ar fi uluit sau ceva de genul ăsta.

— *John Michael, ești atent, fiule? Îți amintești cu ce arme au vânat prietenii tăi?*

— Se concentrează din nou. Își ridică mâinile în față și închide ochii. Poate că încearcă să vizualizeze momentul?

— *Am luat Browningul tatălui meu. Nu-mi aduc aminte ce au luat ceilalți.*

— Deschide ochii și-și coboară mâinile.

— *Nu-ți amintești să fi folosit cineva Remingtonul? Știm că a fost un accident. Sunt sigur că procurorul va înțelege. Chiar trebuie să aflăm cine a folosit Remingtonul.*

— John Michael scutură din cap.

— *Remingtonul era arma lui Grant.*

Mă așez mai dreaptă.

— Se ridică în scaun și se uită direct la polițist, la fel ca Logan, când îi răspunde la întrebarea asta.

— *John Michael, nu te-am întrebat cui îi aparținea arma. Am întrebat cine a folosit-o. Știu că voi sunteți apropiați. Probabil că*

toți împrumutau mereu lucruri de la ceilalți. Nu ar fi mare lucru să împrumuți o armă în dimineața vânătorii. Trebuie doar să știu cine a împrumutat-o.

— John Michael închide ochii și se strâmbă.

— *Nu am fost eu. Nu îmi aduc aminte cu ce au vânat ceilalți.*

Ecranul se stinge din nou, și apoi îl arată pe Henry Carlisle. În aceleași haine de camuflaj ca ale celorlalți, dar stă pe un scaun de bar. În spatele lui sunt câteva capete de cerb împăiate pe un perete întunecat și lambrisat.

— Tot părul lui Henry este ridicat, ca și când și-ar fi trecut degetele prin el de nenumărate ori. Dă rapid din piciorul stâng, ca și când ar fi neliniștit, iar asta-i face tot corpul să tremure.

Nu știu de ce, dar nu menționez că nu e deloc arogant, așa cum a fost azi în clasă.

— *Henry, vă cunosc de mult timp pe tine și familia ta. Știu că voi credeți că, și dacă nu ați apăsat pe trăgaci, veți avea toți probleme din cauza drogurilor și a băuturii, dar îți dau cuvântul meu. Spune-mi doar ce s-a întâmplat în dimineața asta. Să începem prin a-mi arăta unde ai vânat.*

— Henry vine mai în față. Pare să studieze harta mai atent decât Logan.

— *Am fost aici, chiar lângă un pecan imens.*

— *Bine. Cum ai ajuns acolo? Pe jos? Cu ATV-ul?*

— *Pe jos.*

— Își mușcă buza. Sunt surprinsă că nu sângerează de-a binelea.

— *Și ce armă ai luat în pădure cu tine?*

— *Aveam Winchesterul meu.*

— *Și prietenii tăi? Te-ai întâlnit cu vreunul dintre ei în drum spre locul tău?*

— *Nu. Nu am văzut pe nimeni.*

— Își trece din nou mâinile prin păr și dă în continuare din picior.

— *Nu ai mai văzut pe nimeni? Poate pe cineva care folosea Remingtonul?*

— Clipește destul de repede și se uită prin cameră.

— *Remingtonul era arma lui Grant.*

— Și el se uită direct la polițist când spune asta.

— *Henry, nu asta vreau să aud. Vreau să aud cine a folosit arma aia. Vreau să știu chiar acum! Ăsta nu e un joc, fiule. Un băiat a fost ucis în dimineața asta. Cine a folosit Remingtonul?*

— Henry își mușcă buza de jos de fiecare dată când bărbatul spune „Remington".

Domnul Stone dă repede din cap spre mine, și mândria mă cuprinde, ca și când am descoperit un indiciu important.

Vocea lui Henry tremură când spune:

— *Chiar nu știu. Tot ce știu este că nu am fost eu.*

— Dau toți același răspuns?

— Stai puțin! Mai este unul, zice Stone.

Și ecranul îl arată pe ultimul băiat din River Point – Shep Moore.

Shep stă stângaci pe o canapea, întors într-o parte, astfel încât să-l poată vedea pe polițistul care sigur e lângă el, dar picioarele îi sunt încă pe podea. Se uită direct la polițist, și un val de dezgust mă străbate atunci când îl privesc.

— Primul lucru la care mă gândesc atunci când îi văd chipul este că e calm. Mai calm decât restul.

Domnul Stone oprește înregistrarea video.

— Ce te face să spui asta?

Îi studiez chipul lui Shep. Este atrăgător, dar, pe de altă parte, toți sunt.

— Nu sunt sigură. Pare trist. Se vede în ochii lui. Nu știu. Ceilalți se agitau, se uitau împrejur sau erau furioși ori se vedea că plânseseră. Dar nu și el. Pare, pur și simplu, altfel.

Domnul Stone așteaptă o clipă, după care pornește din nou înregistrarea video.

Vocea din spatele ecranului este diferită.

— *Unde vânai în dimineața asta?*

— *Chiar lângă punctul de observație numărul șapte.*

— Nici măcar nu s-a uitat la harta pe care i-o întindea polițistul.

— *Bine. Ce armă foloseai?*

— Se relaxează un pic pe spătarul canapelei.

— *Pe a mea, Benelli.*

— *Ai văzut pe altcineva în drum spre punctul de observație? Știi ce arme foloseau ei? Ai văzut pe cineva cu Remingtonul?*

— *Nu. Nu. Și nu.*

— Nu prea clipește.

— *Îmi spui că nu ai văzut pe nimeni altcineva și că nu ai observat cu ce arme vânau ceilalți băieți? Nu știu dacă pot să te cred. Ești un tip inteligent. Cu siguranță, observi astfel de lucruri. Spune-mi doar cine a folosit Remingtonul.*

— Shep se uită acum spre pământ. Umerii i se lasă. Pare înfrânt.

Îi ia mai mult decât celorlalți să răspundă.

— *Remingtonul era arma lui Grant.*

— Nu s-a uitat la polițist. El este singurul care nu a făcut-o.

— *Mda, Shep, știm asta. Tatăl lui Grant i-a dăruit arma la ultima aniversare. Deja am verificat informația. Dar trebuie să știu cine a folosit-o în dimineața asta. Îmi poți spune. Tu ai fost? Tu ai fost cel care a împrumutat arma? Cunosc familiile astea de mulți ani, iar băieții sunt prieteni de când erau copii. Ești cel*

mai nou din grup. Dacă tu ai fost, se vor dezice de tine. Mai bine spune-mi acum.

— Shep se uită din nou la polițist. Se uită direct la el.

— *Nu am fost eu. Mi-am folosit arma proprie, Benelli.*

Și înregistrarea video se termină.

Mă reazem de spătarul scaunului. De la știri știam că poliției îi e greu să afle toată povestea de la băieți. La televizor insinuau că totul e din cauză că erau beți sau drogați și foarte confuzi în privința celor petrecute, dar eu știam că trebuie să fie mai mult.

— Toți spun aceeași poveste. Literalmente aceeași poveste, cuvânt cu cuvânt. Poliția știe că ei ascund făptașul.

Mă simt neliniștită. Chiar scârbită. Erau prietenii lui. Cei mai buni prieteni ai lui.

Domnul Stone scutură din cap.

— Bineînțeles că polițiștii știu, Kate. Gaines mi-a cerut să nu insist prea mult în cazul ăsta. Pot garanta că și poliției i-a cerut același lucru. El așteaptă să fie reales anul viitor, iar șeriful, peste doi ani. Și-au făcut datoria – ne-au predat ce aveau, și nimic mai mult. Avem câteva interviuri, analiza armelor și locul faptei. Ne-au dat niște fotografii de la camerele din pădure împrăștiate prin toată proprietatea, dar, în afară de niște cerbi și alte animale, nu se vede nimic altceva.

— Ce este o cameră din pădure?

Întoarce spre mine o serie de fotografii neclare de pe birou.

— Sunt camere montate în copaci, care surprind orice le trece prin față. Au senzori de mișcare. Domnul Forres are cinci, dar sunt împrăștiate prin pădure. Îi oferă vânătorului o idee despre locul în care se află cerbii. Ce vezi aici sunt niște copii ale imaginilor luate de pe aceste camere.

— Dar niciuna dintre camere nu-l arată pe vreunul dintre băieții care vânau în acea dimineață? întreb eu.

Domnul Stone scutură din cap.

— Nu. Ar fi fost bine să fie așa. Unul dintre băieți a luat Remingtonul înainte să plece la vânătoare, și munca mea ar fi fost mai ușoară dacă aș fi avut o fotografie a băiatului care a folosit-o.

Îmi este greu să înțeleg toate astea.

— Este neobișnuit ca unul dintre ei să vâneze cu o carabină, și ceilalți cu arme cu alice?

Stone ridică din umeri.

— Nu. Este o alegere personală. Carabina era a lui Grant. Se pare că vâna cu ea tot timpul.

Mă reazem de spătar, gândindu-mă la toate astea.

— Așadar, ce credeți că se întâmplă?

— Știm că toți aveau alcool sau droguri în organism când au părăsit tabăra ca să meargă la vânătoare. Unul dintre ei a fost neglijent cu o armă. Fie că l-a confundat pe Grant cu un cerb, fie că doar se prostea cu o armă încărcată, oricum rezultatul a fost împușcarea lui Grant Perkins. Sigur știau că actul este pedepsit cu închisoarea după ce au luat la cunoștință măsurile de siguranță la vânătoare. Cred că sunt pregătiți să se protejeze unul pe celălalt indiferent de situație și presupun că ei știu că prim-procurorul este de partea lor. Familiile băieților nu doar fac donații, ci sunt și vechi prieteni de familie.

Se oprește o clipă, ridicându-și privirea spre tavan.

— Să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat în dimineața aia este ca și când aș înota împotriva curentului. Și nu mă aștept să ne arunce cineva o funie. Vom fi complet singuri.

Îmi înghit nodul din gât.

— Credeți că o putem face?

Stone își înclină capul într-o parte.

— Acum ideea este să aflăm cine e veriga slabă din grup. De aceea îți cer să te uiți cu atenție la înregistrările video. Dacă vreunul dintre ei cedează, cred că tot grupul se va destrăma. Dacă se întâmplă asta, am putea avea o șansă.

Cu toții îl jelim pe Grant în felul nostru. Unii dintre noi spun povești cu Grant de nenumărate ori, însă alții par fizic îndurerați de fiecare dată când îi aud numele.

Dar nimeni nu vorbește despre carabină. Nimeni nu întreabă cine a folosit-o. Nimeni nu întreabă cine a apăsat pe trăgaci.

Cu toții am folosit arma aia. Toți am tras cu ea.

Toți știm că oricare dintre noi ar putea fi învinovățit pentru asta în cazul în care ceilalți trei hotărăsc că asta trebuie să se întâmple.

Este secretul care ne leagă.

Ceasul ticăie. Trebuie să rezistăm câteva săptămâni. Apoi, totul se va termina, iar noi ne vom putea găsi noua normalitate.

În clipa asta, ceilalți se simt puternici. Au încredere în părinții noștri și în avocați și îl cred pe procuror când spune că totul este sub control. Nu își imaginează că există ceva care să ne doboare.

Dar eu știu că situația se va înrăutăți înainte de a fi mai bine.

4

2 SEPTEMBRIE, ORA 00.02

KATE: Dacă ar exista un singur fel
de mâncare pe pământ, care ai vrea să fie?

GRANT: La asta te gândești
la miezul nopții?

KATE: Mi-e foame, dar sunt prea leneșă
să mă duc în bucătărie.

GRANT: Ușor de ales. Creveți. Îmi plac creveții.

KATE: Ei bine, în regulă. Se pare că nu
avem niciun viitor. Sunt alergică la crustacee.

GRANT: O lume fără creveți sau o
lume fără Kate? Ce să aleg?

KATE: Îmi dau seama cum gândești.

GRANT: Bine, aleg o lume cu Kate.
Dar nu ești alergică la cartofi prăjiți, nu-i așa?
Deoarece asta ne-ar putea strica înțelegerea.

Este devreme; lumina palidă a dimineții abia își face loc prin micile fante ale jaluzelelor late de metal. Îmi place să fiu în campus înaintea tuturor. Chiar îmi place să ajung în sala de arte media înaintea tuturor.

De vreme ce Marshall este singurul liceu din zonă, este destul de mare. Și avem unul dintre cele mai bune programe de arte media din stat. Nu doar actualizăm pagina liceului și realizăm anuarul, ci și întreținem toate conturile de internet ale școlii, facem videoclipuri cu momentele importante de la marile evenimente și publicăm un ziar care apare lunar.

Peste o oră, sala asta va fi plină de oameni, unii dintre ei fiind cei mai apropiați prieteni ai mei. Reagan se va contrazice din cauza fonturilor pentru anteturile din anuar, în vreme ce Mignon se va certa la cuțite cu doamna Wilcox în privința spațiului suplimentar pentru articolele ei de interes special din ziar. Alexis va prelua calculatorul ca să-și editeze filmarea și o va pregăti pentru a fi încărcată pe pagina de internet.

Dar, momentan, este liniște. Și îmi aparține în întregime.

Mă holbez la tabla albă și lungă de pe peretele din spate. Este plină cu poze pe care ceilalți doi fotografi și cu mine le-am făcut până acum anul ăsta: instantanee ale jucătorilor de fotbal și ale majoretelor, ale participanților la concursul de matematică, ale membrilor clubului de teatru și ale tuturor celorlalți. Dacă există un lucru cu adevărat important pentru mine, atunci acela e ca toată lumea să fie reprezentată.

Studiind listele cu evenimentele următoare, îmi scriu numele în dreptul câtorva la care pot să fiu prezentă când nu lucrez: o piesă de-ale lui Shakespeare în parc joi seara, întâlnirea de maraton de sâmbătă dimineață și donația de mâncare de duminică după-amiază. Ceilalți pot să participe la restul.

Mă așez la calculator, gata să editez fotografiile făcute la Clubul Key, dar mintea îmi hoinărește, așa cum a făcut în toate clipele liniștite din ultimele două săptămâni de la moartea lui Grant. Privirea mi se îndreaptă spre telefon. Slăbiciunea mea. Dependența mea.

Nu mai trebuie să recitesc mesajele de vreme ce le știu pe de rost, dar, la fel ca în cazul oricărei dependențe, pare că nu mă pot abține.

Tocmai când vreau să-mi deblochez telefonul, ușa metalică se deschide și lovește zidul din spate, speriindu-mă atât de rău, încât aproape cad de pe scaun.

— Îmi pare rău! Nu știam că mai este cineva aici.

Stomacul mi se strânge. Este Henry Carlisle.

Cuvintele domnului Stone îmi răsună în urechi: „Ferește-te de ei la școală. Nu le vorbi. Nu vorbi despre ei."

Ar trebui să plec?

Henry mă studiază, măsurându-mă tăcut din priviri, apoi trage un coș mare de gunoi în sală, pe roți mici de metal care scârțâie atât de strident, încât simt zgomotul până în dinți. Din nou, este îmbrăcat excelent, cu pantaloni gri-porumbel călcați la dungă și cămașă albă apretată descheiată la gât. Reagan are dreptate – este superb, dar, dincolo de frumusețea calmă, se ascunde ceva întunecat.

Mă întorc cu spatele, pregătită să îl ignor. Totuși, singurul lucru la care pot să mă gândesc este înregistrarea video a interogatoriului pe care am văzut-o ieri. Părul îi era ridicat și dădea atât de puternic din genunchi, încât îmi imaginez că l-a durut a doua zi. Azi, este la un milion de kilometri distanță de băiatul zburlit în haine de camuflaj.

Îmi stă pe limbă să îl întreb de câte ori a dat din genunchi de când a murit Grant Perkins. A făcut-o doar atunci, la interogatoriu, sau de fiecare dată când i-au arătat chipul la televizor?

Dar mă abțin. Și îmi țin gura închisă.

Henry chicotește ușor cât timp golește toate micile coșuri de gunoi împrăștiate prin sală în tomberonul mare, ca și când s-ar amuza la o glumă a lui. Presupun că munca asta matinală

de om de serviciu are o legătură cu faptul că, în ziua precedentă, a fost trimis de la ora de engleză la secretariat. Nu pare genul care ar face treaba asta acasă, cu atât mai puțin într-o școală publică pe care o detestă fățiș.

Atunci nu am observat, dar, după ce am recitit mesajele de la Grant de cel puțin câteva sute de ori până acum, mi-am dat seama că nu prea le-a spus băieților pe nume. Ori de câte ori vorbea despre ei, *băieții* era cuvântul pe care-l folosea. *Îmi petrec timpul cu băieții… Băieții vin pe la mine mai târziu… Am fost cu băieții aseară.* Așadar, este ciudat să-l văd doar pe unul dintre ei, departe de grup.

Henry se îndreaptă spre cealaltă parte a sălii, hârșâind tomberonul în urma lui. Întorcându-mă în scaun, îl văd cu ușurință peste ecranul calculatorului. Lumina de la fereastră a devenit mai puternică și îl luminează perfect din spate – cămașa lui albă aproape strălucește. Părul de un castaniu deschis îi cade dezordonat pe frunte; are buzele pline și nasul foarte drept. Mâinile mele tânjesc după camera foto. Specimenul ăsta perfect, îmbrăcat frumos, aruncă gunoiul.

Mă întind și-mi strecor mâna în geantă. Doar o fotografie. Numai pentru mine.

Aruncând repede o privire, schimb setările pentru modul silențios și mișc ușor camera din spatele ecranului, doar suficient de departe, încât lentila să îl poată încadra. Apăs o dată și apoi o retrag. Chiar dacă sunetul obiectivului a fost numai o șoaptă, mi se pare că a fost strident ca un tun. El nici măcar nu tresare.

Poate că reușesc să mai fac una.

Înainte ca Henry să dea ocol sălii, fac aproximativ opt fotografii din unghiuri diferite.

Tocmai când deschide ușa, iar eu cred că pot respira în sfârșit, se întoarce repede și spune:

— Personal, cred că fotografia în care schimb sacul de gunoi va fi cea mai bună, dar să mă anunți imediat ce le verifici. Sunt mereu în căutarea unei noi fotografii de profil.

Căldura îmi inundă fiecare centimetru al feței cât rămân acolo, înțepenită, privindu-l. Îmi zâmbește frumos, apoi părăsește sala, râzând tot drumul pe hol.

Un pic mai târziu, mă-ndrept tiptil spre ușă, asigurându-mă că a plecat cu adevărat, înainte să descarc imaginile pe laptop. N-am de gând să folosesc calculatorul școlii pentru astea. Sunt mai mult decât umilită că m-a prins, dar, când văd imaginile, nu-mi pasă cât de jenant este. O selectez pe prima pe care am făcut-o, pe cea din fața ferestrei.

Este portretul unui criminal?

Chipul îi este parțial umbrit, dar îi zăresc zâmbetul. Dacă nu aș fi încercat să fiu atât de secretoasă, l-aș fi văzut imediat! Dar, cumva, mă bucur că nu am făcut-o. Asta este partea mea preferată la fotografie – să descopăr ceva nou, un lucru pe care nu l-am văzut când am făcut fotografia.

Cât îl fixez cu privirea, mă gândesc la băiatul neliniștit stând pe scaunul de bar, cu toate animalele împăiate în spatele lui. Este ca și când ar fi doi oameni diferiți.

Dar care este cel adevărat?

Din fericire, mi-i alung din minte pe Henry și pe restul băieților din River Point înainte să sune clopoțelul. În drum spre prima oră, intru în baie, dar mă opresc brusc atunci când aud un suspin puternic. Nu este neobișnuit să găsesc o fată care se ascunde și plânge într-unul dintre separeuri, și totuși sunetul pare diferit. Ca și când cineva ar fi cu adevărat îndurerat.

Ies de după colț, ca să văd dacă pot fi de folos, și o găsesc pe Julianna Webb stând în fața ușii separeului, rugându-se de fata dinăuntru.

— Bree, te rog, ieși de acolo! spune ea prin ușa întredeschisă. Va fi bine.

— Niciodată nu va fi bine. Niciodată! strigă Bree atât de puternic, încât mă face să tresar, apoi țâșnește din separeu și aleargă spre ușă.

Julianna se duce după ea, dar Bree urlă „Lasă-mă în pace!" chiar înainte să fugă din baie.

Julianna se sprijină de peretele de gresie, albă la față. Am ajuns să o cunosc destul de bine de când am fost partenere la dezbaterea de anul trecut. Este aceeași expresie pe care o are chiar înainte să fie nevoită să urce pe scenă și să ne expună argumentul.

— Cine a fost? De vreme ce mi se pare că am fotografiat fiecare persoană din școala asta cel puțin o dată, este surprinzător să văd un chip pe care nu îl recunosc.

— Bree Holder. Tocmai s-a transferat de la St. Bart, dar o cunosc din școala gimnazială.

Am uitat că Julianna a învățat la St. Bart.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

— Fotografia aia oribilă este din nou pe internet, spune ea.

Nici măcar nu trebuie să mă lămurească. Știu despre ce vorbește.

— Bree este una dintre fetele din fotografie?

— Mda. A venit aici crezând că ar fi mai bine să o ia de la început într-un loc nou, dar chestia asta continuă să se întâmple. Un ticălos tocmai a oprit-o pe hol și i-a spus că apare pe o pagină de internet numită „Fetele nebune". Ea și-a pierdut cumpătul atunci. Întotdeauna a fost atât de timidă! Faptul că oamenii transmit fotografia o face să sufere. Mai grav este că nu își amintește când a fost făcută și nu știe cine a făcut-o.

Nu mă pot abține să nu mă crispez.

— O, Dumnezeule, e nasol! spun eu.

Julianna se îndepărtează de perete.

— Am s-o sun pe mama ei și-am să-i spun că Bree este supărată. Chiar mă îngrijorează modul în care o afectează situația.

— Ce fac celelalte fete? întreb eu chiar înainte ca Julianna să iasă din baie.

— Nu fac bine. Tuturor le-a fost foarte greu. Chiar sper să afle cine le-a făcut fotografia.

• • •

— Cum a fost la școală? întreabă domnul Stone în clipa în care închid ușa și mă așez pe scaunul meu obișnuit de la biroul lui.

El este rezemat în scaun, uitându-se la tavan.

— Bine, răspund eu.

N-am de gând să îi menționez că am fost surprinsă fotografiindu-l pe Henry. Am șters pozele… Pe toate, în afară de una… Nu am reușit să o șterg pe cea de lângă fereastră.

— Ce trebuie să fac azi? întreb eu.

Credeam că va fi un coșmar să lucrez la cazul ăsta, dar am aflat că este exact ce îmi trebuie. Am nevoie ca persoana care l-a împușcat pe Grant să fie prinsă și condamnată. Am nevoie ca Stone să-i convingă pe jurați să îl acuze pe unul sau pe toți băieții ăștia. Și mă bucur să pot fi de ajutor.

Se rotește în scaun, ia o cutie mare de pe podea din spatele lui și o pune pe birou.

— Ajută-mă să văd ce îmi scapă din dimineața aceea. Interviurile băieților din River Point nu sunt atât de lungi! Apoi, mai sunt înregistrările video ale martorilor de la petrecerea din seara precedentă.

Petrecerea la care trebuia să mă întâlnesc cu Grant.

— Bine. Caut ceva în mod deosebit? Sau doar ce pare ciudat?

Domnul Stone răsfoiește niște hârtii de pe birou.

— Orice îi pune într-o lumină proastă, chiar dacă nu are nicio legătură cu împușcarea, nu poate decât să ne ajute. S-au întâmplat multe în acea seară – au avut loc niște bătăi și s-au afișat comportamente negative. Cazul este încurcat. Aproape toți care ne oferă versiunea lor privind evenimentele, fie că sunt băieții din River Point, fie că sunt martorii, erau beți sau drogați în seara respectivă, ceea ce le face declarațiile nedemne de încredere, dar lucrul acesta ne-ar putea conduce spre altceva ce ne-ar putea fi de folos. Mama ta ți-a făcut loc lângă biroul ei. Eu sunt ocupat acum cu ce ne-au trimis inspectorii care se ocupă de caz.

Domnul Stone scotocește prin cutie, scoțând la întâmplare pungi de hârtie, pe ale căror etichete este înscris conținutul.

— Am hainele lui Grant și portofelul lui, printre alte lucruri, zice, iar apoi scoate o pungă neagră. Și telefonul.

Văzând telefonul, genunchii încep să îmi tremure. Oare l-a examinat deja? A citit conversațiile pe care le-am avut în ultimele săptămâni?

— Ce… Ce ați găsit în telefonul lui? Vreți să mă uit eu?

El scutură din cap.

— Nu. Nu sunt multe aici. Înțeleg că Grant avea un simț al umorului neobișnuit. Cele mai multe dintre contactele lui sunt memorate după porecle sau inițiale, deci este dificil să-mi dau seama cu cine vorbea de fapt.

— Cum adică porecle? întreb eu.

Aș da orice să știu care era porecla mea.

El râde ciudat, ca și când ar tuși.

— Unele dintre cele mai colorate sunt Big Juicy[1], Pit Stains[2] și un oarecare Blunt Roller[3].

---

[1] „Marea apetisantă" (engl. arg.), în traducere aproximativă (n. red.).

[2] „Transpiratul la subraț" (engl.), în traducere aproximativă (n. red.).

[3] „Tipul care rulează jointurile" (engl. arg.), persoană care își confecționează artizanal și fumează țigări de canabis (n. red.).

Bine, deci poate că nu vreau să știu care era porecla mea.

— Am o listă cu numerele care apar în mesaje și apeluri, trimise și primite cu patruzeci și opt de ore înaintea morții lui. Printre toate celelalte lucruri de care se ocupă mama ta, mai potrivește și aceste nume ridicole cu oameni reali, cu ajutorul unei liste trimise de compania de telefoane. Există unele discrepanțe între registrul de apeluri din telefonul său și înregistrările companiei de telefoane, deci se pare că Grant avea și obiceiul de a șterge apelurile. Dar lucrul cu adevărat interesant este că registrul de apeluri arată unul efectuat în dimineața vânătorii, dar care nu se regăsește în telefonul lui. Numărul se potrivește cu al contactului denumit Booty Call 3[1], deci asta nu ne ajută la stabilirea identității persoanei. Numele contului de la compania de telefonie mobilă pentru numărul acela este al unei mari firme de contabilitate din oraș care face afaceri cu familiile băieților din River Point. De fapt, mai multe numere diferite din lista de contacte a lui Grant sunt toate contractate de acest singur cont. Este inutil să menționez că le-am cerut să ne spună cine folosește aceste numere – presupunem că telefoanele sunt folosite de copiii unor angajați de aici –, dar se codesc să îmi dea un răspuns. Deocamdată, ajută-mă doar cu înregistrările.

Ies din cameră spre zona în care lucrează mama, băgând mâinile care-mi tremură în buzunarele blugilor. La un moment dat, vor potrivi mesajele mele cu numărul meu… O, Dumnezeule, numărul meu este pe numele mamei! Mi se strânge inima când mă gândesc la faptul că domnul Stone și mama le vor citi. Știu că el a spus că nu este mare lucru dacă

[1] *Booty call* (engl. arg.), apel sau SMS prin care o persoană își aranjează o întâlnire sexuală; persoană care este adeseori apelată în timpul nopții de partener strict pentru scopuri sexuale (n. red.).

am mai vorbit cu vreunul dintre ei, dar sunt sigură că se vor întreba de ce nu le-am zis exact cât de des i-am trimis mesaje lui Grant.

— Aici, Kate! strigă mama de la biroul ei.

Nu am mai observat asta, dar pe masa de lângă biroul ei se află un ecran, căști și un fel de microfon.

— Ești gata să începi? mă întreabă ea.

— Cred că da. Ce trebuie să fac?

O urmez pe mama spre mica masă, iar ea îmi face semn să mă așez. Apoi, îmi arată o înregistrare video.

— Nu vei urmări tot interviul, doar secțiunile pe care le-a evidențiat domnul Stone. Asta este o parte din interogatoriul lui John Michael Forres.

Îmi dă microfonul și căștile.

— Acestea vor înregistra sunetele filmării și comentariile pe care le faci, așadar, poți interveni când vrei să spui ceva. Nu-ți face griji dacă se întâmplă să vorbești peste băieți sau polițist – până acum, el a ascultat înregistrările astea de o sută de ori.

Imediat îmi arată un buton de pe tastatură.

— Apasă-l când ești gata să începi, apoi pe acesta când ai terminat. Restul este pregătit.

Mama se întoarce la biroul ei în timp ce eu îmi pun căștile. Ele anulează zgomotele, deci sunt imediat aruncată în propria lume liniștită. Chipul lui John Michael este încremenit pe ecran. Mă simt de parcă am participa la un concurs de holbat unul la altul. Apăs butonul de redare, iar vocea lui John Michael mă înconjoară și, brusc, este ca și când toți am fi în aceeași cameră: John Michael, polițistul și cu mine.

Începem.

STENOGRAMA INTEROGATORIULUI LUI JOHN MICHAEL FORRES DIN 5 OCTOMBRIE, REALIZAT DE INSPECTORUL FONTENOT, CU COMENTARII PRIVIND LIMBAJUL TRUPULUI DE KATE MARINO

INSPECTORUL FONTENOT: Se pare deci că ești la locul potrivit.

KATE: John Michael ridică din umeri.

JOHN MICHAEL: Presupun că da.

INSPECTORUL FONTENOT: Ești cel din tabără. Ești cel cu vehiculele și toate jucăriile, nu?

JOHN MICHAEL: Mda.

INSPECTORUL FONTENOT: Băiete, eu m-aș sătura ca toți să-mi folosească lucrurile mereu. Să invit lumea la mine acasă și să facă mizerie. Cred că te obosește.

KATE: Ridică din nou din umeri.

JOHN MICHAEL: Mie îmi place. La ce bun să ai toate lucrurile alea, dacă nu te poți bucura de ele cu prietenii tăi?

INSPECTORUL FONTENOT: Pare că oferi mai mult decât amuzament. Aud că poți să faci rost de orice vrei acasă la tine. De iarbă, de pastile, de orice. Nu-i așa?

JOHN MICHAEL: Nu știu despre ce vorbești.

INSPECTORUL FONTENOT: Bine, să zicem… pentru moment… că așa este. John Michael, să ne întoarcem la începutul zilei de ieri. Când ați ajuns toți în tabără?

KATE: Se relaxează ușor pe scaun. Umerii îi coboară și nu se mai ține de scaun la fel de puternic. Ochii și nasul îi sunt roșii.

JOHN MICHAEL: Shep și cu mine am ajuns primii. Am venit amândoi cu mașina mea. Am scos din portbagaj niște lucruri… Hainele noastre, niște mâncare… niște…

KATE: Expresia i se schimbă. Pare neliniștit.

INSPECTORUL FONTENOT: Băutură? Cu toții ați adus așa ceva, nu?

KATE: Tușește și se agită pe scaun. Pare stânjenit.

JOHN MICHAEL: În orice caz, era încă devreme. Logan, Henry și Grant au venit cam după o jumătate de oră.

KATE: Se agită pe scaun, uitându-se repede prin cameră. N-am mai văzut pe nimeni atât de agitat!

INSPECTORUL FONTENOT: Deci toți ajung în tabără, toate lucrurile sunt aduse înăuntru și toată lumea se pregătește pentru o noapte importantă. Așadar, ce urmează?

KATE: Tușește din nou.

KATE: Zvâcnește din nou.

KATE: Se sucește din nou.

JOHN MICHAEL: Am hotărât să exersăm. Grant voia să se asigure că luneta lui este precisă pentru vânătoarea din dimineața următoare.

INSPECTORUL FONTENOT: Unde ați tras la țintă?

JOHN MICHAEL: În spatele proprietății este un poligon. Am mers cu ATV-urile până acolo. Am tras câteva gloanțe. Ne-am întors în tabără.

INSPECTORUL FONTENOT: Stai, stai! Lămurește-mă. Ale cui sunt ATV-urile?

KATE: Își dă ochii peste cap.

JOHN MICHAEL: Ale mele.

INSPECTORUL FONTENOT: Ați tras toți la țintă. Asta a fost tot?

JOHN MICHAEL: Da.

INSPECTORUL FONTENOT: Ce arme ați folosit?

JOHN MICHAEL: Am tras cu Remingtonul lui Grant.

INSPECTORUL FONTENOT: Toți ați tras cu arma aia?

JOHN MICHAEL: Mda.

INSPECTORUL FONTENOT: Am desemnat un polițist să înconjoare proprietatea. Am găsit locul unde v-ați antrenat. Ați făcut mai mult decât să trageți la țintă.

KATE: Își reazemă capul de spătarul scaunului.

JOHN MICHAEL: Aveam de gând să îl returnăm.

INSPECTORUL FONTENOT: Aveați de gând să îl returnați… ciuruit de gloanțe? Cine a tras în el?

KATE: Expiră profund, se uită direct la polițist.

JOHN MICHAEL: Am tras toți pe rând. A fost doar o farsă.

I**NSPECTORUL FONTENOT:** Se pare că se făceau multe farse la St. Bart.

KATE: Ridică din umeri.

JOHN MICHAEL: Nu știu despre ce vorbești.

INSPECTORUL FONTENOT: Mulți părinți au sunat la poliție, iar numele tău, al lui Grant, la naiba, toate numele voastre au fost pomenite. Sunt destul de supărați.

KATE: Își mușcă buza de jos.

JOHN MICHAEL: Chiar nu știu despre ce vorbești.

INSPECTORUL FONTENOT: Deci ați tras toți în obiecte, ați băut, ați luat pastile și ați fumat iarbă până la ce oră? Până la miezul nopții? Două dimineața? Până la răsărit? Ce aveți acum în organism?

KATE: Pare foarte jenat. De fapt, pare că urmează să vomite sau să facă pe el.

JOHN MICHAEL: Nu știu.

INSPECTORUL FONTENOT: Nu știi, nu? Pentru că, după ce vom primi analizele la sânge, vom afla tot ce trebuie să știm. Ai putea la fel de bine să mărturisești acum.

JOHN MICHAEL: Puțin din toate, nu știu.

INSPECTORUL FONTENOT: Și nu vi s-a părut nimic în neregulă în a lua o armă și a merge la vânătoare?

KATE: Acum mijește ochii. În mod evident nu îi place încotro se îndreaptă interogatoriul.

INSPECTORUL FONTENOT: Tot așa cum nu ți s-a părut nimic în neregulă în a consuma droguri și a bea pe proprietatea familiei tale. Ce altceva ai lăsat să se întâmple acolo? Poate că unul dintre prietenii tăi te-a rugat să nu vorbești despre faptul că a folosit Remingtonul și ți-a promis că nu va spune nimic despre lucrurile grave care s-au petrecut la tine acasă. Și, de vreme ce aproape toată lumea care petrece acolo este minoră, cât de rău se va supăra tatăl tău dacă va plăti pentru comportamentul tău nesăbuit și al prietenilor tăi? Cred că și așa are destule probleme acum. Sau poate că a fost vina ta? Poate că ai fost neglijent cu arma tatălui tău?

VOCE NECUNOSCUTĂ: Părinții lui sunt aici și cer ca un avocat să fie prezent.

KATE: Se întinde mai în față. Se uită împrejur.

INSPECTORUL FONTENOT: Vrei un avocat?

KATE: Dă din cap. Pare ușurat.

JOHN MICHAEL: Vreau un avocat.

5

9 SEPTEMBRIE, ORA 22.52

GRANT: Ce faci?

KATE: Editez niște fotografii pe care le-am făcut în parcul Columbia.

GRANT: Unde este?

KATE: Aproape de Highland. Este locul meu preferat.

GRANT: Ar trebui să îl vizitez, dacă este locul tău preferat.

KATE: Să stai sub stejarul mare din colțul din spate. Este cel mai bun loc.

Cel mai bun somn prăjit din oraș este gătit într-o rulotă lungă de trei metri, parcată în fața unui șir de magazine vechi, abandonate, de la marginea orașului. Mama și cu mine am descoperit locul ăsta când ne-am întâlnit cu cineva ca să testăm o mașină la mâna a doua, în urmă cu câțiva ani. Aceeași mașină pe care o împărțim și pe care o conduc eu acum. Pe mama o așteaptă câteva ore de lucru, deci m-am gândit că ar fi o surpriză frumoasă să le aduc ei și domnului Stone mâncarea preferată pentru cină.

Am încă proaspătă în minte înregistrarea cu interogatoriul lui John Michael. Mi-a luat câteva minute să-mi adun curajul să îl întreb pe domnul Stone în ce au tras la țintă. Gândul la iepuri morți și alte animale mici și lipsite de apărare mi-a umplut mintea, dar s-a dovedit că nu a fost chiar așa de îngrozitor. Ciudat, dar nu îngrozitor.

Furaseră mascota împăiată de la clasa a unsprezecea de la St. Bart – cea folosită la Lupta vâslelor –, pe care o ciuruiseră.

Toată lumea din oraș știe de jocul anual Lupta vâslelor de la St. Bart și de războiul farselor pe care-l generează între elevii de a unsprezecea și cei de a douăsprezecea. În cele două săptămâni dinaintea jocului se fac mai multe plângeri pentru vandalism decât în tot restul anului: au îndesat în gura de ventilație a unei mașini bălegar de vacă; în unele fete din ultimul an au aruncat cu baloane pline cu vopsea chiar în fața cinematografului; o casă a fost „bombardată" cu ouă, iar mașina unuia dintr-a unsprezecea a fost acoperită cu folie de plastic, printre alte lucruri.

De vreme ce St. Bart nu este destul de mare pentru o echipă de fotbal obișnuită, Lupta vâslelor este mai mult un joc preluat. Fără vâsle sau căști. Fără unelte adevărate. Clasa a unsprezecea joacă împotriva celei de a douăsprezecea. Câștigătorii au dreptul să agațe o vâslă veche de lemn – o vâslă folosită de un militar în războiul civil când zona asta a fost inundată sau așa ceva – în clasa învinșilor pentru restul anului.

Intru în parcare și îi fac un semn din mână lui Pat, care folosește tigaia. Imediat ce ies din mașină, ocolesc mica mulțime de la mesele de picnic și îmi fac loc spre partea din spate a rulotei.

— Bună, fetița mea! Nu te-am văzut de ceva timp. Ce face mama ta? întreabă Pat când mă apropii.

Pat este un bărbat de culoare înalt care a jucat două sezoane în echipa Dallas Cowboys înainte ca o rană la spate să îl scoată din joc. Chiar dacă părul îi este acum în mare parte încărunțit și are riduri în jurul ochilor, tot e bine făcut. Abia are loc să se miște în rulota-restaurant.

— Am fost ocupate, la fel ca tine, spun eu și dau din cap spre grupul de oameni din partea cealaltă a rulotei.

— Mama ta lucrează prea mult. Ca mine, zice el râzând.

— Sunt de acord. Dar nu văd ca vreunul din voi s-o lase mai moale prea curând.

Pat face o sută de lucruri deodată. Bate fileurile de somn, le întoarce pe cele din tigaie, își toarnă sosul secret și preia comenzi, toate cât discută cu mine. Umple o caserolă de plastic cu somn și cartofi prăjiți scoși din tigaie și pune în câteva pahare de plastic sosul pe care știe că mama și cu mine îl adorăm. Mi le dă pe toate în timp ce îi ofer banii, pe care știu că nu îi va lua. Primim mult mai multă mâncare decât se oferă de obicei la o comandă pentru acasă.

— Este destul de grav că mă lași să mă bag în față, dar n-am să mai vin dacă nu mă lași să plătesc. Nu este corect.

Îmi zâmbește și îmi face semn cu ochiul.

— Ai să revii, și știi asta. Este cel mai bun somn din Louisiana!

Eu și mama nu am plătit pentru o masă de mai mult de un an, de când l-a ajutat mama când a fost prins conducând afacerea fără autorizație. Ea a dat niște telefoane, a tras niște sfori și l-a ajutat să aibă actele în regulă.

— Ei bine, nu este corect, spun eu.

— Spune-i mamei tale să nu mai lucreze atât de mult!

Îmi dau ochii peste cap.

— Dacă nu mă ascultă când îi spun eu asta, cu siguranță nu te va asculta pe tine.

Iau punga cu pește și sos.

— Mulțumesc, Pat! Ești prea bun cu noi! zic și mă întorc spre mașină.

Mă uit spre mulțimea din partea cealaltă a rulotei, însă privirea mi se oprește brusc asupra unui mic grup care nu este foarte departe.

E imposibil să te holbezi la niște fețe câteva ore fără să nu le reții fiecare detaliu. Îi recunosc imediat.

Băieții din River Point stau împreună într-un cerc restrâns în partea cealaltă a parcării, rezemați de portbagajele mașinilor lor scumpe. Mă uit la ei ca și când aș fi în transă. Le analizez mișcările la fel cum aș face-o pentru domnul Stone.

Sunt aproape umăr la umăr, cu capetele plecate în față. Orice spun, nu vor să fie auziți de nimeni. Henry și Shep, cei mai înalți dintre cei patru băieți, stau în fața lor și, după mișcările smucite ale umerilor, aș spune că se ceartă. De ce se ceartă? Logan dă din cap împreună cu amândoi, buclele lui dese și roșcate mișcându-se înainte și înapoi. Reagan îi spune „Gin-ger-licious”[1], iar eu nu prea pot să o contrazic. John Michael stă acolo, părând absorbit de orice spun ei și uitându-se când la Shep, când la Henry.

Îl studiez pe Shep. Atitudinea crispată pe care o afișează la școală este intensificată de umerii încordați și expresia încruntată. Este atrăgător, dar într-o manieră brută. Părul negru îi este zburlit, ca și când ar fi uitat să se tundă, și întotdeauna pare că ar avea nevoie să se bărbierească. Chiar dacă Henry e considerat cel mai atrăgător băiat din acel grup, Shep are ceva. Dar, apoi, îmi amintesc de cele câteva mesaje pe care mi le-a trimis

[1] Joc de cuvinte bazat pe asocierea dintre *ginger* (engl.), termen ofensator care desemnează o persoană cu părul natural roșcat sau portocaliu-șaten, și *delicious* (engl.), „delicios” (n. red.).

după ce i-am cunoscut pe el și Grant, și nu mă pot abține să nu mă îngrețoșez.

Orice gând plăcut pe care îl am despre el se evaporă. Personalitatea lui îi scade atractivitatea sub zero.

— Orice se întâmplă acolo, Kate, trebuie să stai la o sută de kilometri distanță, spune Pat, întrerupându-mi concentrarea.

Mă întorc spre el. Bărbatul se oprește din lucru și mă privește.

— Știi cine sunt? întreb eu.

El dă din cap.

— Toată lumea știe cine sunt, zice Pat, uitându-se spre băieți și scuturând din cap, ca și când ar fi dezgustat. Se întâlnesc aici aproape în fiecare seară. Băieți proști, ca și când niciunul nu se îngrijorează că vor fi văzuți aici. La naiba, chiar înainte să apară ieri, șeful poliției și soția lui își luau cina.

Înțeleg de ce ar crede că sunt în siguranță. Locul este în mijlocul pustiului, cu siguranță departe de drumurile intens circulate, dar ei nu se gândesc la cât de mulți oameni vin în direcția asta ca să cumpere mâncare de la Pat. Sau, mai degrabă, la cât de mulți oameni de la tribunal vin încoace deoarece mama le-a povestit despre mâncarea lui Pat.

— Bine, plec. La revedere, Pat, și-ți mulțumesc din nou pentru cină!

Îi întorc spatele lui Pat și mă îndrept spre mașina mea, iar întrebările îmi umplu mintea. De ce vin tocmai până aici ca să se întâlnească? Despre ce vorbesc? Sau de ce se ceartă?

Mă urc în mașină, iar apoi îl observ pe Pat verificându-mă, asigurându-se că plec. Îl cred în stare să o sune pe mama și să mă pârască dacă ar crede că pun la cale ceva ce nu ar trebui. Ies din parcare, dar mă opresc, imediat ce mă simt ferită, în spatele unor tufe mari de azalee. Luându-mi camera foto, fac repede câteva fotografii ale grupului. Henry gesticulează frenetic, în

timp ce Logan se leagănă înainte și înapoi pe călcâie, ca și când ar aștepta clipa în care toți să-l ia la bătaie. John Michael nu s-a mișcat un centimetru, dar Shep este cel care mă surprinde. Din unghiul ăsta, nu îi văd fața, iar el pare enervat. Foarte enervat.

Mai fac o fotografie, micșorând distanța.

Îi studiez. Le studiez limbajul trupului. De la distanță, sunt patru băieți într-un cerc strâns, dar, privind mai atent, este ușor să observi dezbinarea. Shep și John Michael stau într-o parte, iar Logan și Henry în cealaltă.

Grupul este împărțit chiar la mijloc.

Plec, în sfârșit, și îmi amintesc de cuvintele domnului Stone: „Acum ideea este să aflăm cine e veriga slabă din grup. De aceea îți cer să te uiți cu atenție la înregistrările video. Dacă vreunul dintre ei cedează, cred că tot grupul se va destrăma. Dacă se întâmplă asta, am putea avea o *șansă*."

Așadar, care tabără este veriga slabă?

• • •

Mama și domnul Stone sunt încântați să mă vadă cu mâncare când mă întorc la birou. Mama eliberează un colț al mesei lui, iar eu scot din pungă peștele prăjit de la Pat.

— Cine vrea o băutură de la automat? întreabă mama, în timp ce se întinde după poșetă.

Domnul Stone ridică o sticlă imensă cu apă și spune:

— Mulțumesc, dar nu vreau nimic.

— Mie mi-ar plăcea o Cola, mamă.

Ea pleacă, iar eu ating ușor suprafața biroului domnului Stone. Teancul înalt de dosare, cutia cu obiectele personale ale lui Grant și fotografiile băieților sunt împrăștiate peste tot. Mintea îmi zboară la Grant. Așa cum o face în fiecare zi. Mă întreb cine altcineva luptă pentru el. Cine se va asigura că se va face

dreptate pentru el? Acum, băieții din River Point și întrebarea dacă vor fi acuzați sau nu reprezintă principalul punct de interes. Când urmărești știrile, numele lui Grant nu prea este menționat. Fascinația totală este față de cei patru băieți care au rămas în viață în urma zilei de vânătoare.

— I-am văzut pe băieții din River Point când luam mâncarea de la Pat.

Nu știu ce mă face să spun asta fără să gândesc înainte.

Domnul Stone se oprește, cu o bucată de pește încremenită în tacâm.

— Își luau mâncare de acolo?

— Nu. Erau în partea cealaltă a parcării. Stăteau acolo, pur și simplu.

Fruntea i se încrețește.

— Ce făceau? întreabă el.

Eu ridic din umeri.

— Se pare că s-au întâlnit doar ca să vorbească.

Sunt foarte atentă cum să îi răspund. Vreau să îi spun doar ce s-a întâmplat, fără sentimente sau păreri personale, dar vreau și ca el să înțeleagă cât de ciudat se purtau.

Domnul Stone se reazemă de spătarul scaunului.

— Interesant.

Mă uit la ușă, asigurându-mă că mama nu este prin preajmă. Nu și-ar dori ca eu să fiu implicată în cazul ăsta, în afara biroului.

— Iar Pat a spus că se întâlnesc acolo aproape în fiecare seară.

Fraza plutește în aer un minut. În cele din urmă, domnul Stone spune:

— Foarte interesant.

Mâncăm în liniște încă vreun minut înainte ca el să zică:

— Anunță-mă dacă vezi orice altceva care pare… ciudat.

Dau din cap și sunt pe cale să îl întreb dacă vrea să îi caut, dar mama se întoarce în cameră.

Domnul Stone mănâncă. Aproape am terminat, când el spune zâmbind:

— Kate, a fost un ospăț minunat! Mâncarea lui Pat este printre preferatele mele. Simte-te liberă să ne surprinzi cu ea oricând dorești.

Sunt destul de sigură că tocmai am primit permisiunea lui de a-i spiona pe băieții din River Point.

Unii dintre noi încep să intre în panică.

Unii dintre noi sunt puțin prea îngâmfați.

Unii dintre noi sunt la fel de neștiutori ca și poliția.

Dar cu toții suntem paranoici. Nimeni nu vrea să-și folosească telefonul sau să ne întâlnim acasă la ceilalți când trebuie să vorbim.

Deci, cu un singur mesaj care afișează o oră, știm cu toții că trebuie să ne întâlnim aici, în mijlocul pustiului.

Motivul întâlnirii de azi este că unul dintre tații noștri vrea să fim supuși testului cu detectorul de minciuni.

„Poate fi privat, nimeni nu trebuie să afle rezultatele", a spus el.

„În caz că lucrurile merg prost în fața juriului, nu este niciun motiv ca toți băieții să intre în bucluc", a mai adăugat el.

Fiecare dintre noi se poartă ca și când ar fi de acord, deoarece, în realitate, singurul care s-ar împotrivi ar fi ucigașul, nu?

Dar, apoi, alte evenimente ale serii își fac loc în conversație – drogurile, certurile, banii care lipsesc –, iar noi știm că tăcerea este cea mai bună armă a noastră.

Ne certăm de nenumărate ori din cauza acelorași lucruri. Asta nu schimbă faptul că, dacă unul dintre noi va fi găsit vinovat, va fi la fel de rău ca și când toți am fi acuzați.

Ne uităm unul la celălalt, fiecare încercând să își dea seama cine este acela. Doar unul dintre noi știe adevărul.

Iar eu am să mă asigur că situația nu o să se schimbe.

6

15 SEPTEMBRIE, ORA 15.05

GRANT: Ce faci?

KATE: Sunt îngropată în hârtii în camera de îndosariere.
Aș putea să mor aici, și ar trece câteva zile
înainte să mă găsească cineva.

GRANT: Lucrezi deja?

KATE: Mda, am permis de lucru. Dar nu fi invidios.
În astfel de zile, aș prefera să fiu la școală, nu aici.

Reagan și cu mine mergem pe hol spre laboratorul de științe.

— Bine, deci Halloweenul este peste trei zile, iar eu încă nu sunt sigură în privința costumelor noastre, spune ea.

— Ai de gând să-mi zici în ce anume ne vom deghiza?

Sărbătoarea de Halloween este obsesia lui Reagan. În fiecare an, încă din clasa a opta, s-a ocupat de costumele noastre. Îi place să fie o surpriză, dar, în cei mai mulți ani, a cedat și mi-a spus în ce ne vom deghiza înainte de Halloween. Anul ăsta, este mai secretoasă decât în mod normal.

Își ridică mâinile în aer și o bucată de material irizat se umflă în jurul ei.

— Simt că trebuie să renunţăm anul ăsta. Adică, este ultimul an. Am avut o idee, dar acum nu ştiu. Cred că s-ar putea să fie plicticoasă. Nu sunt sigură că pot să îmbrac un costum plictisitor.

— Poți să-mi zici la ce te-ai gândit, și eu pot să-ți spun părerea mea, rostesc cu o voce monotonă când intrăm pe ușile duble și ne lăsăm genţile pe masă.

— Probabil că aș putea să pun sclipici în sânge, spune aproape ca pentru sine.

Mă întorc spre ea.

— Este cu sânge?

Reagan se uită la mine, strâmbându-se.

— Nu, spune ea. Îl schimb.

Scutur din cap și râd.

— În orice caz, tu ești experta. Am să aștept până ai să-mi spui cu ce să mă îmbrac.

Julianna intră pe ușă câteva minute mai târziu, iar eu îi fac semn să se oprească la banca noastră.

Reagan și cu mine o salutăm.

Ea ne zâmbește.

— Bună, ce faceți?

Îmi scot telefonul.

— Trebuie să stabilim o dată pentru fotografiile de grup ale majoretelor, pentru anuar. Puteți să veniți toate miercurea viitoare, la prânz?

Julianna este lidera majoretelor și este mai ușor să faci planuri cu ea decât să încerci să găsești sponsorul majoretelor.

— Mda, ar trebui să fie în regulă. Am să le spun tuturor să-și aducă uniformele și o să fim gata în a doua jumătate a prânzului.

— Bine, în regulă.

Amândouă notăm evenimentul în calendarele de pe telefoanele noastre și apoi întreb:

— Hei, ce face Bree?

Julianna își înclină capul într-o parte și se încruntă.

— Nu știu. Am încercat să o sun, dar îmi intră direct căsuța vocală. Am auzit că părinții ei au dus-o la urgențe când a avut un atac de panică, spune ea în șoaptă.

Reagan întreabă:

— Le cunoști pe celelalte două fete din fotografie?

Julianna scutură din cap.

— Nu chiar. Adică, știu cine sunt, dar nu le cunosc. Au venit la St. Bart după ce am plecat. Toate trei sunt în ultimul an, dar Bree a plecat, una învață acum acasă, iar cealaltă este încă acolo.

Se uită prin telefon și ne arată o postare a unui tip de la St. Bart.

— Conducerea de la St. Bart crede că poza aia făcea parte din războiul farselor, deci au anunțat că Lupta de anul ăsta este ultima, din cauză că lucrurile s-au agravat atât de mult! Păcat! Era amuzant să urmărești jocul.

Reagan se strâmbă ca și când ar simți un miros urât.

— Câh! Cine ar face asta pentru un război stupid al farselor? Este dezgustător!

— Deci ei cred că unul de-a unsprezecea a făcut-o? întreb eu.

Julianna ridică din umeri.

— Probabil. Cei de-a douăsprezecea au fost destul de duri cu ei anul ăsta, deci școala crede că elevii din clasa a unsprezecea au făcut fotografia ca să se răzbune.

Dă să se îndrepte spre banca ei din spate, dar se oprește și spune:

— Ultima dată când l-am văzut pe Grant Perkins a fost la jocul ăla. Este ciudat să te gândești că a murit.

Mâinile încep să îmi tremure, așa că mi le strâng în poală. Atunci l-am văzut și eu ultima dată. Acolo i-am făcut fotografia,

plecând de pe teren cu fata aia. Plănuiserăm să ne întâlnim seara mai târziu, la petrecere, după ce aș fi terminat cu fotografiile de la concursul de știință. Dar am rugat-o pe Miranda, altă fotografă, să îmi țină locul, astfel încât să pot să mă duc la joc.

— L-ai cunoscut binișor? întreabă Reagan.

— Mda, am fost colegi la școala primară și în gimnaziu. Era cam zăpăcit, știi? Intra mereu în bucluc și se prostea, dar, indiferent ce făcea, tot îl plăceai, zice, uitându-se în gol, pierdută în amintiri. Era așa de amuzant să fii în preajma lui! Avea un simț ciudat al umorului, dar era atât de plin de viață, încât era imposibil să nu fii complet fermecată.

Vreau să îi pun întrebări despre el. Vreau să știu totul, orice. Însă nu pot să vorbesc.

Julianna zâmbește. Pare cam tristă.

— Grant a înscris ultimul gol pentru cei de-a douăsprezecea. Îmi pare rău, nu vreau să par ciudată vorbind despre un tip care a murit! spune chiar înainte să plece de la banca noastră.

Reagan se uită la mine și îmi dau seama că știe că mai am un pic și-mi pierd controlul.

— Ai o privire bizară. Te simți bine?

Ridic din umeri.

— Sunt bine.

Se uită la mine pe sub o sprânceană, iar eu știu că nu mă crede, dar nu insistă.

Reagan știe că Grant și cu mine ne-am trimis mesaje, dar nu și câte. Sau că mă îndrăgostisem de el. Știe că m-am supărat când am auzit știrea, ba chiar m-a însoțit la înmormântare, iar eu nu mi-am ascuns lacrimile de ea. Au fost atât de mulți oameni, încât am fost nevoite să ne facem loc undeva în spate. Nici măcar nu ne-am apropiat de Grant – slavă Domnului! –, de familia lui sau de băieții din River Point, deși am auzit că erau toți acolo.

Toată lumea era acolo.

Nu este ca și când am hotărât să îmi ascund adevăratele sentimente pentru Grant de ea sau de ceilalți prieteni. De fapt, credeam că Grant o să se sature să discute cu mine și o să treacă mai departe la altcineva, deci, cu cât mai puțini martori la acea umilință, cu atât mai bine.

— Chiar este nasol ce s-a întâmplat cu fetele alea. A naibii școală St. Bart! Pariez că, și dacă se află cine a făcut-o, nu vor avea probleme datorită taților lor, spune ea.

Mâinile mi se strâng atât de puternic în pumni, încât îmi simt unghiile intrând în palme. Oricât de mult urăsc să recunosc asta, probabil că are dreptate.

• • •

Îmi arunc geanta chiar la intrarea în birou, iar mama tresare ca împușcată.

Își ridică mâinile la piept și spune:

— Dumnezeule, Kate! Încerci să mă omori înainte de vreme?

Râd și o îmbrățișez. Mama și cu mine nu suntem prea sentimentale, dar a fost o zi grea, iar eu tânjesc după contactul uman.

— Nu știu dacă pot să mă supăr pe tine, acum că m-ai îmbrățișat atât de strâns! spune mama.

Mă retrag și o privesc.

— Nu poți deloc să te superi pe mine, și știi asta.

Ea scutură din cap și-mi face semn spre ușă. Domnul Stone e plecat să ia masa de prânz, așa cum se întâmplă de obicei când ajung eu prima aici. Mama închide ușa, îmi gesticulează să mă așez pe scaunul de lângă biroul ei și-mi pune în față o hârtie tipărită.

— Asta e lista de contacte din telefonul lui Grant Perkins.

Rămân fără aer. Mă concentrez la cuvinte și îmi dau seama că numele din prima coloană sunt poreclele din telefonul lui Grant. În a doua coloană sunt numerele asociate cu poreclele. Și în a doua jumătate a paginii, a treia coloană este plină cu nume scrise de mână. Alea trebuie să fie numele reale, potrivite cu poreclele.

Studiez repede numerele până îl găsesc pe al meu. Este ultimul etichetat cu un nume real, iar porecla de alături are doar trei litere: MDS.

MDS?

Ce înseamnă? Inițialele mele sunt KGM: Kathleen Grace Marino. Cele trei litere nu sunt nici măcar pe departe cele potrivite.

— Știu că ai spus că l-ai cunoscut pe Grant, dar tot am fost puțin surprinsă să îți văd numărul aici. Și de ce este trecut cu MDS? Ce înseamnă asta?

Nu îmi pot lua privirea de la hârtie.

— Nu știu, mormăi eu.

— Ce nu știi? De ce este numărul tău cu inițialele alea? Sau de ce ai vorbit cu el înainte să moară? Domnul Stone te-a întrebat dacă îl cunoști pe vreunul dintre băieții ăștia, dar ai făcut să pară că, de fapt, îți sunt străini.

Eu scutur din cap și mă forțez să mă uit la mama.

— L-am cunoscut la bibliotecă cu câteva săptămâni înainte să… moară. Am discutat. Mi-a cerut numărul de telefon.

Mama se reazemă de spătarul scaunului.

— Ai ieșit cu el?

Scuturând din cap, îi răspund:

— Nu. L-am văzut personal doar o dată, la bibliotecă. N-am făcut decât să ne trimitem mesaje.

Și ăsta este adevărul.

Aștept o clipă înainte să întreb:

— I-ai văzut telefonul? I-ai citit mesajele?

Căldura îmi străbate obrajii. Ar fi groaznic dacă mama sau domnul Stone o să citească mesajele. Nu că am vorbit despre ceva rău… doar că era personal. Să vorbesc cu el a fost mai ușor decât ar fi trebuit să fie.

— Nu, încă nu i-am văzut telefonul. Domnul Stone vrea mai întâi să potrivesc numele reale cu contactele. Imaginează-ți surprinderea mea când m-am uitat în listă și am dat de numărul *tău*!

Mă scufund pe scaun.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să-ți spun.

— Da, ar fi trebuit.

— Va cauza vreo problemă? Adică domnul Stone poate să aibă probleme dacă îi trimiteam mesaje lui Grant înainte ca el să moară?

— Nu. Nu mai avem ce face în privința asta și nu este rău că victima era prietenul tău. Nu ar trebui să fiu surprinsă – după numărul de contacte din telefonul lui, se pare că trimitea mesaje sau vorbea cu jumătate de oraș.

Nu știu de ce, dar comentariul mă lovește direct în abdomen.

— Ar părea grav dacă ai fi fost la petrecerea din seara de dinainte ca el să fie împușcat sau dacă le-ai trimite mesaje celorlalți patru băieți, dacă ai comunica sau ți-ai petrece acum timpul cu ei. Nu ai fost la petrecere, nu?

Scutur din cap.

— Nu.

— Și nu le trimiți mesaje celorlalți băieți și nici nu-ți petreci timpul cu ei, nu-i așa?

— Nu. Cu siguranță, nu.

Mama se uită la mine, mijind ochii.

— Ești împăcată cu toate astea? Dacă era prietenul tău, poate că nu ar trebui să fii implicată.

Înghit cu greu.

— Mamă, sunt bine. Sunt bine. Mă bucur că pot ajuta.

Se uită atent la mine, iar eu mă strofoc să par relaxată, ca și când n-ar fi mare lucru, chiar dacă în sinea mea mă prăbușesc.

— Dacă simt că este prea mult pentru tine, te retrag imediat, indiferent cât de mult are nevoie de tine domnul Stone.

Inspir adânc și dau aprobator din cap.

Ea ridică hârtia tipărită și mormăie:

— În ce încurcătură se transformă cazul ăsta!

• • •

Mi-am promis că nu mă mai întorc, dar cuvintele lui Pat au fost ca o briză ușoară care-mi tot traversează conștiința. „Se întâlnesc aici aproape în fiecare seară."

Am parcat pe partea cealaltă a străzii, mașina mea fiind ascunsă în spatele unui camion abandonat. Parcarea este plină în fața terasei lui Pat, dar cealaltă parte este goală. Uitându-mă la ceas, îmi promit că, dacă cei patru nu apar în următoarele zece minute, plec.

Rezemându-mă de tetieră, trec în revistă cazul împotriva băieților din River Point. Timpul se scurge. Până acum, nu avem aproape nimic împotriva lor. Există Remingtonul, dar pe armă s-au găsit amprentele tuturor, inclusiv cele ale lui Grant. Cineva a folosit arma aia, dar niciunul dintre ei nu vorbește. Toți patru recunosc faptul că au alergat spre Grant după ce au auzit împușcătura. Au venit cu toții din direcții diferite, iar, când au fost întrebați unde anume vânaseră, toți au indicat diferite părți ale proprietății. Băuseră toți, și unii dintre ei fumaseră iarbă, dar, la drept vorbind, asta îi ajută când apelează la replica *Nu-mi amintesc, domnule polițist*. Domnul Stone ar trebui să

primească raportul legistului mâine după-amiază. Sperăm că poate ne va arăta ceva ce poliția a ratat.

Încă șase minute. Încă șase minute, și după aia plec.

Caut prin telefon, dar, în loc să mă uit la mesajele de la Grant, le aleg pe cele de la Shep. Mi-a trimis câteva mesaje în care mi s-a părut amuzant și drăguț, dar apoi lucrurile s-au schimbat. Rapid.

SHEP: Ce faci?

EU: Încerc să decid ce fotografii să aleg pentru bursa pe care sper să o primesc pentru facultate.

SHEP: Ce ai fotografiat?

EU: Oameni obișnuiți, dar mă străduiesc să îi fac să pară neobișnuiți.

SHEP: Sunt as la detalii. Trimite-mi câteva poze și-am să-ți spun care este cea mai bună.

EU: Chiar vrei să vezi ce poze am făcut?

SHEP: Ei bine, de fapt aș prefera să văd poze cu tine.

EU: Cu mine?

SHEP: Da, cu tine. Vreau să văd cum arăți acum.

SHEP: Dar mai întâi scoate-ți cămașa.

EU: Devii înfiorător.

SHEP: N-am să le arăt nimănui. Promit!

EU: Ești dezgustător.

SHEP: Doar o poză. Nu este mare lucru.

Și atunci am făcut o poză cu mâna mea care îi arăta degetul, spunându-i că este singura fotografie pe care o va primi vreodată de la mine.

Din fericire, în afară de emoticonul care râde, nu mi-a mai scris.

Arunc telefonul pe scaunul mașinii, sângele fierbându-mi ca atunci când am primit mesajele alea.

Încă un minut. Bag în viteză – sunt gata să renunț, când o Tahoe neagră intră în parcarea îndepărtată. Logan o întoarce până ce mașina este cu fața la stradă. Mă las în jos pe scaun, sperând să nu mă vadă. Un rotocol de fum iese pe geamul de pe partea șoferului.

Henry sosește câteva secunde mai târziu, aliniindu-și Range Roverul lângă Logan, astfel încât să poată vorbi fără să coboare din mașină.

Mă uit la ceas. Este șase și zece. Eram aici cam pe la șase și jumătate aseară, iar ei discutau deja de ceva vreme. Îmi iau camera foto de pe locul din dreapta și fac câteva fotografii.

Timpul trece greu cât aștept să apară ceilalți băieți. Logan și Henry par relaxați, rezemați pe scaunele lor, vorbind prin geamurile lăsate. Logan a aruncat deja o țigară pe geam și și-a aprins alta. Trec șase minute înainte ca un BMW argintiu să tragă lângă mașina Tahoe a lui Logan. John Michael. Apoi apare un Jeep roșu tunat și decapotat. Shep.

Toată gașca e aici.

Shep parchează într-o parte, iar ei coboară din mașini și formează același cerc strâns ca în seara precedentă. Soarele coboară la orizont, așadar ajustez reglajele camerei foto pentru condiții de luminozitate scăzută. Apelez la funcția de zoom și fotografiez.

Dumnezeule, aș vrea să pot auzi ce spun!

Îl surprind bine pe Logan și observ un semn lung și subțire, aproape ca o nouă cicatrice, coborându-i pe gât.

De la ce e *aia*?

Apoi îl studiez pe John Michael. Are niște cearcăne vineții și pungi sub ochii. Băiatul ăsta nu se odihnește deloc.

În câteva minute, încep să se împingă. Shep îl împinge pe Henry atât de puternic, încât Henry se lovește de spatele mașinii lui John Michael. Măresc distanța focală, ca să mă asigur că îi prind pe toți în imagine. Henry se aruncă spre Shep, iar cei doi sfârșesc prin a se încăiera. Logan trage de Henry, iar John Michael îl trage pe Shep înapoi, până ce îi opresc.

Shep stă țeapăn, ca și când i-ar trebui toată forța ca să-și păstreze controlul. Dar limbajul trupului lui Henry este diferit. Este relaxat când își îndreaptă cămașa și îi zâmbește zeflemitor lui Shep.

Henry se apropie de Shep, spunând ceva care îl face pe Shep să sară din nou spre el, dar Logan intervine, oprindu-l, protejându-l pe Henry. Cu o ultimă îmbrâncitură, Logan și Henry urcă în mașini și pleacă din parcare, praful și pietrișul ridicându-se în urma lor. John Michael pune o mână pe umărul lui Shep, își apropie capul și îi spune ceva care îl face pe Shep să dea aprobator din cap. Aproape văd cum încordarea îl părăsește pe Shep cu cât John Michael îi vorbește mai mult. John Michael scoate ceva din buzunar. Focalizez aparatul și văd că este o țigară. I-o oferă lui Shep, dar acesta scutură din cap. John Michael ridică din umeri și o bagă la loc în buzunar. Rămân pe loc și mai vorbesc preț de câteva minute, până ce se îndreaptă amândoi spre mașinile lor. John Michael își apropie mașina de Jeepul lui Shep, spunând altceva care îl face pe Shep să râdă, și apoi pleacă din parcare. Dar Shep nu pleacă. El ține strâns partea de sus a volanului și, prin aparat, observ că are câteva zgârieturi pe pumni care sunt aproape vindecate. Apoi, dacă pot eu să citesc bine pe buze, înjură de câteva ori înainte să-și plece capul.

Din unghiul ăsta, îi văd clar profilul. Măresc imaginea și este ca și când aș sta chiar lângă el în Jeep. Părul brunet îi cade în față, iar degetele mă furnică să i-l mut din ochi, ca să îi pot vedea clar figura. Zgomotul obiectivului îmi umple mașina cât mă rog să-i pot surprinde disperarea de pe chip.

Pare complet descurajat. Înfrânt.

Arată la fel de rău cum mă simt eu. De undeva din adâncul meu, dorința de a-i întinde o mână ca să îl consolez este copleșitoare. Și îmi pare că, prin lentilă, aproape c-aș putea s-o fac. Dar apoi îmi amintesc de mesajele lui și, în schimb, vreau să îl pălmuiesc.

El începe să-și întoarcă încet capul. Sunt fascinată de mișcare, până când se uită direct la mine. Cobor repede camera și mă las în jos pe scaun.

M-a văzut? Inima îmi bate repede și simt cum sângele îmi pompează prin vene.

Nu știu cât timp stau cocoșată pe scaun, dar, când îmi ridic în sfârșit capul, Shep a plecat.

STENOGRAMA INTEROGATORIULUI LUI LOGAN McCULLAR DIN 5 OCTOMBRIE, REALIZAT DE INSPECTORUL ROSS, CU COMENTARII PRIVIND LIMBAJUL TRUPULUI DE KATE MARINO

INSPECTORUL ROSS: Aseară a fost mai mult decât o petrecere, nu-i așa? Ai făcut și o afacere frumoasă, nu?

LOGAN: Nu știu despre ce vorbești.

KATE: Logan stă pe marginea scaunului. Cu umerii aplecați.

INSPECTORUL ROSS: Câți bani ai luat după ce LSU[1] i-a învins pe A&M[2] aseară?

KATE: Își ridică privirea, uitându-se la inspector.

LOGAN: Am spus că nu știu despre ce vorbești.

INSPECTORUL ROSS: O vrăbiuță mi-a șoptit că la River Point niște puști răsfățați care beau și se prostesc fac mai mult decât să se adune pur și simplu. Nu poți să conduci o casă de pariuri fără ca oamenii să devină cu adevărat interesați de ce se întâmplă acolo.

LOGAN: Nu știu cine este „vrăbiuța" ta, dar minte.

KATE: Își curăță unghiile și nu vrea să se uite la inspector.

INSPECTORUL ROSS: Vrei să-mi spui cum te-ai ales cu aia?

LOGAN: M-am tăiat când mă bărbieream.

KATE: Își ridică mâinile spre tăietura de pe gât. Este subțire și coboară de sub urechea stângă până la mijlocul gâtului. Nu pare o tăietură cauzată de bărbierit.

INSPECTORUL ROSS: Amuzant! Să vorbim despre aseară. Toată lumea petrece pentru că a câștigat meciul de fotbal. Au fost probleme în grupul tău?

KATE: Își lasă capul într-o parte. Schițează un zâmbet.

INSPECTORUL ROSS: Consider asta o confirmare.

LOGAN: Poți să consideri cum vrei.

---

[1] LSU Tigers, echipă de fotbal american care reprezintă Louisiana State University (n. red.).

[2] Texas A&M Aggies, echipă de fotbal american care reprezintă Texas A&M University (n. red.).

INSPECTORUL ROSS: A avut loc o bătaie. Am găsit dovezile unei altercații. O masă ruptă, sticle sparte. Și bietul Grant s-a ales cu niște semne urâte care nu au nicio legătură cu rana cauzată de glonț.

KATE: Liniștea asta e ciudată.

INSPECTORUL ROSS: Spune-mi cine se bătea cu Grant.

LOGAN: Nu știu despre ce vorbești.

KATE: Se uită la podea. Își ține mâinile împreunate în poală.

INSPECTORUL ROSS: Sigur că știi. Întotdeauna este un tip care ajunge în vârf. Liderul. Cel care face planuri sau decide ce vor face toți ceilalți. Cel care a luat decizia să nu ne spună cine a folosit Remingtonul.

LOGAN: Nu există niciun lider.

INSPECTORUL ROSS: Știu că încerci să îți protejezi prietenii, dar îți faci singur rău. Cine ia hotărârile? Pentru că știu că nu ești tu.

KATE: Mijește ochii. Pare supărat. Insultat.

LOGAN: Omule, nici măcar nu știi despre ce vorbești.

INSPECTORUL ROSS: Tu doar te supui și faci ce ți se spune, corect? Care dintre băieți ți-a spus să stai aici și să o faci pe prostul? Deoarece este imposibil ca tu să nu știi care dintre ei a tras cu Remingtonul în dimineața asta și i-a făcut o gaură în piept lui Grant.

KATE: Logan se încruntă la polițist.

INSPECTORUL ROSS: Ai spus că nu ai fost tu, deci cine a fost?

LOGAN: Nu știu.

INSPECTORUL ROSS: Te temi de ce se va întâmpla dacă spui adevărul? Poate că prietenii tăi știu totul despre afacerea aia ascunsă. Poate că, dacă îi trădezi, te vor trăda și ei. Îți ții gura ca să-ți salvezi pielea?

KATE: Se mișcă pe scaun. Își freacă fața cu mâinile. Rânjetul i-a dispărut.

O VOCE NECUNOSCUTĂ: Părinții sunt afară. Fără alte întrebări în lipsa unui avocat.

INSPECTORUL ROSS: Logan, ai optsprezece ani. Așa va fi? Te temi să vorbești cu mine? Tot așa cum ți-e frică de prietenii tăi?

LOGAN: Vreau un avocat.

7

26 SEPTEMBRIE, ORA 22.03

GRANT: Unde își petrec timpul fetele Marshall vineri seara?

KATE: Când ești prietenă cu o viitoare creatoare de modă, te trezești în Dallas uitându-te la materiale ORE ÎN ȘIR. De ce?

GRANT: La naiba! Speram să pot da de tine.

KATE: Mi-ar fi plăcut. Mult.

Ușa de la cafeneaua Rhino zăngăne când o deschid. Câțiva oameni se întorc spre intrare. Aroma delicioasă a cafelei plutește prin aer și un post de muzică indie rock se aude în fundal.

Sunt în locul meu preferat.

Uitându-mă prin încăpere, văd că Reagan este deja la locul nostru obișnuit, dar mă opresc mai întâi la tejghea ca să comand. Sunt tentată să spun „ca de obicei", de vreme ce aici ne petrecem timpul în fiecare miercuri seara de câțiva ani, dar ar fi devastator dacă barmanița s-ar uita la mine ca și când nu ar ști cine sunt.

— Cu ce te pot servi? mă întreabă ea cu zâmbetu-i obișnuit.

— Un pahar mare cu ceai, te rog.

Îmi iau paharul aburind spre colțul din spate și mă așez pe canapeaua mare și pufoasă de lângă scaunul pe care stă Reagan. Ea este complet absorbită de caietul cu desene și sare cam jumătate de metru când îi ating piciorul.

— Sfinte Sisoe! M-ai speriat de moarte! spune ea.

Râd când îi observ îmbrăcămintea texturată strălucitor. Nu știam că Reagan poartă spandex.

— Ce pantaloni frumoși!

Ea întinde un picior.

— Astea sunt noile mele haine de yoga. Tocmai am terminat un curs de meditație la lumina lumânărilor la Breathe Yoga. Nu credeai că aș purta haine complet negre ca toată lumea, nu-i așa?

— Nu. Doamne ferește să nu ieși în evidență!

Aruncând o privire la caietul ei, mă desfăt cu geniul său artistic. La prima vedere, pare că rochia pe care a conceput-o este în două piese, cu partea de sus decoltată și cu o fustă scurtă evazată, dar este o iluzie. O dantelă cu model complicat acoperă gâtul și umerii și, cumva, este amuzantă și atrăgătoare în același timp.

— O, Dumnezeule, Reagan! Trebuie s-o faci și să o porți la Balul de iarnă.

Ea se strâmbă; cu siguranță, este cea mai dură critică a ei.

— Crezi?

— Sigur! Josh nu va ști ce l-a lovit.

Reagan își dă ochii peste cap.

— Probabil că nici nu mă va invita.

Îi împing brațul.

— Fii serioasă! O va face. Și ochii au să-i iasă din orbite când o să te vadă îmbrăcată cu asta.

— Cui îi ies ochii din orbite? întreabă Alexis, în timp ce ea și Mignon se așază pe două scaune din fața noastră.

— Lui Josh, când o s-o vadă în rochia pe care o creează pentru Balul de iarnă, răspund eu.

Mignon râde.

— Asta înseamnă că mai întâi Josh va trebui să-şi facă curaj să o invite pe Reagan.

Reagan se reazemă de spătar.

— Vezi? Serios, băiatul ăla mă ucide!

— Ce îl reţine? Adică e lângă tine cu fiecare ocazie pe care o are, spune Alexis.

— Se teme că îl va refuza, zic eu. L-am urmărit, şi pot să îţi spun că este îngrozit.

Mignon râde, iar Alexis spune:

— L-ai tratat prea mult timp ca pe un simplu prieten.

Reagan îşi dă ochii peste cap.

— Ei bine, la început *am fost* prieteni. Nu ştiu ce altceva mai pot să fac să îi dau de înţeles că mă interesează. Poate că va trebui să îl invit eu, pur şi simplu.

— Arată-mi rochia! spune Mignon.

Reagan ridică desenul şi amândouă se extaziază, dar privirea îmi e din nou atrasă către tejghea.

Sau, mai degrabă, către cine este acolo. Două fete îşi dau comanda. Una dintre ele este fata care a plecat de pe teren cu Grant după Lupta vâslelor. Cea pe care Grant o ţinea în braţe. Fata care ar fi trebuit să fiu eu.

— La cine te holbezi? mă întreabă Reagan.

Mignon şi Alexis se întorc să se uite, iar Mignon sare şi fuge spre tejghea.

— Le cunoaşte? întreb eu, sperând să maschez groaza pe care o simt în voce.

— Aşa se pare, spune Alexis.

Înainte să zic altceva, le aduce grăbită spre zona noastră. O, Dumnezeule, vor sta cu noi!

— Fetelor, ele sunt Rebecca Meyers și prietena ei, Lindsey. Rebecca și cu mine am jucat fotbal când eram mai mici, spune Mignon, apoi arată spre fiecare din noi, prezentându-ne nominal.

Ambele fete ne salută și se așază pe canapea lângă mine. Lindsey, fata care era cu Grant, stă la doar câțiva centimetri distanță, iar mie îmi este greu să respir.

Rebecca se apleacă, uitându-se la caietul lui Reagan de pe masa de cafea.

— Asta e fainăl A desenat-o vreuna dintre voi? își ridică ea privirea și ne întreabă.

Reagan flutură ușor din mână.

— Eu. Este un desen la care lucrez.

Lindsey aruncă o privire la desen.

— Le desenezi doar sau le și croiești?

— Ea le face pe toate, spune Mignon. De la idee la produsul final.

Rebecca se lasă pe spate.

— E o muncă destul de grozavă. Îți vinzi hainele?

Reagan scutură din cap.

— Aș vrea eu! Ar fi de o mie de ori mai bine decât să lucrez la tribunal.

— Te rog! spune Alexis. Eu aș accepta slujba ta în loc să îi supraveghez pe tripleții Bradford după ore în fiecare zi. Părinții ăia sunt norocoși că micii lor monștri mai sunt în viață până la ora șase.

Mignon o bate ușor pe picior.

— Gândește-te la asta ca la o bună formă de contracepție.

Râdem toate, iar încordarea cauzată de faptul că stau lângă Lindsey se mai risipește.

— Lucrezi la tribunal? o întreabă Rebecca pe Reagan. Sună bine.

— Partea la care lucrez e nasoală. Nu fac decât să îndosariez toată ziua. Kate are parte de ceva mai multă acțiune. Lucrează pentru procurorul care a primit cazul River Point.

Mă crispez, iar Lindsey se îneacă cu o gură de cafea. Reagan nu știe că Grant își petrecea timpul cu Lindsey la jocul din seara de dinainte să fie împușcat. Lindsey roșește, fie din cauză că s-a înecat cu cafea, fie din cauza discuției despre cazul lui Grant. Se îndepărtează un pic de mine, refuzând să mă privească.

— O, Dumnezeule! spune Rebecca, aplecându-se în față ca să mă poată vedea de Lindsey. Ne poți spune ce se întâmplă? Numai despre asta vorbește acum toată lumea de la St. Bart.

Lindsey își coboară privirea și își încrucișează brațele în față. Este la fel de jenată să discute despre el ca și mine.

Ridic din umeri și-i răspund:

— Nu chiar. Acum doar analizăm situația. Nu știm multe.

Lindsey își mușcă buza și inspiră profund înainte să expire rapid. Rebecca se uită la ea, trimițându-i un fel de mesaj tăcut, iar Lindsey scutură încet afirmativ din cap.

Par a fi singura care observă cât de ciudat se comportă.

— Este atât de trist! Cred că prietenii lui se simt îngrozitor, spune Alexis. Nu mă pot imagina rănindu-vă accidental pe vreuna dintre voi.

— Știu, așa e, spune Rebecca. Erau cu toții așa de apropiați! Cred că tragedia îi distruge.

Lindsey se ridică de pe canapea.

— Mă întorc imediat. Trebuie să mă duc la toaletă, spune și intră repede pe holul lateral.

— Este totul în regulă? întreabă Mignon.

Rebecca își înclină capul într-o parte și ridică un umăr.

— Mda, este în regulă. Eram prietene bune cu toți. Întregii noastre școli îi este greu.

Le erau prietene bune. Dar dacă am înțeles complet greșit momentul în care i-am văzut împreună? Dacă nu a fost așa cum am crezut?

Dacă am ratat ultima mea ocazie să fiu cu Grant din cauza geloziei neîntemeiate?

Credeam că nu mă pot simți mai rău decât mă simțeam deja, dar se pare că pot.

• • •

După aproape o zi, încă mă simt deprimată. Și proastă. Mă simt tristă și proastă. Suntem în sala de recreere și luăm rapid prânzul înainte ca tura noastră să înceapă în mod oficial, când Camille își bagă capul pe ușă. După expresia de pe chipul ei, îmi dau seama că are o bârfă bună.

Reagan împinge cu piciorul un scaun din fața noastră și-i zice:

— Așază-te! Și spune-ne tot!

— Voi îmi sunteți datoare cu informații, rostește Camille, trântindu-se pe scaun. Nu spun până nu aud ceva bun de la voi.

Reagan și cu mine facem un schimb de priviri.

— Bine, zice Reagan. Tatăl lui Grant a apărut la biroul lui Morrison ieri după-amiază. Și-a angajat propria echipă de investigații. Crede că suntem o grămadă de idioți și nu are încredere în niciunul dintre noi. Cere o copie a oricărui lucru și, în plus, vrea ca oamenii lui să examineze dovezile.

Sunt sigură că stau cu gura căscată.

— Serios? întreb eu, apoi o înghiontesc în coaste. Iar eu aflu abia acum.

— Ți-aș fi spus, zice ridicând din umeri, dar în fiecare seară săptămâna asta ai plecat pe furiș înaintea mea. Vrei să-mi spui unde ai fost? mă întreabă Reagan cu o privire tăioasă.

Touché.

Camille flutură din mâini în fața noastră, atrăgându-ne atenția din nou asupra ei.

— Deci ce a spus Morrison?

— Nu știe ce să spună. Nu am mai avut niciodată un astfel de caz, deci îl formăm din mers. I-a spus că, dacă îi dă câteva zile, îl va rezolva.

Cazul ăsta chiar ar fi trebuit să fie judecat direct la cel mai înalt nivel. Motivul pentru care am putut obține programarea juriului atât de repede se datorează faptului că se întâmplă prea puține lucruri aici. Nu îl condamn pe domnul Perkins pentru că și-a adus experții din afară.

— Acum este rândul tău, Camille. Și ai face bine ca știrea ta să fie bună! spun eu.

Camille stă un pic mai dreaptă pe scaun.

— Tații băieților din River Point s-au întâlnit cu Gaines în dimineața asta. Toți patru. Apoi, când plecau din birou, a apărut un grup de protestatari… Știți voi, cei care au pichetat în fața clădirii de pe strada aia?

Eu și Reagan dăm din cap. Trebuie să trecem pe lângă ei în fiecare zi când plecăm de la tribunal.

— Ei bine, probabil că l-au văzut intrând pe domnul Forres, deoarece îl așteptau când a ieșit.

— De ce? întreb eu.

— Deoarece a lui este firma de construcții care lucrează la clădire. Și îl învinovățesc pentru că taxează orașul cu câteva milioane în plus față de cât ar trebui, iar pe Gaines pentru că nu face nimic în privința asta.

— Deci, ce s-a întâmplat? întreabă Reagan.

— Domnul Forres a ieșit în fugă de acolo, iar Gaines s-a ascuns în biroul lui. Morrison a trebuit să-i alunge pe protestatari de aici.

Chiar dacă Gaines este prim-procurorul, Morrison este de fapt cea care conduce locul ăsta. Ea este stâlpul întregii operațiuni și își conduce domeniul cu o mână de fier.

Nu mă pot abține să nu oftez dezgustată.

— Tipic Gaines – lasă orașul să se falimenteze, înainte să își tragă la răspundere vreunul dintre prieteni.

Reagan se mișcă jenată.

— Ei bine, nu știm cu adevărat toată povestea.

Reagan se află în poziția complicată de a fi rudă prin alianță cu Gaines. Vede ce se întâmplă aici, dar îi este loială familiei, deci nu îl va critica direct. De obicei, eu nu vorbesc despre el în preajma ei, dar situația a devenit atât de rea, încât nu mă pot abține.

Îmi mototolesc punga de hârtie și o îndes în coșul de gunoi.

— Am plecat, spun eu.

Camille îmi face semn cu mâna, dar Reagan doar dă din cap spre mine.

Urc cu greu scările, extenuată din cauza somnului agitat de aseară. L-am visat pe Grant, cu părul lui blond și ondulat și zâmbetul diavolesc. Ieșea de pe teren, cu brațul în jurul lui Lindsey, dar, în locul tricoului de fotbal pe care îl purta în seara aia, avea haine de camuflaj, ca băieții din interviurile înregistrate. S-a clătinat înapoi, glonțul trecându-i prin jachetă și despicându-i pieptul. Lindsey era în genunchi pe pământ lângă el, plângând.

Mă străbate un fior și scutur repede din cap ca să scap de imagini.

O înlocuiesc pe mama, ca să poată merge să ia prânzul. Intru în biroul domnului Stone.

El mănâncă un sendviș cu salată și pui la birou, cu căștile pe urechi. Mă întreb dacă ascultă înregistrările pe care le face

mama când îi citește sau dacă le ascultă pe cele ale interogatoriilor, făcute de mine.

Își scoate căștile când mă apropii de biroul lui și apasă butonul de oprire.

— Sunt aici. Aveți nevoie de ajutor? întreb eu.

Înainte să-mi poată răspunde, se aude o bătaie în ușă. Un bărbat scund și chel își bagă capul în biroul domnului Stone.

— Da? spune domnul Stone.

Bărbatul ridică un dosar gros.

— Iată raportul legistului pentru cazul River Point.

Domnul Stone îi face semn din cap să îl lase pe birou și îi mulțumește înainte să plece. Nu mă pot abține să nu cred că ăsta era motivul pentru care tații băieților din River Point se aflau în biroul lui Gaines în dimineața asta. Pariez că au un exemplar al lor.

Domnul Gaines îndeasă raportul într-un plic și aruncă restul sendvișului.

— La naiba! Speram să-l obțin înainte să plec spre River Point. Voi încerca să citesc rezumatul pe drum, cât conduce mama ta.

— De ce vă duceți la River Point?

— Am programat o vizită la locul faptei. Trebuie să înțeleg ce s-a întâmplat în dimineața aia.

El abia vede prin cameră. Ce va putea să vadă în pădure?

Domnul Stone pare să caute ceva pe birou, dar nu prea se descurcă.

— Știu la ce te gândești, dar mama ta va fi acolo să mă ajute, spune el.

Nu pot să cred că urmează să-i propun asta, deoarece este ultimul lucru din lume pe care vreau să-l fac, ultimul loc în care vreau să fiu.

— Ați vrea să vin? Pot să-mi aduc aparatul foto, să fotografiez totul.

Se oprește și-și întoarce capul într-o parte ca să se poată uita la mine.

— Este locul unei crime. Un băiat pe care îl cunoști a fost ucis acolo. Ești sigură că te simți în stare să faci asta? întreabă el.

Înghit cu greu și-i răspund:

— Da.

Rămânem într-o tăcere încordată pentru ceea ce mi se pare o eternitate, până când, în cele din urmă, mă întreabă:

— Ai camera cu tine?

— Întotdeauna.

— Ia-ți geanta!

Îmi adun lucrurile și îi trimit repede un mesaj lui Reagan, în timp ce Stone îi spune mamei despre schimbarea de planuri.

Plec la River Point cu Stone.
Și intru în panică.

De fapt, a spune că intru în panică este o afirmație modestă, deoarece nu sunt sigură că pot suporta să văd unde a murit Grant, chiar dacă tocmai am promis că aș putea.

REAGAN: Te duci acolo?
Ai să vezi locul în care a murit?

EU: DA!!!! Nu știu dacă pot s-o fac.

REAGAN: Încearcă doar să nu vomiți,
să leșini sau așa ceva. Sună-mă când ai terminat.

Îmi pun telefonul în geantă și inspir adânc de câteva ori înainte să îl urmez pe Stone spre parcarea angajaților.

Pornesc motorul de îndată ce-mi dă cheile.

— Știi cum să ajungi acolo? mă întreabă el.

Dau aprobator din cap.

— Da, domnule. Cred că da. La știri tot au apărut hărți cu River Point. Toată lumea știe acum să ajungă acolo.

El se reazemă de scaun, scoțând raportul care tocmai i-a fost adus. Imediat observ că literele sunt mici și că îi este imposibil să citească de unul singur. Chiar înainte să dau în marșarier, îmi înmânează raportul.

— Înainte să plecăm, te rog citește-mi prima pagină a rezumatului.

Urăsc tristețea din vocea lui.

— Bine, răspund eu.

Se folosește mult jargon tehnic și sunt cuvinte pe care nu le pot pronunța, dar, înainte să termin, un zâmbet începe să-i apară pe chip.

— Bine, va trebui să-mi traduceți ce tocmai v-am citit, deoarece habar n-am ce am spus.

Domnul Stone lovește cu pumnii în aer într-un ritm rapid. Nu cred că l-am mai văzut vreodată așa de entuziasmat.

— Pot să fac mai mult de atât – pot să-ți arăt când ajungem acolo.

Restul drumului ni-l petrecem în tăcere, iar eu sunt recunoscătoare că-și ține ochii închiși. Mâinile îmi tremură, și pe frunte îmi apare o peliculă subțire de transpirație. Vreau să îl ajut pe domnul Stone cum pot, dar nu știu cum mă voi descurca în după-amiaza asta. Și, orice ar fi fost în raportul acela, l-a făcut aproape zvăpăiat. Voi încerca din răsputeri să nu-mi fac multe speranțe, dar, pentru prima dată de când am primit cazul ăsta, sunt oarecum optimistă.

Nu știu la ce mă așteptam, însă, când intru pe porțile de la River Point, mă surprind toate mașinile de acolo.

— Cine sunt toți oamenii ăștia? întreb eu.

Parchez într-o parte și aștept până ce domnul Stone își adună lucrurile.

— Asta e chestia, spune el. Cum am venit noi aici, tot așa poate și oricine altcineva. Când am programat vizita, am fost informat că domnul și doamna Forres au insistat să fie prezenți, de vreme ce este proprietatea lor. Cred că familia Carlisle, domnul Moore și doamna McCullar vor fi și ei aici; până și băieții au fost învoiți de la școală ca să vină. În plus, echipa de avocați ai apărării este prezentă, ca să se asigure că văd și ei orice am putea să descoperim. Tatăl lui Grant Perkins a cerut să fie prezent, deci m-am asigurat și eu că un polițist de serviciu este de față, în caz că va fi vreo problemă. De asemenea, inspectorul Pierce va fi aici ca să ne asiste și să ne arate proprietatea.

Băieții din River Point sunt aici. Poate faptul că m-am oferit să vin nu a fost o idee prea grozavă. Înghit cu greu când cobor din mașină.

— Nu mi-am dat seama că poliția îi va lăsa pe toți aici.

Domnul Stone mormăie.

— Nu mai este interzis accesul la locul crimei. Toate probele juridice au fost luate, deci nu este ca și când ar mai putea afecta cu ceva.

Mergem încet pe alee spre cabană, deși nu este tocmai o cabană. Este o cabană-conac. Este făcută din lemn brut cioplit și are două etaje, cu ferestre mari de sticlă pe fiecare parte. În stânga se află un garaj separat, unde majoritatea ușilor deschise lasă totul la vedere, de la vehicule de teren, până la camionete modificate și bărci. Este, cu siguranță, paradisul unui sportiv.

Câțiva oameni sunt adunați pe veranda din spate, așteptându-ne. Îmi ridic aparatul foto în față ca și când ar fi un fel de scut. Zăresc grupul chiar la intrarea în casă. Ei patru ne urmăresc de la ferestrele mari.

Băieții din River Point.

Inspir lent, apoi expir.

Domnul Stone își pune o mână pe brațul meu, oprindu-mă.

— După cum știi, îmi va fi greu. Fotografiază tot. Observă tot. Probabil că este mai bine că ai venit cu mine în locul mamei tale. Mă bazez pe tine.

Se bazează pe mine.

Stau mai dreaptă și apropii mai mult camera. Mă descurc.

— Toți se holbează la noi, îi șoptesc domnului Stone.

— Familia Forres și ceilalți vor încerca să ne intimideze, să ne grăbească, să ne facă să ne simțim prost că suntem aici, dar îi vom ignora. Avem toate drepturile legale să fim prezenți. Putem rămâne cât timp avem nevoie. Putem să ne uităm oriunde vrem, să facem fotografii, să luăm măsurători, orice, răspunde el făcându-mi semn din ochi.

Când ajungem în curtea din spate, toată lumea se prezintă. Nu este greu să observi dezbinarea: domnul Perkins și echipa sa de o parte, iar cei patru tați ai băieților din River Point împreună cu avocații apărării, de cealaltă. Și când te gândești că acești cinci bărbați au fost prieteni apropiați înainte să se întâmple asta!

Domnul Stone își pune servieta pe masa de piatră și scoate niște hârtii.

— Bine, mai întâi vrem să vedem locul în care a fost găsit Grant.

Privirea mi se îndreaptă spre domnul Perkins, iar el se crispează, suferința fiind încă proaspătă pe chipul lui. Polițistul ne face semn să îl urmăm, iar noi plecăm din curtea pietruită spre pădure. Toată lumea ne urmează, dar, din fericire, băieții rămân înăuntru.

Ridic aparatul foto și încep să fotografiez. Este foarte frumos aici. Peisajul e presărat cu arbori înalți, dar, având crengile goale,

soarele pătrunde printre ei. Pământul este acoperit de frunze care foșnesc la fiecare pas pe care îl facem. Majoritatea sunt moarte, însă colorate încă în portocaliu strălucitor și galben.

Sunt surprinsă de cât de aproape suntem de casă când ne oprim în cele din urmă. În pământ, mici steaguri portocalii sunt înfipte în forma brută a unui corp, iar eu știu că am ajuns la locul în care a murit Grant.

Îmi simt maxilarul încordat și îmi este greu să înghit. Abținându-mă să nu lăcrimez, inspir adânc în speranța de a mă controla. Pot s-o fac. Pentru Grant.

Și ce înrăutățește situația este faptul că îl văd pe domnul Perkins. A început să plângă și trebuie să se sprijine de un copac din apropiere. În momentul ăsta, chiar nu vreau decât să-i fiu alături, să îl îmbrățișez și să plâng la fel de fățiș ca el. Ceilalți sunt tăcuți și păstrează distanța, jenați de afișarea emoțiilor domnului Perkins.

— Kate, te rog să începi să fotografiezi. Vreau fotografii cu pământul de acolo, spune el și arată spre steaguri. Și o fotografie din fiecare direcție.

Domnul Stone se întoarce spre mulțime.

— Vă rog să ieșiți din cadru când asistenta mea se întoarce spre voi.

Ei dau din cap, iar eu trec la treabă. Din fericire, să mă concentrez la ce trebuie să fac mă va ajuta să blochez disperarea care radiază din domnul Perkins.

— Nu sunt camere de supravegheat viața sălbatică în zona asta? întreabă domnul Stone.

Tații băieților din River Point se uită mai întâi unul la celălalt, apoi la avocații lor. Unul dintre avocați răspunde în locul lor.

— Cred că aveți toate fotografiile de la camerele de supraveghere.

— Înțeleg. Întrebam dacă există camere de supraveghere în zona asta.

Avocatul nu face decât să se holbeze la domnul Stone, în mod clar fără să-i dea nicio informație pe care să o folosească mai târziu împotriva clienților săi. În cele din urmă, domnul Stone se întoarce și deschide un dosar, dar se străduie să ascundă ceea ce citește. Mă mișc într-un cerc strâns, fotografiind în continuare.

— Kate, spune încet domnul Stone. Uită-te, te rog, la asta!

Vin lângă el și mă uit în dosar. Este o fotografie color a lui Grant, mort pe pământ. Gâtul mi se încordează, iar în gură simt senzația aia ciudată, ca atunci când îți vine să vomiți.

Întorcându-mi privirea de la fotografie, mă uit la copacii de la distanță și încerc să alung greața. Inspir adânc. Expir profund.

— Îmi pare rău că trebuie să vezi asta, dar am nevoie să mă ajuți să mă orientez în direcția în care era când a căzut, îmi șoptește el la ureche.

Mă uit la scrisul mic de sub imagine, încercând cu disperare să nu îl privesc pe Grant.

— Raportul spune că era cu fața spre nord-vest.

Domnul Stone dă din cap, închide dosarul și repetă direcția spre polițist, cerându-i să o găsească.

Durează câteva secunde până când polițistul ne indică direcția corectă.

— Domnule polițist, raportul legistului spune că, pe baza studiilor balistice, trăgătorul s-a aflat la o distanță de douăzeci și doi până la douăzeci și șapte de metri, spune Stone și îi dă o ruletă din buzunar. Te rog, măsoară douăzeci și șapte de metri de aici într-acolo.

Mă întorc spre domnul Stone și văd că afișează același zâmbet ca în mașină.

— E destul de aproape, șoptesc eu.

El dă rapid din cap.

Polițistul se conformează, și singurele sunete ce se aud sunt ale păsărilor care zboară prin copacii de deasupra noastră. Observ că investigatorii angajați de domnul Perkins fac și ei fotografii și iau notițe. Celălalt grup așteaptă într-o parte, dar este ușor să bănuiești cât sunt de încordați.

Imediat ce polițistul se duce în locul potrivit, sunt șocată. Probabil c-aș putea să arunc o piatră și să îl nimeresc de aici.

Chiar dacă Stone știa de la polițiștii de la fața locului că trăgătorul era aproape, este diferit să vezi ce înseamnă asta de fapt.

— Kate, stai lângă mine și fă o poză în direcția polițistului Jones. Apoi, du-te și rămâi lângă polițistul Jones și fă o fotografie în direcția mea.

Fac ce mi-a spus, încercând să uit de toate privirile îndreptate spre mine în clipa asta.

Mintea mi se agită când focalizez aparatul spre polițist. Nu sunt tufe sau copaci care să îi blocheze câmpul vizual. Îl văd clar.

Asta nu ar însemna că trăgătorul l-a văzut pe Grant?

Rămânem în acea mică parte de pădure mai mult de o oră și, înainte să ne îndreptăm din nou spre cabană, am deja aproape cinci sute de fotografii.

Ceilalți merg înainte, dar domnul Perkins ne așteaptă.

— Soția mea și cu mine am căutat ceasul și inelul lui Grant. Nu sunt acasă, iar familia Forres spune că nu sunt aici. Ni s-a dat o listă a lucrurilor pe care Grant le-a avut asupra lui, dar ceasul și inelul nu erau enumerate. Le-ați văzut menționate pe undeva?

Domnul Stone pune o mână pe umărul domnului Perkins.

— Îmi pare rău, nu… Nu am dat de ele, dar le voi căuta. Ar trebui, totuși, să completați un raport. Ați putea măcar să îl depuneți pentru asigurare.

Domnul Perkins dă din cap și spune:

— Nu pentru bani îmi fac griji. Vrem doar să-i recuperăm lucrurile.

Domnul Perkins se îndepărtează, iar domnul Stone și cu mine îl lăsăm să înainteze un pic înainte să ne întoarcem.

— Presupun că mereu am crezut că persoana care l-a împușcat pe Grant l-a confundat cu un cerb, am spus eu încet. Dar… trăgătorul trebuie să îl fi văzut.

— Bineînțeles că l-a văzut. Băieții ăia erau beți și proști. Probabil se îndreptau spre posturile lor, prostindu-se, și cineva a fost neglijent cu arma. Au fost foarte neglijenți. De aceea nu îl denunță pe cel care a tras, deoarece este imposibil ca un juriu să îi considere nevinovați.

Înghit cu greu.

— Deci nu a fost un accident? întreb eu.

El încetinește, mărind distanța dintre noi și ceilalți.

— Aici se complică lucrurile. Ar fi putut fi un accident? Da. Un accident stupid și fără sens. Ar fi putut fi mai mult de atât? Este foarte posibil.

— Credeți că a fost… ucis? șoptesc eu.

Nici nu pot să concep așa ceva.

Stone se oprește.

— Există un singur lucru care separă omorul din imprudență de omucidere, și anume dovada intenției. Încă încercăm să ne dăm seama care dintre ei a apăsat pe trăgaci. Dacă nu putem descoperi cine a făcut-o, este imposibil să știm dacă a fost intenționat. Va trebui să le luăm pe toate pe rând.

Începem din nou să mergem și, înainte să ajungem la ceilalți, Stone spune:

— Chiar sunt mândru de cum te-ai descurcat aici!

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Domnul Forres se apropie de noi, gesticulând spre locul în care este parcată mașina noastră, și spune:

— Sunt sigur că ați obținut tot ce vă trebuie.

Domnul Stone scutură din cap.

— Am vrea să inspectăm interiorul.

O, Dumnezeule!

Domnul Forres se consultă cu echipa lui de apărare și are loc o mică ceartă cât domnul Stone se poartă ca și când ar avea toată ziua la dispoziție.

Și, așa cum a spus domnul Stone, domnul Forres trebuie să ne lase să intrăm în casă.

Îl urmez pe domnul Stone înăuntru, iar el se întoarce spre băieți, care stau lângă bucătărie.

Îmi țin privirea plecată, deoarece mă tem să mă uit acum la ei. Dezgustul fierbe în mine când mă gândesc la cum se protejează unul pe altul, și asta îmi provoacă scârbă.

— Băieți, poate vreți să așteptați afară cât timp suntem noi aici, le spune Stone.

Îi aud ieșind, dar nu mă mișc până ce nu se face liniște.

— Kate, fă-ți treaba!

Iar eu trec la treabă. Domnul Stone și cu mine mergem prin toate camerele, în timp ce fac fotografii detaliate ale fiecărui centimetru. Domnul Perkins și investigatorii lui ne urmează la fiecare pas.

Trec printr-o mică sufragerie și recunosc canapeaua unde a fost interogat Shep, apoi biroul unde a stat Logan lângă masa de scris. Mergând prin casă, văd camera în care Henry a stat nervos pe scaunul de bar. Spre finalul turului, văd dormitorul unde a fost interogat John Michael.

Când ne întoarcem în sufragerie, soarele e și mai jos pe cer, iar lumina a căpătat o nuanță portocalie și difuză. Apropii

obiectivul de o placă de lemn pe care este întinsă o hartă. Din diferite zone de pe hartă ies niște cuie de care atârnă etichete mici și rotunde de metal, pe care sunt gravate nume… GRANT, HENRY, JOHN MICHAEL, LOGAN și SHEP. Înainte să trec mai departe, fotografiez placa de mai multe ori.

— Am terminat, Kate. Poți să te întorci la mașină cât îmi iau rămas-bun.

Mai repede de atât, nici că puteam ieși! Mă îndrept spre ușa din față, în timp ce domnul Stone se îndreaptă spre veranda din spate, unde așteaptă toată lumea. Tocmai ies pe ușă, când aud o voce:

— Kate, pot să-ți vorbesc?

Este Shep, care stă pe verandă și mă urmărește.

— Nu! spun eu cu vocea plină de dezgust.

Cobor treptele de la intrare și îl aud venind din urmă.

— Nu știam că vei fi aici. Știu cât de dificil este… pentru tine. Dar trebuie să discutăm.

Mă opresc și arunc o privire spre casă, verificând dacă Stone ne vede, dar suntem singuri aici.

— Nu trebuie să-mi zici nimic în afară de a recunoaște că l-ai ucis pe Grant sau de a-mi spune cine a făcut-o.

Pumnii strânși îi atârnă pe lângă corp.

Mă întorc și, înainte să mă-ndrept cu pași mari spre mașina domnului Stone, îmi spune:

— Nu l-am împușcat eu.

Expir profund și tremurat, dar nu mă întorc și nu mă mișc până când nu îl aud plecând.

În clipa în care toți avocații, procurorul ăla și fata cu aparatul de fotografiat pleacă, ne spun să ne așezăm și ne ceartă.

Știuseră că cel care l-a împușcat pe Grant a fost chiar lângă el, dar nimeni nu conștientiza de fapt cât de condamnabil avea să pară totul când polițistul a măsurat distanța.

— Este timpul să terminăm toată prostia asta și să recunoașteți care dintre voi a apăsat pe trăgaci, cere unul dintre tați.

— Vă vom susține. Vom folosi toate resursele disponibile ca să ne asigurăm că nu ajunge la închisoare, adaugă alt tată.

— Fiul meu nu ar fi făcut asta, spune una dintre mame.

— Și al meu ar fi făcut-o?! răspunde femeia de lângă.

Se întorc una împotriva celeilalte.

— Poate că ar trebui să ne luăm avocații noștri, spune unul dintre tați. Poate că ne descurcăm mai bine individual.

— O, ca să faci o înțelegere? Să-ți pui băiatul să îi pârască pe ceilalți?

— Avocații ne-au spus că este mai bine să rămânem împreună. Dacă poliția nu poate să-i acuze pe băieți, este puțin probabil să o poată face cu vreunul dintre ei individual, spune alt tată.

Noi patru stăm pe canapea, unul lângă altul, ca un front unit.

Astea sunt aceleași argumente pe care ni le-am spus unul celuilalt în parcarea magazinului abandonat. Sunt aceleași

lucruri din cauza cărora ne certăm. Discuția nu a schimbat nimic atunci, și nici acum nu o face.

Nu avem de ales.

Am făcut un pact în pădurea aia.

Ori ieșim cu toții din asta, ori nu iese niciunul.

Toți știm care sunt consecințele.

Este foarte simplu.

8

2 OCTOMBRIE, ORA 22.03

GRANT: Lupta vâslelor începe la 5 după-amiază.
Pot să te iau la 4.

KATE: O, nu! Am uitat complet! Trebuie să fac fotografii la concursul de științe. M-am înscris pentru asta acum câteva săptămâni. Putem să ne vedem la petrecere după ce termin?

GRANT: Da, e în regulă.

KATE: Îmi pare rău că nu am să te văd jucând!

GRANT: Nu-i nimic.

Slavă Domnului că există zilele de vineri din sezonul de fotbal! Imediat ce se termină competiția, Reagan și cu mine vom avea doar vreo două înainte să plecăm la lucru. E de-a dreptul ridicol!

Reagan și Mignon stau pe o bancă lipită de unul dintre pereții sălii de sport, în timp ce eu mă așez lângă Alexis pe podea, în fața lor. Reagan mă înghiontește cu genunchiul, iar, când îmi întorc privirea spre ea, mă întreabă în șoaptă dacă sunt bine. Deja mi-a adresat întrebarea de patru ori în dimineața asta.

Ziua de ieri a fost dură pentru mine și nu-mi prea pot ascunde ochii roșii sau cearcănele, dar dau aprobator din cap, schițând un zâmbet.

Ne dăm la o parte, gata să relatăm, să fotografiem și, de fapt, să asigurăm întreg reportajul despre concurs pentru ziar, pagina de internet și anuar. Ceilalți doi fotografi sunt postați în partea opusă a sălii.

Cât așteptăm, verific setările camerei foto. Echipa noastră de fotbal este bună. Poate chiar grozavă. Ajungem în finală în fiecare an și, în majoritatea cazurilor, câștigăm campionatul. Majoretele noastre dau spectacole în Orlando la ESPN și au avut nevoie de o vitrină nouă pentru trofeele pe care le câștigă echipa de dans. Deci orice competiție este un spectacol, mai ales acesta, de vreme ce cade de Halloween.

Dar, în dimineața asta, nu pot să-mi intru în mână.

Mignon se apropie și spune:

— Alexis și cu mine vrem să scriem un articol pentru ziar despre băieții din River Point și ne trebuie niște fotografii de-ale lor pentru asta. E posibil să-i luăm deoparte după competiție, iar tu să îi fotografiezi?

— Nu am voie să vorbesc cu ei, spun eu. Și nu știu dacă aș putea sau aș vrea să o fac. Îmi este greu să trec peste vizita de la locul crimei.

Fața i se crispează.

— Deci nu vorbi. Fă doar câteva fotografii.

Reagan se apropie.

— Ce ai de gând să-i întrebi?

— Am doar câteva întrebări generale pentru ei, spune Mignon.

Reagan se reazemă.

— Plictisitor. Întreabă-i cine a apăsat pe trăgaci.

— I-ai întrebat măcar dacă vor să dea un interviu? mă interesez eu.

Alexis zâmbește.

— Nu. Îi vom lua prin surprindere. De aceea trebuie să fii pregătită.

Ideea e proastă din multe puncte de vedere, dar mă trezesc încântată de perspectiva că voi fi martoră la confruntarea asta. Dacă i-ar întreba cine a apăsat pe trăgaci? Dacă ar fi luați prin surprindere, i-ar trăda expresiile faciale?

Numai ce mă gândesc la asta, că cei patru apar în fața mea, umăr la umăr, căutând un loc în care să se așeze. Fără jachetele obligatorii cu blazon pe buzunar, încă sunt îmbrăcați ca și când ar fi la St. Bart. Și, în ciuda faptului că păreau dezbinați în parcarea de lângă Pat, aici, la școală, fac front unit. Dacă nu i-aș fi văzut certându-se, nu aș fi știut că există o problemă între ei.

La fel ca în prima zi când au sosit, iar mulțimea s-a dat la o parte din fața lor pe hol, un spațiu se deschide și acum în primul rând de bănci. Dar diferența este că oamenii nu le fac loc încercând să îi evite. În săptămâna de când sunt aici, aproape că au devenit niște legende vii. Acuzațiile îngrozitoare la adresa lor s-au transformat într-o fascinație nebună pentru ei.

— Te însoțesc în ambuscadă, dar, cu siguranță, nu vor discuta cu tine, îi spun lui Mignon.

Alexis vine cu trupul mai în față.

— O vor face. Întotdeauna ne scriem articolele.

Sala de sport se întunecă pentru câteva secunde, iar strigătele și ovațiile răsună prin spațiul gol. O simt pe Alexis trecând pe lângă mine când se ridică pentru a filma dansul de deschidere al majoretelor. O lumină mov se aprinde deasupra și treizeci de fete îmbrăcate complet în negru, cu dungi fosforescente care le conturează corpurile, contorsionate în unghiuri

ciudate, își fac apariția. Vuietul muzicii ne face pe toți să tresărim și, în câteva clipe, ele își încep rutina. Păstrând tema sărbătorii de Halloween, seamănă mai mult a schelete decât a fete, și este uimitor să le văd mișcările picioarelor și salturile perfect sincronizate în sala de sport întunecată. Fetele zboară prin aer și se rostogolesc prin sală, și nu poți să nu admiri spectacolul ăsta. Îmi întorc privirea de la ele și încerc să îi văd pe cei patru băieți din primul rând. Sunt ușor de reperat, de vreme ce cămășile lor albe strălucesc în lumina mov care le luminează fețele.

Shep și John Michael sunt fermecați de spectacol, dar Henry și Logan stau cu capetele plecate, discutând. Le analizez fiecare mișcare, expresie și gest la fel cum o fac atunci când le urmăresc înregistrările video.

Mi se pare că îi cunosc. Stând la biroul de la serviciu, cu vocile care li se aud din căști și cu toate celelalte sunete blocate, sunt absorbită în lumea lor.

Deci acum, aici, în sala de sport, îmi dau seama că Logan spune ceva ce nu îi place lui Henry, deoarece el dă din picior, la fel cum a făcut în înregistrarea video.

Este ușor să văd ce nu văd ceilalți.

Studiindu-i, încerc să-mi dau seama care dintre ei a stat la o distanță de nici treizeci de metri de Grant în dimineața acelei duminici. Era piedica scoasă? I-a alunecat vreunuia degetul și a atins trăgaciul? Era așa de beat, încât se prostea fluturând arma prin aer? Sau a fost mai mult decât atât?

Spectacolul majoretelor se termină în aplauze, iar acum, că luminile de deasupra sunt aprinse, mă mișc prin sală, făcând la întâmplare instantanee cu elevii, în timp ce Julianna, lidera majoretelor, prezintă echipa de fotbal. Când îndrept camera spre Shep, el se uită direct la mine. Am focalizat atât

de aproape, încât chiar tresar, speriată de francheţea privirii lui. Cobor camera şi îl studiez fără ea între noi. El nu îşi mută privirea, chiar dacă momentul este foarte ciudat. În schimb, dă din cap spre capătul îndepărtat al sălii de sport. Mă uit înapoi în direcţia aia, încercând să înţeleg spre ce îmi face semn, dar singurul lucru de acolo este o uşă care dă în hol.

Mă uit la Shep, iar el face din nou semn din cap în direcţia aia, apoi îmi arată ceasul de la mână şi ridică ambele mâini cu degetele depărtate.

Ce înseamnă asta? Vrea să mă întâlnesc cu el acolo? În zece minute? La ora zece?

Ce ar putea avea să-mi spună?

Oricât de mult aş vrea să îl refuz, aşa cum am făcut-o ieri, ăsta e singurul lucru care mă înnebuneşte – mă întreb despre ce voia să discute.

Mă întorc şi mă aşez cu prietenele mele, încercând din răsputeri să nu mă panichez. Totul ar putea decurge foarte prost… Dar dacă aflu ceva care e de ajutor pentru cazul lui Grant?

Trebuie să risc.

Julianna vine lângă mine alergând.

— Suntem gata, spune şi se uită mai atent la mine. Eşti bine? Pari palidă.

Îmi ating obrazul cu o mână, ca şi când chiar aş putea să simt schimbarea culorii.

— Sunt bine.

O urmez spre mijlocul sălii, unde căpitanul echipei de fotbal stă lângă antrenorul Ford, care a ieşit la pensie în urmă cu câţiva ani. I se înmânează o placă pentru întreaga activitate din şcoala noastră. Am fost atât de distrasă de Shep, încât am uitat complet că trebuia să fac fotografia asta. Mă grăbesc şi fac nişte fotografii.

Imediat ce se termină competiția, Mignon și Alexis se îndreaptă către băieții din River Point. Alexis își întoarce privirea la mine, îndemnându-mă să le urmez.

Când ajung la ei, Alexis le ține întins în față un reportofon, iar Mignon le pune întrebări. Toți cei patru băieți se uită la ele câteva secunde, apoi se întorc încet spre mine. Toți, în afară de Shep, se încruntă la camera mea, iar apoi mă privesc. Îmi este greu să nu tresar.

Henry scutură din cap ca și când ar fi dezgustat de noi trei, înainte să se întoarcă și să plece. Logan îl urmează imediat, apoi John Michael. Shep este ultimul care pleacă.

Prietenele mele aleargă după ei până la jumătatea sălii de sport, dar renunță în cele din urmă.

Toată lumea iese din sală, întorcându-se acasă, inclusiv băieții din River Point. Îi urmăresc din partea cealaltă a sălii. Chiar înainte ca ei să plece, Shep își întoarce privirea la mine. Ochii i se îndreaptă spre aceeași ușă pe care mi-a indicat-o mai devreme, apoi dispare.

STENOGRAMA INTEROGATORIULUI LUI HENRY CARLISLE DIN 5 OCTOMBRIE, REALIZAT DE INSPECTORUL MILLER, CU COMENTARII PRIVIND LIMBAJUL TRUPULUI DE KATE MARINO

INSPECTORUL MILLER: Se pare că în trecut ai reușit cu ușurință să scapi de repercusiuni, dar azi lucrurile nu vor sta la fel.

HENRY: Nu am nicio problemă de care să scap. Nu am făcut nimic, domnule polițist.

KATE: Henry stă pe taburet, rezemat de tejghea. Ar părea relaxat, dacă nu ar tot da din picior.

INSPECTORUL MILLER: Sunt inspector.

HENRY: Îmi pare rău… domnule inspector.

INSPECTORUL MILLER: Așadar, ce se va întâmpla dacă tăticul nu te poate scăpa de problemă de data asta?

HENRY: Așa cum am spus, nu am făcut nimic greșit.

KATE: Henry își trece mâinile prin părul ridicat din toate părțile.

INSPECTORUL MILLER: Aseară s-a întâmplat altceva interesant. O fată a fost adusă la urgențe chiar după miezul nopții. Era inconștientă. A luat ceva, dar prietenele ei nu știau ce anume. Au spus că a luat de la tine. A fost o petrecere dată naibii! Ți-a dat ceva John Michael? Am auzit că are acolo tot ce trebuie.

KATE: Henry ridică din umeri și dă în continuare din picior.

INSPECTORUL MILLER: Ce i-ai dat?

HENRY: Habar n-am despre ce vorbești.

KATE: Încearcă să pară încrezut, dar nu reușește.

INSPECTORUL MILLER: Numai pentru asta, și tot pot să te arestez și să îți stric tot viitorul. Pariez că atunci ți-ar dispărea rânjetul ăsta de rahat.

HENRY: Presupun că poți încerca.

KATE: Henry transpiră. Dacă eu văd, vede și inspectorul.

INSPECTORUL MILLER: Am vorbit cu prietena fetei care a adus-o la spital. A fost foarte nerăbdătoare să îmi povestească

despre petrecere. Mi-a spus că au avut loc niște certuri. Multe certuri. A zis că micul tău grup se destramă. Ce crezi că voia să spună cu asta?

HENRY: Cred că înseamnă că era beată și nu știe despre ce naiba vorbește.

KATE: Henry își trece mâinile peste frunte, apoi peste gură.

INSPECTORUL MILLER: Deci asta trebuie să faci ca să le convingi pe fete? Să le droghezi? Îți este mai ușor așa?

KATE: Henry scutură din cap. Apoi se uită exasperat.

HENRY: Nu. Îmi fac rost și singur de fete, fără să apelez la asta.

KATE: Mâinile lui Henry sunt încleștate în jurul marginii tejghelei. E roșu la față și o venă de pe frunte îi zvâcnește.

INSPECTORUL MILLER: Poate erai drogat în dimineața asta? Poate, când ești atât de drogat, bietul Grant seamănă cu un cerb frumos? Tu ai fost cel care a folosit Remingtonul?

KATE: Henry își strânge buzele și scutură din cap.

INSPECTORUL MILLER: Sau îl acoperi pe unul dintre ei? Când prietenii devin secretoși, nu rămân mult timp prieteni.

O VOCE NECUNOSCUTĂ: Interviul s-a terminat. Părinții vor ca un avocat să fie prezent.

KATE: Henry se ridică de pe taburet și dispare de pe ecran.

9

3 OCTOMBRIE, ORA 23.17

KATE: Este o nebunie că ideea de a te vedea mâine mă neliniștește atât de mult?

GRANT: Este o nebunie că mă gândesc să merg la concursul ăla de științe ca să te pot vedea mai curând?

Au trecut cincizeci de minute de când Shep mi-a făcut semn în sala de sport. Suntem amândoi la ora de engleză, ascultându-l pe domnul Stevens cum mormăie încontinuu despre importanța stilurilor de citare, iar Shep nu s-a uitat deloc la mine. Încep să cred că mi-am imaginat toată situația.

Un bâzâit strident care precede întotdeauna un anunț de la birou străbate camera, și toți ne crispăm.

— Domnule Stevens, vă rog să-l trimiteți pe Shepherd Moore la birou.

Mai sunt zece minute până la ora zece.

Shep a început să își adune cărțile înainte ca numele să-i fie anunțat, ca și când ar fi știut că îl chemau. Domnul Stevens îi face semn lui Shep să plece, iar el se îndreaptă spre ușă. Chiar înainte să iasă din sală, îmi aruncă repede o privire.

Respirația mi se poticnește în gât.

Vrea să ne întâlnim la ora zece. Nu mi-am imaginat asta.

Secundarul ceasului de deasupra tablei se mișcă într-un ritm rapid, în timp ce încerc să hotărăsc ce să fac. Știu că domnul Stone va fi atât de dezamăgit de mine dacă mă întâlnesc cu Shep, și pe bună dreptate, dar curiozitatea mea câștigă lupta!

Cu un minut înainte de plecare, ridic încet mâna.

— Da, domnișoară Marino? întreabă domnul Stevens.

— Pot să plec? Am uitat că trebuie să fac fotografii pentru echipa de dezbateri.

Mint. Echipa de dezbateri face fotografii, dar Miranda se ocupă de asta, de vreme ce acum este în sala de studii.

Domnul Stevens pufnește.

— Știi că nu îmi place să lipsești de la oră pentru chestii din astea.

Dau aprobator din cap.

— Știu. Nu se va mai întâmpla. Îmi pare rău!

Nu-mi vine să cred că fac asta. Îmi mint profesorul. Urmează să mă văd cu unul dintre suspecții cazului de care se ocupă șeful meu. Voi intra într-o mare belea dacă voi fi prinsă.

Mă îndrept spre sala de sport, trimițându-i din mers un mesaj lui Reagan.

Ca să știi – mă întâlnesc cu Shep Moore
pe holul din spatele sălii de sport.

Cel puțin cineva va ști unde sunt și cu cine.

Dumnezeule, mă port ca și când m-ar ucide și mi-ar arunca trupul în vreun loc îndepărtat!

Pașii mei răsună prin sala goală, iar pulsul începe să mi se mărească în timp ce mă apropii de ușa din spate.

Nu-mi vine să cred că fac asta.

Cu o mână pe mânerul uşii, inspir profund înainte să intru.

Shep mă aşteaptă acolo, exact cum mă gândisem. Ne privim o clipă, liniştea fiind apăsătoare între noi.

Fruntea i se încreţeşte când se holbează la mine; apoi îşi ridică telefonul, apăsând ecranul. În paranoia mea, mă gândesc la prima posibilitate: mă filmează. Încep să mă retrag. Nu pot fi surprinsă astfel cu el aici. Nu pot să apar în vreo înregistrare care să fie prezentată mai târziu şi să îmi facă o mulţime de probleme.

Telefonul îmi bâzâie în buzunarul de la spate, speriindu-mă de moarte şi făcându-mă să tresar. Probabil este Reagan, care îmi răspunde la mesaj. Îmi stă inima în loc! În notificarea de pe ecran scrie:

Grant Perkins acum
iMesaj
Glisaţi ca să răspundeţi

Cuvinte pe care m-am rugat să le văd, dar despre care nu am crezut niciodată că este posibil să-mi apară în faţa ochilor. Cum se întâmplă asta? E imposibil să le fi primit de pe telefonul lui Grant. Telefonul lui Grant este încuiat în biroul lui Stone. L-am văzut. Două zile am încercat să pun mâna pe el. Mâinile îmi tremură când deschid mesajul.

Sunt Shep. Cu mine ai vorbit
în tot timpul ăsta, nu cu Grant.

Mă uit la Shep. Este imposibil. N-are cum să fie adevărat.

Privirea îmi coboară din nou la telefon. Citesc iar mesajul înainte să mă uit la mesajul anterior: *Îmi pare rău! Dă-mi o şansă să-ţi explic!* Ultimul mesaj trimis de Grant.

Nu de Grant.

De Shep.

În ochii lui citesc adevărul.

Nu.

Este greșit totul!

Așa ceva nu se poate întâmpla!

Mă întorc spre ușă, deschizând-o atât de dur, încât se izbește de perete. Mă simt golită. Pentru o secundă, am crezut că este posibil ca Grant să nu fi murit cu adevărat. Că a fost o mare greșeală. El era undeva, de unde îmi trimitea mesaje. Era undeva în viață.

Lacrimile mi se rostogolesc pe față când alerg prin sala de sport, departe de Shep.

Nici măcar nu mă pot gândi la ce tocmai mi-a spus. Cum să fi vorbit cu el în tot timpul ăsta și să nu-mi fi dat seama? Creierul meu respinge informația asta. Eu o resping.

Îmi amintesc de momentul în care l-am întâlnit prima dată pe Grant. Eram în bibliotecă și învățam. Shep era cu el. Ei stăteau la o masă distanță, zgomotoși și deranjând pe toată lumea din jurul nostru.

I-am rugat să tacă. Niciunul dintre ei nu m-ar fi observat dacă nu le-aș fi vorbit eu mai întâi. Grant s-a apropiat până a ajuns chiar în fața mea, iar Shep l-a urmat. Am vorbit cu toții o vreme, mai încet decât înainte. Știam cine sunt, le auzisem numele, dar nu îi văzusem personal și nici nu vorbisem cu băieții de la St. Bart.

Grant a continuat conversația de la bibliotecă și a fost așa cum spune toată lumea – complet fermecător să fii în preajma lui. Era amuzant și sarcastic și spunea povești care mă făceau să roșesc; Shep era mai tăcut, ascultând și mai mult uitându-se decât vorbind. Când tocmai voiam să plec, Grant mi-a luat

telefonul. Îmi aduc aminte că inima mi-a luat-o razna când mi-a adăugat numărul lui în contacte. Ba s-a uitat chiar și la Shep și a râs spunând: „Cred că am să i-l dau și pe al tău." A trimis un mesaj pe ambele telefoane de pe al meu, ca să se asigure că și ei au numărul meu.

Au plecat la scurt timp, iar eu am fost fericită. Am plutit.

Când Grant mi-a trimis mesaj mai târziu în seara aia, am fost foarte entuziasmată. Shep mi-a scris un mesaj câteva zile mai târziu, dar era clar că nu căuta decât să se combine cu cineva.

Aud pași în urma mea.

— Așteaptă, Kate! Te rog! Lasă-mă să-ți explic.

Îl ignor și continui să alerg. Sunt în capătul îndepărtat al sălii de sport înainte ca Shep să mă ajungă din urmă. Mă întorc și ridic mâna în fața lui. Se oprește.

Privirea îi este blândă… Chiar plină de speranță.

Mă uit la el. Mă uit atent la el.

Nu poate fi adevărat. Ăsta e un truc. Nu este real.

Întorcându-mă din nou, alerg pe ușă.

Oriunde mergem, ni se pun întrebări.

Părinții noștri ne pun întrebări.

Avocații ne pun întrebări.

Cine a folosit Remingtonul?

Unde vânai?

De ce trebuie să fii un ratat?

Niciunul dintre noi nu vorbește despre ce se va întâmpla după aceea. După decizia marelui juriu. După ce toată lumea va înceta să ne mai pună întrebările astea ridicole.

Poate că niciodată nu vor înceta să ne întrebe.

Faptul că rămânem împreună ca să ne protejăm unul pe celălalt ar trebui să ne facă mai puternici. Ar trebui să ne apropie. Dar nu o face.

Tăcerea noastră ne desparte.

După ce se va termina totul, vom avea timp să revenim la normal. Vom fi mai apropiați ca niciodată. Vom fi din nou ca frații.

Nu vom fi întotdeauna băieții din River Point.

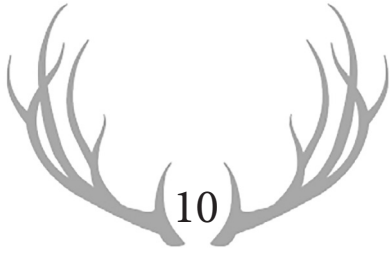

10

19 SEPTEMBRIE, ORA 20.57

~~GRANT~~ SHEP: Sunt la o petrecere în River Point.
Băieții sunt supărați pe mine.

KATE: De ce sunt supărați?

~~GRANT~~ SHEP: Deoarece prefer să stau
în camera din spate și să îți trimit mesaje
decât să îmi petrec timpul cu ei.

Nu mă întorc la oră. Nu mă duc în sala de arte media. Și, cu siguranță, nu mă duc la serviciu. Trebuie să fiu singură. Să mă gândesc. Să-mi pun ordine în gânduri. Dar, de fiecare dată când mă gândesc la Shep, îmi aduc aminte de mesajele dezgustătoare pe care mi le-a trimis, și stomacul mi se întoarce pe dos.

Însă nu a fost el. A fost Grant.

Mintea îmi este pe cale să explodeze.

De vreme ce mama și domnul Stone și-au petrecut majoritatea zilei la lucru, și-a asumat ea rolul șoferului său obișnuit, lăsându-mi Honda ei. Niciodată nu am fost mai fericită ca în dimineața asta să am o mașină în parcare. Nu fac decât să chiulesc la o singură oră, și asta nu ar trebui să dea prea mult de bănuit, mai ales cu tot ce se întâmplă azi. Profesorii mei presupun

că, atunci când lipsește vreuna dintre noi, este cu siguranță plecată cu treburi pentru departamentul de arte media.

Telefonul îmi bâzâie din nou și mă tem că este Shep. Mă uit la mesaj când urc în mașina mamei.

Este Reagan.

Abia am văzut mesajul. Ce naiba faci?
Trebuie să vin să te salvez?????

Îi răspund: *Sunt bine. Plec mai devreme de la școală. Ne vedem mai târziu la serviciu.*

Îi ia doar câteva secunde ca să-mi răspundă:

Îmi scrii codat sau așa ceva? Nu știu dacă
ai nevoie cu adevărat de ajutor.

Nu mă pot abține să nu râd. Îi scriu că sunt bine și îmi arunc telefonul pe scaun. Conduc fără țintă, încercând să mă calmez. Cobor geamul și deschid radioul cu speranța că, dacă nu mă pot auzi gândind, mintea mi se va liniști.

Chestia asta mă ajută o vreme.

Fără să fiu conștientă încotro mă îndrept, mă trezesc în parcul Columbia. Locul unde mă duc în timpul liber. Aici am făcut unele dintre cele mai bune fotografii.

Este pustiu la ora asta din zi, de vreme ce copiii mai mari sunt la școală, iar cei mai mici sunt probabil acum acasă, luând prânzul.

Mă așez pe o bancă de sub stejarul mare din apropierea leagănelor și îmi scot telefonul, căutând prin mesaje până ce găsesc numele lui Grant.

Dar nu este Grant. Este Shep.

Încerc să recitesc mesajele pe care le-am crezut de la Grant și să-mi imaginez chipul lui Shep, dar îmi este greu să o fac. Nu derulez prea mult înainte să fiu nevoită să mă opresc. Este prea dureros.

Lăsând telefonul, îmi cuprind capul cu mâinile și plâng. Este ca și când aș afla că Grant a murit din nou, dar, de data asta, este Grant de care mă îndrăgosteam – cel din inima și mintea mea.

Aud pași în spatele meu și mă întorc repede, aproape căzând de pe bancă.

Este Shep.

— M-ai urmărit până aici? întreb eu furioasă.

Am condus cel puțin douăzeci de minute înainte să ajung în parc.

— Nu, îmi zice. Doar m-am gândit că ai să fii aici.

Nu mă pot abține să nu-mi dau ochii peste cap.

— Te-ai gândit c-am să fiu în parcul ăsta mic dintr-o parte a orașului în care probabil nu ai fost niciodată.

El se apropie un pic.

— Mi-ai vorbit despre parcul ăsta. Mult. Despre stejarul ăsta. Mi-ai descris fotografiile pe care le-ai făcut aici.

Rămân fără suflare.

Nu este adevărat. Așa ceva nu se poate întâmpla. Shep nu ar fi avut de unde să știe de parcul ăsta. Ar fi fost imposibil. Lui Grant i-am povestit despre parc.

Dar nu era Grant.

Mă simt rău.

El se apropie și mai mult, la doar câțiva pași distanță de bancă.

— Te rog, dă-mi o șansă să îți explic, spune încet.

Aceleași cuvinte folosite de Grant în ultimul lui mesaj.

Nu. De Shep.

— Nu înțeleg, spun eu, apoi îmi sprijin capul de spătarul băncii.

Îmi amintesc de prima dată când l-am cunoscut, încercând să înțeleg totul.

— Grant a memorat numerele voastre în telefonul meu. Le-a schimbat între ele? De ce le-ar fi schimbat?

Shep expiră profund și se așază pe pământ, sprijinindu-și brațele pe genunchii ridicați la piept.

— Când te-ai dus să returnezi cartea aia, i-am spus lui Grant că te consider drăguță. I-am spus că am de gând să-ți cer numărul de telefon. Mi-a luat-o înainte, dar m-am bucurat că măcar ți-a dat și numărul meu. Însă le-a schimbat între ele și mi-a trecut numărul cu numele lui, iar pe al meu cu al lui. Așa s-a gândit el că face o glumă. Jur că nu am știut, spune și își lasă capul pe spate. Mereu făcea lucruri din astea stupide.

Nu credeam că pot să mă simt mai rău, dar mă simt. Sunt umilită. Și confuză. Și cu inima frântă. Și furioasă.

— La un moment dat, probabil că ți-ai dat seama, spun eu printre dinți.

El dă aprobator din cap.

— În ziua cu Lupta vâslelor. Mi-ai trimis poza aia cu Grant și Lindsey. Erai atât de supărată pe mine, dar nu îmi puteam da seama de ce! De ce mi-ai fi trimis-o? Așa că l-am întrebat pe Grant, și aproape că a făcut pe el de râs. Nu știa că noi ne trimiteam mesaje de câteva săptămâni. Atunci am aflat ce a făcut. Ți-am trimis ultimul mesaj, sperând că mă vei lăsa să-ți explic.

Mă ridic de pe bancă și încep să mă plimb în cerc.

— Deci săptămâni în șir am vorbit cu tine, nu cu Grant.

Nu este de fapt o întrebare, dar Shep îmi răspunde oricum:

— Da. Întotdeauna am fost eu.

Este ca și când aș fi tăiată în două. Jumătatea din mine care s-a îndrăgostit de Grant după o conversație târzie în noapte și care i-a jelit moartea în fiecare zi se luptă cu cealaltă jumătate,

care se uită la străinul ăsta, un posibil ucigaș, și care-și dă seama că nu este deloc un străin.

— Chiar nu știu cum de a fost posibil să nu îmi dau seama că ești tu, și nu Grant. Că nu știai că eu nu știu. Nu pot… să cred asta.

El se ridică și vine spre mine.

— M-am gândit la asta un timp. Am recitit toate conversațiile noastre. Nu este ca și când mi-am semnat SMS-urile „de la Shep". Eram străini. Am ajuns să ne cunoaștem prin mesajele alea. Nu aveai niciun motiv să crezi că nu este Grant. Nu aveam niciun motiv să cred că nu știi că sunt eu, zice și se apropie puțin. Și am vorbit serios în privința tuturor lucrurilor pe care ți le-am spus. Încă le simt.

Mă îndepărtez de el. Mintea îmi este supraîncărcată, încercând să reconciliez ce am aflat cu ce știam deja.

— Atunci de ce ai așteptat atât de mult timp ca să-mi spui? îi strig. Știai că eu cred că vorbesc cu Grant. Iar el a murit. Mi-am ieșit din minți, regretând ultimul mesaj, regretând că a murit crezând că sunt supărată pe el.

Lacrimile îmi curg pe obraji, iar Shep mi le șterge cu mâna înainte să îl pot opri.

— Kate, eu m-am simțit destul de rău, spune cu vocea răgușită. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei este mort. Ucis de unul dintre *ceilalți* cei mai buni prieteni ai mei. Sunt interogat; toți suntem. Aș putea să merg la închisoare pentru asta. Părinții mei sunt supărați și speriați și, practic, viața mea este un coșmar acum. Am crezut, pur și simplu… Nu știu, am crezut că ar fi mai bine să te las în pace. Nu trebuia să fii implicată în chestia asta.

Mă apropii de el, îndurerată de expresia de pe chipul său și de suferința din voce.

— Deci, de ce îmi spui acum? întreb.

Înghite în sec.

— Mi-a fost dor… Îmi este dor să discut cu tine, Kate. Sunt… așa de puțini oameni cu care pot vorbi acum! Nu știam cât de greu va fi să te văd în fiecare zi. Mi se pare că te cunosc, că este ceva între noi, dar, când te uiți la mine, vezi un străin. Asta mă ucide.

Își coboară capul. Suntem la doar câțiva centimetri distanță. Eu îi studiez chipul, memorându-l, ca să pot încerca să potrivesc ce simțeam purtând conversațiile alea cu persoana care stă acum în fața mea. Numele lui Grant îmi răsună prin minte, dar nu este același Grant pe care îl cunoșteam cu cinci minute în urmă. Totul este atât de confuz!

— Deci mesajele pe care le-am primit și pe care le-am crezut ca fiind trimise de tine erau, de fapt, de la el? întreb eu.

El dă din cap, încleștându-și maxilarul. La fel cum o face în înregistrările video ale interogatoriilor.

— De ce sunt trecută în telefonul lui cu inițialele MDS? Știi?

Își înclină capul într-o parte, ca și când ar încerca să dezlege o ghicitoare. Îmi dau seama de clipa în care îi pică fisa. Îmi dau seama și că nu vrea să îmi spună ce reprezintă inițialele.

— Spune-mi! Te rog! îl implor eu.

În cele din urmă, îmi zice:

— Înseamnă „Mișto de Shep". Asta mi-a spus când l-am întrebat de tine. A zis „Operațiunea Mișto de Shep a funcționat, până la urmă." Totul a fost un joc pentru el.

Mă așez din nou pe bancă. A fost un joc.

— Nu pot. Nu pot să vorbesc cu tine acum. Nu acum, șoptesc eu.

Îngenunchează în fața mea.

— Te cunosc. Și, în sinea ta, și tu mă cunoști. Doar că mă cunoști după alt nume.

Mă cuprind strâns în brațe, ca și când m-aș putea opri din a mă spulbera într-un milion de bucăți.

— Când te văd, îmi amintesc de mesajele pe care le-am crezut trimise de tine. Erau… dezgustătoare. De ce ar spune Grant asemenea lucruri?

Shep se crispează vizibil.

— Pot să le citesc? Mesajele de la el?

Strângându-mi telefonul, încerc să găsesc un motiv să nu i-l dau, dar nu am. Derulez până la mesajele lui și îi dau telefonul lui Shep.

Probabil că le-a citit de mai multe ori, deoarece îi ia un timp să mi-l înapoieze.

— Te rog să ne schimbi numele. Nu-mi place să văd mesajele alea cu numele meu pe ecran.

Îi ascult rugămintea.

— De ce a făcut asta? îl întreb din nou.

— Grant avea un simț ciudat al umorului. Știa că am de gând să-ți trimit mesaje. Știa că… sunt interesat. Și știa, cel puțin la început, că vei crede că sunt el. Apoi, dacă ai fi primit vreun mesaj de rahat, ai fi crezut că este de la mine; ei bine, asta ar fi îmbunătățit și mai mult situația. Mereu le făcea oamenilor farse din astea.

— Dar oamenii îl plăceau. Toată lumea cu care am vorbit îl plăcea. Nu are sens.

— Oamenii îl considerau amuzant. Era amuzant și distractiv până ce te trezeai ținta glumelor lui.

Shep se așază în celălalt capăt al băncii, păstrând distanța.

— Îmi pare rău, Kate! Nu știi cât de rău îmi pare că a trebuit să treci prin asta!

Se întinde spre mine, dar eu mă feresc. Tristețea de pe chipul lui mă distruge. Tot ce e legat de situația asta mă distruge.

— Lucrez pentru procurorul care se ocupă de cazul vostru, spun și mă îndepărtez și mai mult, ca să măresc distanța dintre noi. Mă bucur că mi-ai spus, dar asta nu schimbă nimic. Nu pot să vorbesc cu tine. Sau să fiu văzută cu tine.

Își coboară capul.

— Știu. Probabil nu ar fi trebuit să îți spun. Credeam că, poate, dacă știi adevărul, nu vei mai fi tristă.

Mă ridic de pe bancă, furia sufocându-mă din senin.

— Serios? Plâng moartea lui Grant de câteva *săptămâni*. Nu este ca un întrerupător pe care pot să-l opresc și să-l pornesc!

Mă întorc și mă-ndrept spre leagăne, împingând unul care se mișcă violent înainte și înapoi.

— Apoi, apari tu. Stai acolo și spui că mă cunoști. Te aștepți să accept asta…

Shep vine în spatele meu; mâinile îi sunt blânde pe umerii mei. Inima îmi bate cu putere. O parte disperată din mine vrea să pășească înapoi spre el. Spre străinul ăsta care nu este un străin.

Dar nu pot.

Mă îndepărtez de el, iar mâinile lui nu mă mai ating.

Fără să mă întorc, îl întreb:

— Tu ai fost cel care l-a împușcat pe Grant?

Expiră zgomotos.

— Nu. Ieri ți-am spus adevărul. Nu te-am mințit niciodată – nici când îmi scriai mesaje, nici acum. Jur că nu l-am împușcat. Dacă este să crezi un singur lucru pe care ți-l spun, te rog să fie ăsta!

Vocea i se frânge, iar eu nu mă pot abține să nu mă întorc. Mă uit la el ca și când nu l-aș mai fi privit niciodată.

Îi studiez chipul: ochii lui căprui, care mă imploră să îl văd așa cum este cu adevărat, și expresia încordată, care îmi arată că îi este la fel de greu cum îmi este și mie.

— Dar protejezi persoana care a făcut-o! E aproape la fel de grav!

Plâng. Mâinile îmi tremură.

El scutură din cap.

— Nu, spune încet. Nu știu cine a făcut-o. Toți am stat deasupra cadavrului și nimeni nu recunoaște că l-a împușcat. Nimeni nu recunoaște că a folosit arma aia. Dar îți jur că nu am fost eu. Te rog să mă crezi.

Este greu să-mi înghit nodul din gât. Îi studiez chipul, căutând un semn că minte. Îl cunosc, dar nu cu adevărat. Cunosc persoana de la celălalt capăt al mesajelor. Pe acea persoană aș crede-o. Dar acum, în fața mea, este aceeași persoană?

— Îmi pare rău! Nu pot face asta. Nu pot să stau aici.

— Kate, îmi rostește Shep numele mai mult ca pe o întrebare, dar scutur din cap și mă întorc.

Când urc în mașină și ies din parcare, este tot acolo, stând pe banca mea preferată de sub stejarul mare.

• • •

La serviciu întârzii doar câteva minute. Mama este în birou cu domnul Stone, așadar mă așez pe scaunul ei, acordându-mi alte câteva minute ca să înțeleg ce am aflat.

Scrutând dezordinea de pe biroul ei, o hârtie pe jumătate acoperită îmi atrage atenția când văd un număr încercuit cu cerneală roșie. O scot din grămadă, asigurându-mă că nu deranjez nimic altceva, și, scrise lângă număr, observ o dată – 5 octombrie – și numele Lindsey Wells.

Fata cu care era Grant în seara dinaintea Luptei vâslelor.

Aceeași fată care s-a purtat foarte ciudat la cafeneaua Rhino cu două seri în urmă, când am început să vorbim despre băieții din River Point.

5 octombrie. Ăsta este apelul pe care el l-a șters din telefon în dimineața în care a murit.

— Kate, ești aici, spune ea, iar privirea i se îndreaptă spre hârtia pe care o țin în mână.

— Se pare că ți-ai dat seama cine este Booty Call 3, spun eu, păstrându-mi vocea monotonă.

— Da, dar nu ne-a fost de niciun ajutor. A spus că a fost cu Grant în seara de dinainte, dar s-au certat. Se pare că el a sunat-o în dimineața aia, încercând să se împace cu ea, iar fata l-a respins. Probabil că ăsta e motivul pentru care a șters apelul. Biata fată era atât de supărată! Nu se putea opri din plâns.

Mă ridic de pe scaunul ei, în timp ce ea pune la loc hârtiile într-un dosar.

— Și nu fugi să îi spui lui Reagan ce tocmai ți-am spus! Știi cât îi mai place să bârfească!

Dau aprobator din cap, fără să încerc măcar să o apăr pe Reagan, de vreme ce nu ar folosi la nimic.

Chipul mamei este plin de îngrijorare când se uită, în sfârșit, la mine.

— Arăți de parcă ai plâns. Ești bine?

Îmi trec o mână peste față.

— Sunt bine.

Ea se uită la mine o clipă, dar nu insistă.

— Bun, atunci plec să iau prânzul. Domnul Stone este prins într-o conferință telefonică, dar ar trebui să se termine în curând, zice mama și îmi indică zona de lângă biroul ei. Ți-a pregătit un interviu. Vrei să-ți aduc ceva?

Scutur din cap, incapabilă să-i răspund, deoarece, la micul meu birou din colț, chipul lui Shep este încremenit pe ecran, așteptându-mă.

— Bine. Ne vedem în câteva minute, spune chiar înainte să iasă pe ușă.

Părăsește biroul, iar eu merg încet spre masă. Singurul lucru la care mă pot concentra este chipul lui Shep. Pe ecran, pare diferit față de acum câteva minute, în parc. Aici, chipul îi este împietrit, fără urmă de emoție. Nu ca în parc – atunci mai avea un pic și izbucnea.

Mă așez la masă și îmi pun căștile. Acum, că știu cine este cu adevărat, va fi cel mai dificil interviu. Inspir adânc și mă pregătesc.

Apoi apăs butonul de redare.

STENOGRAMA INTEROGATORIULUI LUI SHEPHERD MOORE DIN 5 OCTOMBRIE, REALIZAT DE INSPECTORUL ARCHER, CU COMENTARII PRIVIND LIMBAJUL TRUPULUI DE KATE MARINO

INSPECTORUL ARCHER: Deci să revenim puțin. De cât timp ești prieten cu băieții ăștia?

SHEP: I-am cunoscut când familia mea s-a mutat aici în urmă cu trei ani, la mijlocul clasei a noua.

INSPECTORUL ARCHER: Și te-ai mutat aici din Texas?

KATE: Shep își dă ochii peste cap. Se reazemă de spătar. Pare frustrat.

SHEP: Știi că așa e. Îl cunoști pe tata. De ce îmi pui întrebări prostești?

INSPECTORUL ARCHER: Nu o face pe deșteptul cu mine! Am să-ți arunc fundul în mașina de poliție de afară și putem să mutăm discuția asta în celula închisorii, dacă o să fie nevoie. De câte ori ai fost la River Point?

KATE: Nu se mișcă. Se uită la inspector ușor dezinteresat.

SHEP: De multe ori. Prea multe ca să le număr. În timpul sezonului de vânătoare, ne petrecem aproape fiecare weekend aici. Venim primăvara, deoarece în partea asta de râu se pescuiește mai bine decât oriunde altundeva. Iar vara suntem aici pentru că John Michael are bărci și schiuri pe apă pe care le putem folosi. Suntem aici tot timpul.

INSPECTORUL ARCHER: La naiba, fiule, ești destul de norocos să te împrietenești cu niște băieți bogați!

SHEP: Mda, sunt foarte norocos.

KATE: Postura lui se potrivește cu răspunsul sarcastic.

INSPECTORUL ARCHER: Henry, Logan și John Michael se cunosc de când erau bebeluși, iar tatăl lui John Michael și al lui Grant fac multe afaceri împreună. Tu te-ai alăturat grupului în urmă cu doar câțiva ani. Te-ai simțit vreodată în plus?

KATE: Ridică din umeri. Se uită prin cameră. Se uită oriunde, numai la inspector nu.

SHEP: Situația nu este așa cum o faci să pară.

INSPECTORUL ARCHER: Cum încerc să o fac să pară? Încerc doar să înțeleg dinamica.

SHEP: Toți suntem apropiați. Nu există probleme în grup.

INSPECTORUL ARCHER: Bine, bine… Să vorbim despre seara trecută. Deci ați cumpărat multă băutură pentru un grup mare. A cui a fost ideea petrecerii?

SHEP: John Michael dă întotdeauna o petrecere după Lupta vâslelor.

INSPECTORUL ARCHER: Mda, e un joc important. Am primit multe telefoane în ultimele săptămâni din cauza farselor care scapă de sub control. Știi ceva despre asta?

KATE: Se agită. Își studiază mâinile.

SHEP: Nu.

INSPECTORUL ARCHER: Nu? Bizar. În urmă cu câteva săptămâni, a venit un bărbat. A vrut să depună plângere pentru că mașina fiicei lui a fost distrusă. Apoi s-a auzit ceva despre declanșarea unei bombe de fum în sala celor de-a unsprezecea. Toți pretind că un grup de elevi de-a douăsprezecea se află în spatele farselor. Unii spun chiar și că fotografia celor trei fete are cumva o legătură cu războiul farselor. Știi ceva despre oricare dintre evenimentele astea?

KATE: Se apleacă, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

SHEP: Nu. Și ce legătură au astea cu ce i s-a întâmplat lui Grant în dimineața asta?

INSPECTORUL ARCHER: Să trecem mai departe. La ce oră au început să ajungă oamenii la River Point?

KATE: Se reazemă din nou și ridică din umeri.

SHEP: Cred că pe la șapte. Au venit și au plecat toată noaptea.

INSPECTORUL ARCHER: Câți oameni crezi că au fost? Erau toți în clasa a douăsprezecea?

SHEP: Nu știu. Probabil cincizeci. Poate șaptezeci și cinci. Erau din toate clasele.

INSPECTORUL ARCHER: S-a luat cineva la ceartă? A fost vreo problemă?

KATE: Shep scutură din cap. Nu se uită la el.

INSPECTORUL ARCHER: Ciudat! Grant avea pe față niște semne care nu au nicio legătură cu rana cauzată de glonț. Se pare că cineva l-a snopit în bătaie cu câteva ore înainte ca toți să mergeți la vânătoare. Și, uitându-mă la pumnii tăi, pare că tu ai putea fi cel care l-a bătut.

KATE: Shep își strânge și își relaxează pumnii.

INSPECTORUL ARCHER: De ce v-ați bătut?

KATE: Shep se uită direct la inspector. Pare că nu vrea să răspundă.

INSPECTORUL ARCHER: Shep, nu înrăutăți situația mai mult decât trebuie. Ai semne pe articulații, iar el are semne pe față. Când îi vom întreba pe ceilalți oameni de la petrecere, ce ne vor spune? Ar da mult mai bine dacă mi-ai explica tu primul.

KATE: Shep se agită în loc și apucă strâns cotiera canapelei.

SHEP: Am avut o neînțelegere.

INSPECTORUL ARCHER: Ce fel de neînțelegere? Ți-a hărțuit prietena?

SHEP: S-ar putea spune și așa.

INSPECTORUL ARCHER: Chiar asta am spus. Tu ai spune asta?

SHEP: Mda, aș spune.

INSPECTORUL ARCHER: Ajută-te, Shep! Spune-mi de ce v-ați certat pentru prietena ta.

SHEP: Nu este prietena mea. Este doar o fată care îmi place foarte mult. A fost o… confuzie. Numerele noastre au fost încurcate, iar ea a crezut că vorbește cu el, nu cu mine. Când l-am întrebat despre asta, a râs. A spus că, acum că am pregătit-o, va interveni bucuros și va acționa în locul meu. Așadar, i-am dat un pumn.

INSPECTORUL ARCHER: La naiba, și eu l-aș lovi! Deci cum o cheamă?

KATE: Shep scutură din cap și își coboară privirea spre podea.

SHEP: Este o fată oarecare. S-a terminat. Nu mai contează cine este.

O VOCE NECUNOSCUTĂ: Părinții sunt aici. Fără alte întrebări în lipsa unui avocat.

INSPECTORUL ARCHER: Haide, Shep! Mai poți să răspunzi la o întrebare înainte să fugi la tăticul. Poate că cearta te-a supărat atât de mult, încât nu ai fost destul de atent în dimineața asta când ai plecat la vânătoare. Poate că ai fost distras sau ai văzut mișcare în pădure. Poate ai crezut că Grant este cerbul pe care îl vânai. Asta s-a întâmplat?

SHEP: Vreau un avocat.

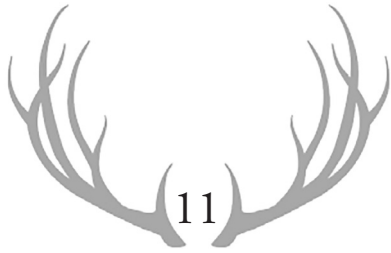

11

4 OCTOMBRIE, ORA 8.15

KATE: Gândul de a merge la River Point
mă neliniștește. N-am să știu pe nimeni de acolo.

~~GRANT~~ SHEP: Mă cunoști pe mine.

Reagan îmi trimite mesaj că ne aduce costumele, dar îmi este greu să mă ridic de pe canapea, unde stau de când am ajuns acasă de la serviciu. În mintea mea, am rememorat de o mie de ori conversațiile cu Shep din parc. Și la înregistrarea interogatoriului său m-am gândit aproape la fel de mult.

El și Grant s-au certat în seara aia. Din cauza mea. Semnele de pe articulațiile lui sunt cele pe care le-am văzut cu o seară în urmă. Semne pe care le-a căpătat când l-a lovit pe Grant. Din cauza mea.

Dar de ce nu mi-a spus că s-au bătut când am fost în parc? Părea că îmi spune totul, deci de ce să omită partea asta? Ce altceva mai omite?

Aud un claxon puternic în fața duplexului nostru – înseamnă că Reagan a ajuns. Mă grăbesc afară ca să o ajut să ia totul din mașină înainte să aibă șansa de a claxona din nou.

— O să-mi lase iar domnul Wiggins un bilet răutăcios lipit de ușă, spun eu când o întâlnesc în fața portbagajului.

Reagan știe că îmi înnebunește vecini când claxonează.

Își dă ochii peste cap.

— Dă-l naibii pe domnul Wiggins!

Casc ochii când mă uit mai bine la ce este în portbagaj.

— Cu ce ne îmbrăcăm?

— O, așteaptă și vei vedea! spune când scoate câteva grămezi de material din portbagaj.

Mi le dă, apoi scoate alte câteva pungi, înainte să ne întoarcem înăuntru. Imediat ce ajungem în camera mea, începe să întindă totul pe patul meu.

Reagan ridică unul dintre costume.

— Ăsta e al meu.

E din două piese. Bluza are mâneci lungi și pare că i se va potrivi perfect. Materialul de un albastru închis este transparent, în afară de părțile negre și mov intens cu mărgele spiralate care îi vor acoperi pieptul. Fusta scurtă este croită din fâșii zimțate de material mătăsos care par să își schimbe culoarea de la albastru închis la negru când o mișcă înainte și înapoi.

— Reagan, este superb! Vei arăta uimitor! exclam și chiar cred că așa va fi. Dar ce personaj ești? întreb eu.

Ea își lasă costumul pe pat și îl ia pe cel mai apropiat de mine.

— Așteaptă un pic! Uită-te la al tău!

Ridică celălalt costum. Este identic cu primul, dar, unde al ei este închis la culoare, al meu este deschis. Bluza transparentă este de culoarea mierii, cu mărgele aurii și maro, iar fusta se schimbă din galben deschis în portocaliu deschis când o scutură.

— Suntem ziua și noaptea, spune ea cu un zâmbet larg pe chip. Sau, mai degrabă, zeița Nyx și zeița Eos. Dar nimeni nu va înțelege, deci vom spune pur și simplu că suntem ziua și noaptea.

Creativitatea și abilitățile ei mă uimesc.

— Trebuie să le pui în portofoliul tău, zic și întind mâna ca să ating materialul. Locul lor este pe podium!

Reagan roșește și îmi ignoră complimentul.

— Hai să te îmbraci! Sper să-ți vină!

După ce ne-am îmbrăcat amândouă, ne învârtim în fața oglinzii lipite de ușa șifonierului, iar fâșiile care alcătuiesc fustele se rotesc odată cu noi.

— Mă bucur că sutienul e încorporat. N-am să te mint, am fost un pic îngrijorată când mi-ai arătat bluza, spun eu.

Reagan îmi face cu ochiul și se rotește din nou. Poartă colanți negri și cizme înalte și negre, iar eu, colanți crem și o pereche de cizme maro deschis, tot ale ei. Sunt atât de norocoasă că purtăm aceeași mărime, deoarece e imposibil să-mi pot permite vreodată astfel de încălțări!

Deși pielea îmi este acoperită din cap până în picioare, mă simt mai atrăgătoare decât dacă aș fi fost îmbrăcată cu unul dintre costumele alea îngrozitoare de asistentă sexy, sau pirat, sau orice se vinde la magazin.

— Arătăm excelent! spun eu.

— Ți-am spus, vom face senzație. Acum este timpul să ne machiem și să ne aranjăm părul.

Mă așez pe scaunul din fața mesei de toaletă, în timp ce ea își deschide cutia de cosmetice și începe să facă minuni.

Începând de la colțul ochiului și mergând spre tâmplă, desenează niște spirale cu vopsea aurie. Sunt fascinată de mâna ei fermă.

— Deci cred că în seara asta trebuie să îi faci avansuri lui Josh. Spune-i clar că nu mai este un simplu prieten. Iar asta este vestimentația perfectă în care să o faci.

— Nu mai vorbi sau am să te mânjesc pe față!

Tac cât îmi termină ea machiajul, dar, când începe să se ocupe de păr, mă întreabă:

— Așadar, ce s-a întâmplat azi cu Shep?

Sincer, sunt surprinsă că a așteptat atât de mult timp să mă întrebe! M-am așteptat să apară la biroul lui Stone toată după-amiaza.

Nu o pot minți pe Reagan. Este cea mai bună prietenă a mea.

Așa că-i povestesc tot. Îi spun cât de mult m-am îndrăgostit de Grant… Cum am aflat apoi că nu era Grant, ci doar o farsă urâtă.

Trece un timp înainte să spună ceva.

Îmi ondulează ultima șuviță lungă de păr și o prinde cu o agrafă.

— O, Kate… De ce nu mi-ai spus mai devreme ce simțeai pentru Grant, vreau să spun, când credeai că este Grant? Mi-am dat seama că ești supărată, dar nu am știut cât de rău ți-a fost!

— Nu știu. Asta chiar m-a tulburat. Adică, plâng moartea lui Grant câteva săptămâni, și apoi aflu că nu este el. Dar, când mă uit la Shep, tot un străin este pentru mine. Sunt extrem de tulburată!

Inspir adânc.

— Iar acum nu pot să nu mă gândesc la cât de diferite ar fi putut fi lucrurile. Dacă nu l-aș fi văzut pe Grant cu fata aia? M-aș fi întâlnit cu Shep, crezând că mă văd cu Grant. Aș fi fost supărată? Sau am fi râs la farsa lui Grant? Sau dacă Grant nu ar fi schimbat numerele între ele? Dacă aș fi știut de la bun

început că este Shep? Presupunerile mă ucid. Ca să nu mai spun că Shep este unul dintre cei patru băieți care l-ar fi putut ucide pe Grant. Toată situația asta este un coșmar.

Reagan se apleacă, îmbrățișându-mă din spate, și, acum că am rostit cuvintele cu voce tare, parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă. Ar fi trebuit să-i povestesc mai devreme toate astea.

Când se retrage, mă întreabă:

— Deci, ce ai de gând să faci în privința lui Shep?

Scutur din cap.

— Nu pot să fac nimic în ce-l privește. Nici măcar nu mă pot gândi la el fără să mă simt rău. L-am întrebat dacă a făcut-o. Știi tu, dacă l-a împușcat pe Grant. Mi-a spus că nu.

Reagan se încruntă.

— Îl crezi?

Eu ridic din umeri.

— L-aș fi crezut imediat pe băiatul care mi-a trimis mesajele. Nu știu dacă îl cred pe Shep.

Reagan își înclină capul, fără să fie nevoită să remarce faptul că este aceeași persoană.

Dându-mi ochii peste cap, spun:

— Știu! Ți-am spus că acum sunt tulburată.

Reagan își pune mâinile pe umerii mei și se uită la mine în oglindă.

— Ai grijă! Nimeni nu știe sigur ce s-a întâmplat în pădure în dimineața aia.

E foarte adevărat. Chiar și după tot acest timp, nu știm aproape nimic despre ce s-a întâmplat. Și, habar n-am din ce cauză, asta mă face să mă gândesc la Lindsey și la felul ciudat în care s-a comportat când am spus cam aceleași lucruri la Rhino. Ea a vorbit cu el chiar înainte să fie împușcat. Oare știe ceva?

• • •

Îmi scot camera din geantă de îndată ce cobor din mașina lui Reagan.

Reagan scutură din cap.

— Pentru moment, lasă camera deoparte și relaxează-te! Ai fost prea stresată în ultima vreme. Și îți strică ținuta. Să ne distrăm, bine? Ai destul timp să faci fotografii mai târziu.

Pun din nou camera în geantă și dau aprobator din cap.

— Ai dreptate.

Ne îndreptăm spre capătul îndepărtat al parcării, unde majoritatea elevilor se adună înaintea jocului. Burgerii se prăjesc pe grătare, muzica răsună și băutura este ascunsă în pahare de plastic. Asta e ce-mi trebuie.

Și aproape toată lumea este costumată. Ne găsim grupul de prietene, îmbrăcate ca minioni, iar Reagan și cu mine pozăm în fața lor.

— Uau! spune Mignon. Nu știu ce ar trebui să fiți, dar, la naiba!

— Voi sunteți singurele care apar în costume de Halloween de lux! strigă Alexis. Îmi place!

— Eu sunt noaptea, iar ea e ziua, spune Reagan când ne rotim așa cum am exersat în fața oglinzii.

Josh și grupul lui de prieteni ne observă și se mai apropie un pic.

Deși costumele noastre sunt identice în afara culorilor, Josh se uită doar la Reagan.

Îi dau un mic ghiont, iar ea se mișcă spre el.

— Ce părere ai? întreabă ea.

— Cred că noaptea este preferata mea, spune el, zâmbind drăguț.

Se duc împreună mai într-o parte, iar mie îmi vine să țopăi de bucurie.

— Ar trebui să fie deja împreună, spune Mark, prietenul lui Josh, când ocupă scaunul gol de lângă mine.

— Deci este evident și pentru voi? îl întreb râzând.

— S-ar putea spune și așa.

Petrecem ceva timp împreună, vorbind cu oamenii care trec pe lângă noi, râzând de unele costume. Mark flirtează cu mine, și este frumos să mă simt ca o fată normală, în loc să fiu obsedată de Shep, așa cum am fost o mare parte din ziua de azi, sau obsedată de Grant, cum am făcut-o în ultimele câteva săptămâni.

— Veniți toți la petrecerea pe care o dau acasă după aceea? întreabă Max Oliver când se așază pe pământ lângă Reagan.

Îl cunoaștem de mult timp, iar petrecerile lui sunt întotdeauna distractive.

— Da, vom veni, spune Reagan.

Mignon și Alexis încep repede să vorbească despre cine va fi acolo, în vreme ce eu doar mă reazem și ascult, atentă la tot.

Când ne îndreptăm spre tribune, este deja întuneric. Cât prietenii mei își fac loc prin mulțime spre secțiunea elevilor, îmi aranjez geanta cu aparatură în spatele mesei unde se vând tricouri și alte accesorii în spiritul școlii, luând doar camera când cobor treptele către teren.

Nu-mi place să fotografiez jocurile. Aș prefera să fiu în tribune cu prietenii mei, decât să urmăresc jucătorii în timp ce se mișcă pe teren și în afara lui. Este răcoare și vântul suflă prin materialul transparent al bluzei mele. Fac primul rând de fotografii ale jucătorilor de care am nevoie, țopăind și încercând să mă încălzesc, apoi îmi îndrept atenția spre majorete.

Ele sunt îmbrăcate cu uniformele obișnuite, dar părul și machiajul le fac să semene cu niște morți-vii. Julianna mă observă și le adună pe fete într-o formație rapidă ca să le pot face câteva fotografii, înainte să trec la secțiunea elevilor pentru a le surprinde costumele.

Scrutând mulțimea prin obiectiv, o fotografiez pe Taylor, fata de la ora de engleză, care poartă o vestă cu imprimeu de vacă, părul în codițe și pistrui exagerați. Poate că este acea cowgirl din *Toy Story.* O, da, Woody e chiar lângă ea! La câțiva pași se află un grup de fete care poartă tricouri gri, fiecare cu o zi diferită a săptămânii imprimată și o pălărie în formă de rechin. Ce naiba ar trebui să fie? Ooo… Sunt „săptămâna rechinului”[1]. Ingenios! Le fac niște fotografii, iar ele îmi pozează imediat ce mă reperează.

Trecând mai departe, văd câțiva supereroi, un grup despre care presupun că sunt pisici atrăgătoare și niște morți-vii care par mult mai înspăimântători decât versiunea majoretelor.

Apoi îl reperez pe Shep. El stă cu ceilalți băieți din River Point spre partea de sus a tribunei. Mai devreme nu erau în parcare, dar, pe de altă parte, nu sunt sigură că statul la coadă e o tradiție pe aici.

Au fost discreți toată săptămâna, iar acum sunt prezenți la joc. De ce?

Shep mă privește, iar eu îl privesc la rândul meu.

Clic, clic, clic. Fac repede câteva fotografii, apoi îl studiez prin obiectivul de apropiere. Acum, că știu adevărul, îl văd diferit. Trăsăturile îi sunt cumva mai blânde. Sau poate mi se pare doar din cauză că încerc să îl văd în altă lumină. Îmi zâmbește ezitând și ridică mâinile, ca și când mi-ar face din nou semne; poate că

[1] *Shark week* (engl. arg.), săptămâna în care o femeie este la menstruație (n. red.).

vrea să discute, dar apoi expresia de pe chip se schimbă. Fruntea i se încrețește când se ridică în picioare și se holbează la ceva în spatele meu. Cobor camera și observ că, orice ar fi, i-a făcut pe mulți oameni să se întoarcă în direcția aia.

Mă întorc și eu și îmi dau imediat seama ce le-a captat atenția tuturor.

Este un individ cu o mască și o perucă blondă. Poartă uniforma de la St. Bart, doar că pe piept are o pată mare și roșie.

Este costumat ca Grant Perkins.

Mă uit din nou la Shep și îi văd pe toți cei patru băieți din River Point mergând de-a lungul rândului, încercând să ajungă la treptele tribunei. Par supărați.

Tipul în costum este aproape de locul în care mă aflu, și simt furia crescând în mine. El se clatină, apucându-se de piept, iar oamenii din tribune sunt îngroziți și fascinați. Este ca un meci de tenis, unde toți se uită când la el, când la băieții din River Point.

Apucându-l de braț, îmi trebuie toată forța să îl trag în direcția opusă, pe un rând de trepte care duc departe de tribună și în afara razei vizuale. Nu știu de ce intervin, doar că Grant zăbovește undeva în adâncul inimii și minții mele, și mă ucide să văd persoana asta luându-l peste picior.

Îi smulg masca și-l văd pe Mark.

— Ce naiba faci? îl întreb.

Scoțându-i jacheta și toate accesoriile care îl fac să fie „Grant", îl împing într-un tomberon din apropiere.

— Ce? spune el cu o voce deranjată. A fost un pariu. L-am pierdut. Și a fost o glumă. Relaxează-te!

Îl împing în piept, iar el aproape cade pe spate.

— Ei bine, este o glumă oribilă! Râzi de cineva care este mort!

— De ce îți pasă?

Nu știu ce să-i răspund, așadar nu o fac. Mark se strâmbă și pleacă scuturând din cap. Cad la pământ, adrenalina părăsindu-mă la fel de repede cum m-a cuprins.

O clipă mai târziu, băieții din River Point coboară pe alte scări și se opresc atunci când mă văd.

— Unde este? mormăie Henry.

Logan scrutează zona în timp ce își mușcă buza de jos. Shep este tăcut, stând în spatele grupului, fără să-și ia privirea de la mine.

— A plecat, răspund eu.

— Cine a fost? întreabă John Michael, cu pumnii strânși pe lângă corp.

Ridic din umeri, și ne găsim într-un soi de impas. În cele din urmă, ei se întorc cum au venit, iar Shep pleacă ultimul.

Când simt, în sfârșit, că m-am calmat, mă întorc spre stadion. Scrutând mulțimea, mă uit după băieții din River Point, dar au dispărut.

Restul jocului continuă cu greu și, când ajungem la petrecerea dată de Max Oliver, mă simt epuizată.

Din fericire, în curtea din spate este un foc, așa că Reagan și cu mine ne grăbim să prindem un loc aproape.

— Poate ar fi trebuit să fac niște jachete care să se asorteze cu ținutele, spune ea.

Întind mâinile încercând să mă încălzesc pe cât de mult posibil.

— Crezi?!

Celelalte fete din grupul nostru aduc scaune, și nu durează mult până mă încălzesc.

Mignon își ridică ambele mâini.

— Nu pot să cred că am uitat să vă spun! Ghiciți cine a fost admisă pentru stagiu? Se pare că mă îndrept spre Costa Rica!

Mignon își ia un an de pauză înainte de facultate printr-un program care te trimite într-o țară din America Latină, unde te scufunzi total în limba și cultura zonei în timp ce faci și proiecte comunitare.

Alexis aruncă un chips înspre ea.

— Nu pot să cred că te muți atât de departe! spune.

— Voi fi plecată doar un an, nu este ca și când ar fi pentru totdeauna, zice Mignon. Ne vom întoarce toate aici pentru vacanța de vară de anul viitor.

Asta pare să îi atragă atenția lui Reagan, care vine mai în față ca să se uite la Mignon peste mine.

— Vei cunoaște niște băieți foarte frumoși, te vei îndrăgosti, iar noi nu te vom mai vedea niciodată. Știi că am dreptate.

Mignon rânjește la Reagan.

— Nu ar fi cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Râdem toate, mai puțin Alexis.

Iar Reagan are dreptate; Mignon a avut întotdeauna sufletul unei hoinare, deci nu m-ar surprinde dacă ar tot merge unde vede cu ochii. Reagan și cu mine sperăm să ne mutăm la New York în toamna următoare. Amândouă ne-am înscris la New School, și nu îmi doresc nimic mai mult decât scrisoarea de acceptare. Părinții lui Reagan i-au creat un fond pentru facultate când era mică, deci taxele ei de studii sunt acoperite, dar pentru asta eu economisesc fiecare cent de când am început să lucrez și m-am înscris și pentru bursă și ajutor pentru taxa de studii. Deci, acum, doar așteptăm să aflăm dacă am fost acceptate. Alexis a fost acceptată mai repede de Northwestern, unde vrea să studieze jurnalismul. Dar toate am promis să ne întâlnim din nou aici, vara următoare. Alexis spune:

— Vezi! Așa începe! Nu vom mai fi împreună ca acum.

— Veți pleca toate la facultate. Nu muriți. Nu mai fiți atât de dramatice! spune Josh, râzând.

Reagan îl înghiontește, dar râde și ea.

Mignon se ridică și ne ia de mână pe mine și pe Alexis.

— Să mergem să dansăm și să-i lăsăm în pace pe porumbeii ăștia!

Reagan și Josh par jenați, dar rămân amândoi lângă foc. Nu ar trebui să treacă mult timp înainte ca Josh să iasă din zona amiciției.

Când, în sfârșit, plecăm de la petrecere, este aproape miezul nopții și toți suntem lihniți. Renunț la locul meu obișnuit ca Josh să poată sta pe scaunul din față, lângă Reagan. Mark l-a părăsit la petrecere, fără să îl ducă acasă. Nu am spus nimănui că el era cel mascat. Pe bancheta din spate, mă lupt pentru fiecare centimetru de spațiu cu Alexis și Mignon și celălalt prieten al lui Josh, Parson. Reagan intră pe aleea de la Whataburger. Se pare că nu suntem singurii care vor o gustare la miezul nopții. Rândul de mașini ajunge aproape până în stradă.

— Vrem să intrăm? întreabă Reagan.

Toți ne întoarcem și ne uităm înăuntru. Tejgheaua e aglomerată, iar toate locurile din restaurant sunt deja ocupate. De aia este nasol să ai doar un restaurant fast-food deschis la ora asta târzie.

— Servirea din mers va fi mai rapidă. Și, de vreme ce toți rămâneți la mine peste noapte, putem mânca atunci când vom ajunge, spune Mignon.

— O, mulțumesc pentru invitație! Pot să împrumut niște pijamale? întreabă Parson.

— Eu rămân doar dacă ne batem cu perne, adaugă Josh.

Reagan îl lovește în joacă în braț și roșește.

Parson se agită, aplecându-se peste Alexis ca să coboare geamul.

— Mark Roberts, ești nasol! strigă el pe geam.

Toți ne uităm pe geamul lateral și îl vedem pe Mark în parcare. El s-a întors spre noi, încercând să-și dea seama de unde s-a auzit strigătul.

— Mulțumim că ne-ai lăsat baltă! strigă Josh de pe locul din față.

Mark stă lângă portiera șoferului unui autovehicul Tahoe negru. Mașina neagră a lui Logan McCullar.

Mark râde și ne arată degetul, apoi se întoarce din nou spre mașină. Josh ridică geamul, scuturând din cap.

— Ce măgar!

— Cu cine vorbește? întreabă Mignon.

— Nu pot să îmi dau seama, spune Parson.

Ceilalți uită de Mark la fel de repede cum l-au văzut, încercând acum să decidă ce vom comanda, dar eu continui să îl urmăresc pe geam.

De ce vorbește Mark cu Logan? Oare Logan știe că el este cel care s-a costumat ca Grant la joc?

— Pământul către Kate! spune Reagan, speriindu-mă. Ce vrei să mănânci?

— Un milkshake cu ciocolată. Și cartofi prăjiți, zic eu, uitându-mă încă la Tahoe.

— O! Sună bine. Vreau și eu, adaugă Alexis.

Un pumn plin de bani iese pe geamul de pe partea șoferului, și Mark îi ia, băgându-i repede în buzunar, apoi se îndepărtează spre mașina lui. Urmăresc ambele mașini până când pleacă din parcare. Nu m-am uitat bine în mașina lui Logan, dar știu că este a lui.

Mark a spus că cineva l-a obligat la un pariu să se îmbrace ca Grant. Să fi fost Logan?

Fotografiile cu persoana îmbrăcată ca decedatul Grant Perkins apar pe toate paginile de internet.

În unele postări oamenii spun că a fost cel mai amuzant lucru pe care l-au văzut vreodată, în timp ce în altele susțin că este un gest dezgustător și crud.

Chestia amuzantă este că lui Grant i-ar fi plăcut.

El trăia pentru farse bune. Cu cât mai urâte, cu cât mai mulți oameni afectați, cu atât mai bine.

Mass-media l-a transformat într-un sfânt. El este acum bietul băiat a cărui viață a fost curmată, împușcat de un prieten.

Și-ar schimba atitudinea dacă ar ști cum era de fapt?

A fost ușor să găsesc pe cineva care să se îmbrace ca el. La naiba, Grant ar fi făcut orice ca să îi reușească o asemenea ispravă!

Ceilalți sunt supărați.

Vor răzbunare.

Le fac jocul, dar ei nu înțeleg. Ce s-a întâmplat în seara asta trebuia să se întâmple.

Aveam nevoie de cineva care să ne unească. Cu toții suntem indignați pentru că un individ l-a luat pe Grant peste picior. Că l-a transformat într-o glumă pe internet. Că *ne*-a transformat într-o glumă.

Revenim pe făgașul cel bun. Ne găsim drumul spre casă.

Fata m-a surprins totuși. Nu m-am așteptat la asta. Deloc. Nu ar strica să o supraveghez. Ultimul lucru de care avem nevoie este să își bage cineva nasul unde nu îi fierbe oala.

STENOGRAMA INTEROGATORIULUI REBECCĂI MEYERS DIN 8 OCTOMBRIE, LA LICEUL ST. BARTHOLOMEW, REALIZAT DE INSPECTORUL PIERCE, CU COMENTARII PRIVIND LIMBAJUL TRUPULUI DE KATE MARINO

INSPECTORUL PIERCE: Rebecca, din unele postări de pe contul tău de Twitter reiese că ai fost la River Point în seara sâmbetei trecute. Așa este?

REBECCA: Da, domnule. Am fost acolo.

KATE: Pare foarte tristă.

INSPECTORUL PIERCE: Vreau să-mi spui ce se întâmpla acolo în acea seară.

KATE: Ridică din umeri. Pare ușor confuză.

REBECCA: A fost doar o petrecere care se organizează acolo aproape în fiecare weekend.

INSPECTORUL PIERCE: Am primit niște rapoarte cum că au avut loc niște certuri, cu multă băutură și droguri. A fost ceva obișnuit?

KATE: Își mușcă buza de jos.

REBECCA: Da. Ei bine, cam în urmă cu un an nu ar fi fost ceva obișnuit, dar acum este. Nu era așa. Ei nu erau așa.

INSPECTORUL PIERCE: Cum erau?

KATE: Ea oftează, apoi zâmbește. Tot mai pare un pic tristă, dar cumva melancolică.

REBECCA: Îi cunosc din școala primară. Mai puțin pe Shep, dar noi suntem prieteni din primul an de liceu. Mă făceau mereu să râd când eram mici. Erau cam zvăpăiați, dar nu într-un sens rău. Erau amuzanți.

INSPECTORUL PIERCE: Folosești timpul trecut, deci înțeleg că s-a schimbat ceva.

REBECCA: Lucrurile chiar s-au schimbat. Sau, de fapt, Grant s-a schimbat. Era tot la fel de zvăpăiat ca întotdeauna, dar părea

să aibă o nouă latură răutăcioasă. Unele glume și farse pe care le făcea nu mai erau amuzante… Erau crude. Iar el insista mereu. Bea prea mult. Petrecea prea mult. Conducea prea repede.

INSPECTORUL PIERCE: Și ceilalți băieți? S-au schimbat și ei?

REBECCA: Presupun că da, într-un fel. Încercau să îl domolească de cele mai multe ori. Încercau să îl calmeze. Câteodată funcționa, câteodată nu. Iar apoi, petreceau mai departe. Vibrația din jurul lor era cu siguranță diferită.

KATE: Își mușcă din nou buza. Îmi dau seama că este tulburată din cauză că-i povestește toate astea inspectorului. Se vede pe chipul ei.

INSPECTORUL PIERCE: Când ai spus mai devreme „o latură răutăcioasă", la ce te-ai referit?

KATE: Își dă capul pe spate și închide ochii, ca și când ar încerca să se gândească la un exemplu.

REBECCA: Ei bine… Ca în cazul lui Lindsey, prietena mea. Se întâlneau cu intermitențe din clasa a zecea. Într-un moment era interesat de ea, și în următorul se purta ca și când nu ar exista. Se juca cu mintea ei… O zăpăcea tare. Iar asta a schimbat-o. Nu mai este fata care era înainte.

KATE: Închide ochii, apoi își trece mâinile peste față.

REBECCA: Nu pot să cred că nu mai este, iar eu stau aici și vorbesc așa despre el. Și vorbesc așa despre Lindsey. Dumnezeule, ce este în neregulă cu mine?

INSPECTORUL PIERCE: Ne ajuți să înțelegem ce se petrecea cu el, încât să putem folosi informațiile ca să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat în dimineața aia.

KATE: Rebecca dă din cap și pare să inspire adânc. Se îndreaptă puțin.

INSPECTORUL PIERCE: Deci, să revenim la petrecere. Până la ce oră ai fost acolo?

REBECCA: Am plecat aproape de miezul nopții. Prietena despre care tocmai v-am povestit, Lindsey… Ei bine, ea și Grant s-au certat. De data asta, nici măcar nu știu din ce cauză, dar a vrut să plece, așa că am dus-o acasă. Nici măcar nu mi-a păsat. Eram pregătită să plec.

INSPECTORUL PIERCE: Știi dacă Grant a mai contactat-o pe Lindsey? În seara aia ori în dimineața următoare, înainte să moară?

KATE: Ridică din umeri.

REBECCA: Nu știu. Știu că ea este devastată de moartea lui. Are destule griji acum. Sora ei mai mică este foarte bolnavă. A fost la St. Jude, dar acum este acasă. Probabil nu pentru mult timp. Cred că se va întoarce peste câteva săptămâni pentru altă rundă de chimioterapie. Chiar sunt îngrijorată pentru Lindsey, dar o parte din mine se bucură că Grant nu o mai poate hărțui.

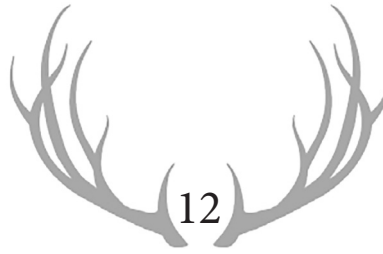

12

25 SEPTEMBRIE, ORA 17.12

~~GRANT~~ SHEP: Se pare că nu este o idee bună să faci mâncare la microunde pe o farfurie care are o margine de metal.

KATE: O, nu! Cât de grav a fost?

~~GRANT~~ SHEP: A luat foc. De mai multe ori.

Întâlnirea interstatală pe care o fotografiam s-a terminat în urmă cu câteva minute și, în timp ce îmi pun toată aparatura pe bancheta din spate a mașinii mamei, observ că Logan s-a oprit la semafor.

Nu știu ce mă determină să o fac, dar sar în mașină și, tocmai când semaforul se face verde, sunt în urma lui. Îmi spun că este în regulă, deoarece Stone mi-a dat permisiunea să îi spionez, dar știu că este mai mult de atât. Nu pot trece peste faptul că m-am lăsat păcălită în privința lui Grant și a lui Shep, iar acum am îndoieli în privința a tot ce am crezut că este adevărat. De ce vorbeau aseară el și Mark în parcare?

Îl urmăresc mai mulți kilometri și-mi este clar că se întoarce la Pat. Este momentul pentru altă întâlnire? Dar, în loc să se oprească în parcare, virează și dispare în spatele clădirii.

Mă uit repede la rulota-restaurant, însă, din fericire, este atât de aproape de prânz și rândul la pește este atât de lung, încât Pat nu mă observă.

Cum aș putea să ajung acolo fără să mă vadă Logan? Ocolesc și virez de-a lungul străzii paralele. Între copaci este un spațiu, iar, dacă prind unghiul corect, pot să văd mașina Tahoe a lui Logan.

Dacă mi se părea că fațadele magazinelor ăstora abandonate arată rău, partea din spate este și mai deplorabilă. Zona împădurită este presărată cu gunoaie, resturi, mobilă veche și Dumnezeu mai știe ce altceva! De la distanța asta, singura modalitate prin care voi ști ce pune la cale Logan este să folosesc obiectivul de apropiere.

Încep să fotografiez chiar înainte să iasă. El rătăcește prin zonă, lovind cu piciorul lucrurile din calea lui, iar eu pozez fiecare pas pe care îl face.

Stă în mijlocul gunoiului și se holbează la pământ, până când ceva pare să îl sperie, apoi se întoarce spre mașină.

Rotesc obiectivul, ca să pot vedea o zonă mai mare, și tresar când zăresc doi tipi care ies dintr-o camionetă albă și care se apropie de Logan. Unul din ei este înalt și poartă blugi și un tricou de camuflaj cu mâneci lungi. Celălalt este cam la fel de înalt ca Logan. Pare elegant și e îmbrăcat cu o cămașă de un albastru deschis, descheiată la gât și cu mânecile suflecate.

Postura lui Logan se schimbă imediat. Își trage umerii, iar când apropii obiectivul, mai că îi văd mușchii gâtului umflându-se. Nu pare o întâlnire prietenoasă. Logan pare să-i dea ceva tipului elegant, dar nu văd ce.

Îi fotografiez pe Logan și pe cei doi tipi – fotografiez totul. De ce s-ar întâlni cu ei aici, în afară de cazul în care pune ceva rău la cale?

Tipul elegant își coboară privirea, verificând probabil ce i-a dat Logan. Urăsc unghiul ăsta! Nu pot să văd nimic. Tipul elegant se întoarce în cele din urmă și se îndreaptă spre camionetă. Tipul înalt e încă acolo cu Logan. Îi fixez cu privirea prin obiectiv, întrebându-mă în ce fel de impas se află. Apoi, individul înalt face un pas înapoi și îl lovește pe Logan atât de puternic cu pumnul în stomac, încât cade la pământ.

— O, Dumnezeule! spun eu, cu voce tare, apoi mai fac o fotografie.

Am ratat. S-a întâmplat prea repede, iar acum s-a terminat. Am o fotografie cu ei doi stând acolo și încă una cu Logan ghemuit, dar nu și una cu momentul loviturii.

Cu degetul deasupra butonului, aștept orice altceva s-ar putea întâmpla, dar tipul înalt doar stă pe loc și se uită la Logan, care se întoarce clătinându-se la Tahoe.

Logan urcă cu greu pe scaunul șoferului și pleacă din zonă, tot așa cum a venit. Individul înalt tot mai e acolo, urmărind. Se întoarce, scrutând zona, după care se oprește. Se ghemuiește și își înclină capul într-o parte. Se uită direct la mine prin spațiul dintre copaci.

— Rahat!

Bag în marșarier și ies de acolo. Mâinile îmi tremură când mă întorc pe drumul principal. Mă uit mai mult la oglinda retrovizoare decât la drumul din față.

Telefonul sună și mă sperie atât de tare, încât aproape ies de pe carosabil.

Este Reagan.

— Alo?

— Credeam că te întâlnești cu noi pentru prânz la Sake Sushi. Vii? întreabă Reagan.

Inima încă îmi bate cu putere în piept.

— Mda, vin. Ajung în câteva minute.

Închid și inspir adânc de câteva ori, sperând să mă calmez. Ce îmi vor arăta fotografiile? Nu prea multe. Pe Logan care stă cu doi tipi și pe Logan ghemuit la pământ. Ar putea spune că și-a scăpat cheile și le căuta.

Chiar nu mă pricep la spionat.

• • •

Când ajung în cele din urmă acasă, decid să încerc să caut pe internet în loc să spionez. Nu durează mult să găsesc conturile pe rețele de socializare ale tuturor băieților din River Point. De pe conturile lui, Grant urmărește o mulțime de oameni, dar postări proprii nu are; îl căutasem deja când am început să ne trimitem mesaje.

Când credeam că îi trimit mesaje lui Grant.

Presupun că Grant era mai mult un observator. Dar ceilalți băieți par mai normali; clar, nu postează la fel de mult ca fetele pe care le urmăresc eu, dar măcar ai la ce să te uiți.

Pe contul lui Henry sunt multe fotografii de grup cu ei. Studiez una dintre ele, de vara trecută. Toți cinci stau pe bancheta din spate a unei bărci pentru schi nautic. Îi privesc și mă gândesc la cât de diferiți sunt la școală, la micile detalii pe care le-am observat. Shep încearcă să pară că nu îi pasă de nimic, dar îmi dau seama că se preface. Îi urmărește pe toți – pe mine, prietenii mei, alți elevi și pe profesori. Vede tot ce este în jur.

În plus, Shep desenează. Mereu ține un creion în mână și, în timpul orelor, nu se oprește din schițat pe marginea hârtiei. Într-o zi, la ora de engleză, aproape am căzut de pe scaun

încercând să mă uit la ce desena. Chiar și la prânz își rotește creionul între degete, ca și când ar fi o extensie a corpului său.

Henry poate flirta cu o fată fără măcar să discute cu ea. Constă mai mult în felul în care o privește: suficient cât să îi atragă atenția, dar nu atât de mult încât să pară un ciudat. Cu priviri aruncate la momentul perfect, o face pe fată să se îndrăgostească, și asta fără să deschidă măcar gura.

Logan este gălăgiosul grupului. Vocea lui este stridentă. Râsul îi este strident. Și, cumva, chiar și manierele lui par… stridente. Este genul de băiat care nu poate sta liniștit. Când merg cu toții undeva, face cercuri în jurul grupului, întotdeauna sărind de la o persoană la alta și niciodată în linie dreaptă sau lângă ei. În mod sigur este epuizat până la sfârșitul zilei.

Derulând în jos, văd o fotografie a lui Logan cu mai multe teancuri înalte de jetoane de poker și afișând un zâmbet larg pe chip. Jucătorul grupului. Agentul de pariuri. A lui a fost ideea ca, în urma unui pariu, Mark să se îmbrace ca Grant?

John Michael apare în fotografie cu el, doar cu trei jetoane în fața lui, dar zâmbind la fel de larg. John Michael este cel mai greu de citit. Este relaxat, nu doar în ceea ce privește personalitatea, dar și postura. Părul șaten și drept este întotdeauna răvășit și o parte a cămășii îi iese mereu din pantaloni. Dintre toți, e foarte probabil ca el să fie cel care să vorbească cu cineva din afara micului lor grup. Nu se grăbește să ajungă încotro se-ndreaptă și pare la fel de plictisit în aproape orice situație îl văd. Dar, apoi, se apleacă spre unul dintre ceilalți – întotdeauna doar spre unul, nu spre toți – și-i spune ceva ce doar ei doi aud, și cealaltă persoană râde ca și când ar fi cel mai amuzant lucru.

Trec la profilul lui Shep. Derulând prin postări, studiez imaginile, citesc și recitesc descrierile. În aproape toate fotografiile,

Shep apare împreună cu ceilalți băieți din River Point. Cele mai recente îi arată vânând, pescuind și petrecând. Într-una, Grant și Henry sunt leșinați pe un scaun supradimensionat cu model floral. Îmi dau seama că fotografia a fost făcută la River Point, deoarece văd veranda din spate a cabanei din spatele lor. Ambii băieți sunt numai în lenjerie ușoară, iar descrierea fotografiei este *Categoria ușoară*.

Nu pot decât să râd.

Este ciudat să derulez înapoi și să îi văd întinerind. Când ajung la câteva fotografii din clasa a noua, arată a copii. Studiez una dintre primele imagini în care sunt împreună toți cinci. Trei ATV-uri pline de noroi sunt aliniate, iar băieții stau grămadă deasupra. Sunt la fel de murdari ca mașinile, iar singurele porțiuni curate din corp sunt ochii și buzele. Și toți zâmbesc mai larg decât am văzut vreodată pe cineva zâmbind. Descrierea aferentă este *Mud Nationals. Cea mai bună zi!*

Chiar pare că au avut o zi bună. Una murdară, dar bună. Derulez în jos și, fără să vreau, apăs din greșeală „îmi place".

O, rahat!

Mă uit la postările din urmă cu *patru ani* și „mi-a plăcut" fotografia lui. Oare va primi imediat o notificare? Să apăs din nou ca să „nu îmi placă"?

Da. Apăs din nou și inima roșie dispare. Am anulat reacția la timp?

Văd că am o nouă notificare.

Shep Moore te urmărește.

Îmi vine să mor! La pândit sunt și mai groaznică decât la spionat!

O nouă notificare apare după aceea.

Un nou mesaj privat de la Shep Moore.

O, Dumnezeule!
Deschid mesajul.

Dacă ești curioasă în privința mea,
am să-ți spun tot vrei să știi.

Închid aplicația. Apoi închid telefonul și îmi afund capul în pernă.

STENOGRAMA INTEROGATORIULUI LUI DANIEL HARDY DIN 8 OCTOMBRIE, LA LICEUL ST. BARTHOLOMEW, REALIZAT DE INSPECTORUL PIERCE, CU COMENTARII PRIVIND LIMBAJUL TRUPULUI DE KATE MARINO

INSPECTORUL PIERCE: Daniel, ai fost la petrecerea de la River Point în seara dinaintea morții lui Grant Perkins, nu-i așa?

DANIEL: Mda. Petrecerea aia a fost grozavă. Adică, toate petrecerile lor sunt extravagante, dar aia a fost cea mai bună. Nasol că de acum nu se va mai da niciuna.

KATE: Zâmbește. Se mișcă pe scaun.

INSPECTORUL PIERCE: Nu, nu cred că se vor mai da petreceri de azi înainte. Povestește-mi despre asta.

DANIEL: Sigur, ce vreți să știți? Îmi puteți spune care dintre ei l-a împușcat pe Grant?

INSPECTORUL PIERCE: Nu. Pe internet, ai postat videoclipul unei bătăi, cu titlul „Treburile tocmai au devenit serioase la River Point". Îl vom viziona împreună și vreau să îmi spui ce se întâmpla.

KATE: Inspectorul mută un laptop lângă Daniel pentru ca el să îl poată vedea, dar acesta este și în vizorul camerei. O, presupun că vedeți asta. Scuze! Ei bine, în orice caz… Bine… Începe videoclipul. Am să vă relatez ce se petrece în timp ce ei îl privesc, în caz că nu l-ați văzut.

Videoclipul începe direct cu Daniel, care filmează panoramic prin curtea interioară. Oamenii stau printre pahare roșii. Apoi, camera se mută spre stânga. Văd o fată. Are părul lung, probabil brunet sau șaten… Este greu să-mi dau seama în întuneric.

DANIEL: O, da! Fata asta a apărut de nicăieri. Adică, la propriu, din pădure. Țipa la Grant.

INSPECTORUL PIERCE: Știi cine este? Din unghiul tău, îmi este greu să îi văd fața.

DANIEL: Omule, nu știu cine era. Așa cum am spus, a apărut de nicăieri.

INSPECTORUL PIERCE: Ce spunea? Sunetul nu este clar.

KATE: Daniel se apropie de laptop și își pocnește degetele. Afișează un zâmbet ciudat. Cred că situația îi face plăcere. Entuziasmul lui mă îngrețoșează. Bine, fata din videoclip vine direct spre Grant. El nici măcar nu o vede. Ea îi sare în spate și îl lovește. Amândoi cad la pământ.

DANIEL: Nu știu ce spunea, nu eram suficient de aproape. La naiba, ați mai văzut vreodată o fată atât de supărată? A fost sexy. Adică, foarte sexy. Vedeți ce colanți poartă? Eu nu m-aș fi supărat să o am peste mine, dacă aș fi fost în locul lui Grant. Deloc!

KATE: Daniel este dezgustător. Scuze, știu că nu vreți comentarii personale, dar este dezgustător.

INSPECTORUL PIERCE: De ce crezi că era supărată pe Grant?

KATE: Daniel ridică din umeri. În videoclip, apare și Henry, care o trage pe fată de pe Grant… O trage într-o parte, mai departe de tabără. Mâinile îi cuprind fața. Vorbește cu ea. Capetele le sunt apropiate. Ea se apleacă până când își lipește fruntea de a lui. Mâinile îi intră în părul ei, în timp ce fata își pune mâinile pe umerii lui. O, stați! Acum îl împinge și fuge de unde a venit. A dispărut. Henry o privește plecând, după care se întoarce din nou spre Grant.

DANIEL: M-am apropiat puțin ca să aud ce spuneau. Henry a venit chiar în fața lui Grant. S-au certat câteva minute, împingându-se unul pe celălalt.

KATE: Videoclipul se termină.

INSPECTORUL PIERCE: De ce se certau?

DANIEL: Henry țipa la Grant. A spus ceva de genul: „Mai bine ai spera că nu ai făcut ce cred eu că ai făcut!"

INSPECTORUL PIERCE: Deci ce a vrut Henry să spună cu asta?

DANIEL: Omule, nu știu!

INSPECTORUL PIERCE: Ce s-a întâmplat după aceea?

DANIEL: Henry a fugit după fata sexy și Grant s-a întors la petrecere.

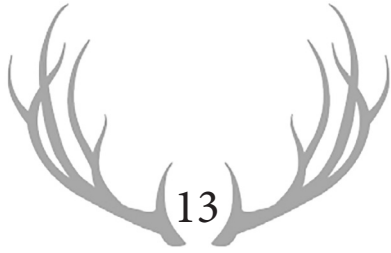

13

23 SEPTEMBRIE, ORA 21.13

~~GRANT~~ SHEP: Unde te înscrii la facultate?

KATE: La New School.

~~GRANT~~ SHEP: Ce școală nouă?

KATE: Ha-ha, nu, la The New School.

~~GRANT~~ SHEP: Unde este asta?
Lângă vechea școală? Cred că râzi de mine.

Când ajung pe teren, toate majoretele sunt acolo, îmbrăcate și pregătite. O trag pe Julianna într-o parte.

— Faceți exercițiile de rutină, iar eu am să stau într-o parte și-am să fotografiez.

— Bine, spune ea, apoi se întoarce spre celelalte fete, dându-le instrucțiuni.

Chiar este uimitor să le urmăresc în acțiune. Fetele zboară prin aer, se rotesc și fac totul să pară atât de ușor! Când cred că am ce îmi trebuie, îi fac din nou semn Juliannei.

— Am să le încarc acum. Vrei să vii cu mine la studioul de arte media ca să le vezi? o întreb eu.

— O, da! Mi-ar face plăcere. S-ar putea să îți cer să îmi trimiți câteva, dacă este în regulă, spune Julianna.

— Bineînțeles.

Celelalte fete ies de pe teren și merg spre vestiar, în timp ce eu și Julianna ne întoarcem în direcția opusă ca să ne îndreptăm spre studioul de arte media.

— Alaltăseară am cunoscut la Rhino o fată care învață la St. Bart. Rebecca Meyers. O cunoști?

Julianna zâmbește.

— Da! Am jucat fotbal când eram mai mici.

Vreau să o întreb dacă o cunoaște și pe Lindsey, când tocmai dăm de băieții din River Point, care pleacă de la cantină. De vreme ce toți, în afară de Shep, i-au fost colegi la școala primară și la gimnaziu la St. Bart, rămân să discute.

Henry se apropie primul, oprindu-se la doar câțiva pași în fața ei.

— Omule, mă bucur să văd o față prietenoasă pe aici!

Se uită la ea, iar eu mă retrag un pas, încercând să mă separ de grup.

— Cum rezistați? întreabă fata.

Henry ridică din umeri, iar apoi Logan și John Michael se apropie puțin. Shep păstrează distanța, dar se uită la toată lumea.

— Ne vom întoarce la St. Bart destul de curând, spune Logan. Ei vor părea niște idioți după ce se vor termina toate astea.

Julianna se întoarce spre mine și spune:

— Ea este K…

Înainte ca Julianna să aibă șansa să mă prezinte, Henry o întrerupe.

— Știm cine este.

— O, bine, rostește încet Julianna.

Logan se uită la camera mea foto, apoi la mine.

— Poate că ar trebui să te gândești mai bine cu cine îți petreci timpul, Ju.

Ostilitatea din vocea lor o zăpăcește în mod clar pe Julianna. Shep este singurul care nu se uită la mine încruntat.

Henry se îndepărtează spunând:

— Ne vedem mai târziu! N-am vrea să îi dăm ceva de raportat.

Încerc să nu mă crispez la cuvintele lui. Shep pare că este pe cale să spună ceva, dar apoi se întoarce pur și simplu, urmându-i pe Logan și pe Henry de la distanță.

Însă John Michael zăbovește. El se apropie de Julianna și dă din cap spre mine.

— Ea este în tabăra opusă, iar noi avem deja destule probleme.

Îi face cu ochiul înainte să se întoarcă. Julianna se uită ciudat la mine.

Îi schițez un zâmbet și ridic din umeri.

— Lucrez pentru procurorul căruia i s-a desemnat cazul lui Grant. Deci presupun că ai putea spune că băieții nu sunt cei mai mari admiratori ai mei.

Julianna dă încet din cap, uitându-se când la mine, când la băieții din River Point, care se retrag.

— Cred că nu. Nu îi lăsa să te afecteze. Pot să fie niște nesimțiți.

După ce, în sfârșit, dispar din câmpul vizual, o întreb:

— Crezi că va recunoaște vreodată vreunul dintre ei ce s-a întâmplat cu adevărat în dimineața aia?

Julianna ridică din sprâncene.

— Nu. Nu cred. Poate că acum sunt altfel decât când erau copii, dar unele lucruri nu se schimbă. Cred că întotdeauna se vor proteja unul pe celălalt.

Ne îndreptăm spre studioul de arte media. Julianna își trage un scaun lângă biroul meu. Ne uităm la imagini, le

alegem pe cele mai bune, apoi ea pleacă din studio chiar înainte să sune clopoțelul.

Îmi adun lucrurile ca să mă pot întoarce la lucru, când Miranda, una dintre celelalte fotografe, intră și se îndreaptă spre tabla pe care sunt scrise sarcinile tuturor.

Ea notează pe tablă: *Centru, ora 5 după-amiază – donația Key Club.*

— Ce se întâmplă în centru? întreb eu, în timp ce îmi pun rucsacul pe un umăr și geanta cu camera pe celălalt.

— Tocmai m-a oprit pe hol doamna Deason. Se organizează o masă caritabilă pentru St. Jude. Este organizată de prietenii și familiile pacienților. Costă zece dolari să guști mâncarea, iar toți banii merg la spital. Key Club prezintă o parte din banii strânși.

În clipa în care spune „St. Jude", mă gândesc la Rebecca și la interogatoriul ei, în care menționează că sora lui Lindsey este pacientă acolo.

— Cauți pe cineva care să se ocupe de asta? întreb eu.

— Vrei să te duci? mă întreabă ea.

— Sigur. Oricum voi fi acolo, deci nu ar trebui să fie o problemă.

Miranda îmi scrie numele lângă sarcină și ieșim amândouă din cameră.

— Perfect. Vor prezenta banii chiar după anunțarea câștigătorilor, spune Miranda.

Ne despărțim la capătul holului, ea mergând la a cincea oră, iar eu la lucru.

• • •

Intru în parcarea angajaților și constat că masa se va ține pe peluza din față a tribunalului. Oamenii sunt deja gata pentru

eveniment. O formație se pregătește într-o parte și mai multe rânduri de grătare sunt aliniate de-a lungul trotuarului.

După-amiaza trece repede și, până să îmi dau eu seama, cei mai mulți dintre oamenii care lucrează la judecătorie ies pe peluză, urmând mirosurile care i-au îmbiat toată ziua.

— Voi mânca atât de mult grătar, încât va trebui să mă rostogolești spre casă, spune Reagan. De fiecare dată când se deschide ușa de la intrare, simțim tot ce se gătește. Nu cred că mi-a mai fost vreodată așa de foame!

Plătim cei zece dolari, și unul dintre voluntari ne dă brățări. Sunt oameni peste tot. Pe podium sunt câțiva judecători care mănâncă grătar, inclusiv prim-procurorul. Zâmbesc atunci când îi zăresc fața lui Gaines plină de sos.

Grupul de la școala mea este într-o parte, ținând unul dintre acele cecuri supradimensionate pentru St. Jude, cu suma de cinci mii de dolari.

— Tu fă-ți treaba! Ne vedem mai târziu! spune Reagan și se îndreaptă spre mâncare.

— Lasă-mi și mie ceva! îi răspund eu strigând.

Mă opresc în fața grupului Key Club.

— Când are loc prezentarea? întreb eu.

— Chiar după ce anunță câștigătorul. Acum sunt la jumătatea procesului de jurizare.

Le fac semn să se adune în spatele cecului, astfel încât să le pot face câteva fotografii.

După ce termin, hoinăresc, uitându-mă la scenă. Pe păturile împrăștiate stau familiile, și copiii aleargă peste tot. Aerul este plin de arome dulci și condimentate, iar fumul care iese din grătare plutește chiar sub coroanele copacilor.

Reagan este la jumătatea rândului și, cumva, și-a făcut loc în spatele unui grătar și întoarce un pui prăjit.

Chiar dacă sunt aici doar ca să fotografiez donația de la Key Club, nu mă pot abține să nu surprind câteva scene care îmi atrag atenția. Ocolesc mulțimea, studiind totul. Un băiețel se joacă, ținând o pulpă de curcan care pare mai mare decât capul lui, și o fată stă lângă un copac, plângând, în timp ce-și șterge o pată de pe rochie cu un șervețel. Prin obiectiv, mă uit peste peluză și îi zăresc pe Henry și pe John Michael de partea cealaltă a străzii. John Michael este nemișcat, sprijinindu-și capul de un zid vechi de cărămidă al unei clădiri abandonate, în timp ce pașii lui Henry descriu un mic cerc.

Le fac câteva fotografii. John Michael îi spune lui Henry ceva care îl face să zâmbească, dar nu se oprește din mers.

Ducându-mă spre cel mai apropiat copac, păşesc în spatele lui doar cât să îmi ascund în mare parte corpul. Henry se oprește din mers în clipa în care o fată iese din cafeneaua de peste drum. Ea poartă un tricou cu sigla cafenelei, deci presupun că tocmai și-a terminat tura. Se uită în pământ, părul lung acoperindu-i o parte din față, deci îmi este greu să văd cum arată. Henry o strigă, speriind-o.

John Michael încă se reazemă de clădire, dar Henry face câțiva pași, până ajunge chiar unde s-a oprit ea, în mijlocul trotuarului. Fata își dă la o parte părul de pe față, așa încât îi pot face o fotografie clară. Henry se apropie și mai mult, îi cuprinde fața cu mâinile și apoi își strecoară degetele în părul ei. Ea își înclină capul spre el.

Stai! Am mai văzut scena asta.

Cu fata din videoclipul filmat de martorul ăla cam pervers. Și acolo Henry a făcut același gest. Și-a băgat mâinile în același păr lung și negru, în timp ce ea s-a aplecat spre el.

Nu am văzut-o bine, dar scena îmi este prea cunoscută ca să o ignor. Trebuie să fie aceeași fată. Dar cine este?

Cei doi rămân așa câteva secunde, până ce fata începe să scuture din cap. Henry își îndepărtează mâinile, dar nu se mișcă.

Se privesc o clipă, apoi fata aleargă în cealaltă parte a străzii, spre tribunal. Henry se întoarce spre John Michael, care a așteptat răbdător într-o parte, absorbit de telefon. John Michael îi face semn să plece, iar Henry se duce după fată. Îi pierd din vedere imediat ce intră în mulțime. Când mă întorc, John Michael e tot acolo, fără să se fi mișcat un centimetru. Apoi, o mașină veche oprește lângă bordură. John Michael nu ezită. Se desprinde de clădire și urcă pe bancheta din spate. Mașina pleacă, iar eu fotografiez rapid numărul de înmatriculare.

Ciudat.

Plec de lângă copac și merg pe trotuarul din fața concurenților, nerăbdătoare să gust ce gătesc, dar rămân cu respirația aproape tăiată când observ afișele care atârnă de fiecare masă, înfățișând copilul pe care îl ajută cu gătitul lor.

— Vrei să încerci niște piept? întreabă un bărbat cu un șorț pe care scrie SĂRUTĂ BUCĂTARUL.

— Sigur, mulțumesc! răspund eu și iau mica farfurie pentru degustări.

Privirea îmi este atrasă când iau o gură de mâncare de imaginea de pe indicatorul chioșcului – este a unei fetițe fără păr în cap.

El mă vede privind.

— E Mazie, nepoata mea. Este la St. Jude acum, deci noi suntem aici ca să gătim pentru ea.

O, uau! Ce trist!

— Se va face bine? întreb eu.

— Sperăm că da, spune el schițând un zâmbet.

— Pieptul pregătit de tine este delicios. Sper să câștigi!

Mergând de-a lungul rândului dinspre masa judecătorilor, mă opresc la fiecare tarabă. Reagan mă servește cu o porție mai mare când ajung la taraba la care este ea.

— Ce faci? o întreb eu.

Ea ridică din umeri.

— Nu aveau personal. M-am oferit să ajut. Pot să iau câte sendvișuri cu carne tocată de vită vreau, îmi spune cu un zâmbet larg.

Gust din toate cât citesc fiecare detaliu despre copiii reprezentați aici. Pieptul mi se strânge când ajung la capătul rândului.

Mă opresc lângă penultima masă, uitându-mă la fotografia de acolo.

— Vrei să guști niște coaste?

Îmi ridic privirea și mă uit la Lindsey.

Am fost atât de preocupată de afișe, încât aproape am uitat că am venit aici cu speranța că o voi vedea.

— Sigur. Mulțumesc! spun și iau farfuria de degustări pe care mi-o oferă.

— Ne-am întâlnit alaltăseară, nu-i așa? mă întreabă ea.

Îmi dau seama după expresia ei că știe exact cine sunt.

Dau aprobator din cap.

— Da, la cafeneaua Rhino.

— Tu ești cea care lucrează pentru tipul care are cazul lui Grant, spune ea.

Nu este o întrebare.

— Da, sunt.

Își întoarce privirea la bărbatul care se ocupă de grătar, probabil tatăl ei, apoi se apropie astfel încât să nu o poată auzi nimeni altcineva.

— Ai spus că nu știți multe despre cazul ăsta. Tot așa stau lucrurile?

Aveam dreptate. Știe ceva.

— Mă tem că încă e adevărat.

Aștept o secundă înainte să adaug:

— Te-a sunat el în dimineața aia, nu-i așa?

Se îndreaptă de spate și privește din nou peste umăr. Apoi, îmi spune în șoaptă:

— Sunt destul de sigură că am răspuns deja la întrebarea aia. În urmă cu câteva zile m-a sunat o femeie să mă întrebe despre asta.

Dau din cap.

— Credeam doar că ne-ai putea spune mai multe. Acum avem… atât de puține informații! Chiar dacă a fost un accident, cred că cel care a făcut-o ar trebui să răspundă pentru asta, nu-i așa?

Lindsey își mușcă buza de jos, dar nu mai spune nimic.

Bine. Văd că nu ajungem nicăieri. Îmi iau farfuria pentru degustări și îi schițez un zâmbet.

— Miroase minunat! Îmi pare rău pentru sora ta!

Mă întorc, pregătită să mă opresc la următoarea tarabă, când, în schimb, îl văd pe Henry. Este cu fata; stau pe o bancă. Brațul îi este în jurul ei, iar ea își ține capul pe umărul lui, în timp ce el îi spune ceva la ureche. Postura este atât de drăguță, încât mă furnică degetele să-mi iau aparatul.

Mă întorc să-mi las farfuria ca să-mi eliberez mâinile, dar observ că și Lindsey îi urmărește. Ea mijește ochii și încă își mușcă buza de jos. Apoi, se întoarce și se îndreaptă spre partea din spate a tarabei lor. Le fac repede o fotografie și, după aceea, îi studiez prin obiectiv.

Henry este foarte protector cu fata asta. Și, orice i s-a întâmplat ei, are o legătură cu Grant, dar în ce fel? Cum se potrivește ea în puzzle-ul ăsta?

Este periculos să venim din nou aici. Am fost instruiți să nu ne întoarcem la River Point fără supraveghere.

Dar nu voi găsi ceea ce caut dacă părinții nu mă scapă din ochi.

Rătăcesc pe proprietate, spre curtea interioară și în pădure.

Cum a făcut-o Grant?

Mă întorc în curtea interioară și studiez fiecare centimetru. Atât de multe seri ne-am petrecut aici, și nu am aflat niciodată ce punea cu adevărat la cale!

Dar cum?

Nu este prima dată când sunt aici, încercând să aflu, și nu va fi nici ultima.

Grant era foarte secretos, dar secretele nu pot rămâne ascunse la nesfârșit.

14

1 OCTOMBRIE, ORA 23.49

KATE: Reagan mă obligă să mă uit la filme vechi de Halloween ca să ne inspirăm pentru costumele noastre. Am văzut *Children of the Corn*, iar acum sunt destul de sigură că nu voi mai dormi vreodată!

~~GRANT~~ SHEP: Malachai!!

KATE: E grav!

Am fost degeaba la Pat trei seri la rând. Nu știu de ce mă tot întorc.

În seara asta, am sosit mai devreme. Există și varianta ca ei să-și fi schimbat ora obișnuită de întâlnire, și singura persoană care ar ști asta este Pat.

Imediat ce parchez mașina în spatele tufelor, mă îndrept spre rulota lui. El este ocupat, la fel ca de fiecare dată când sosesc aici. Mă vede venind și ridică mâna în care ține spatula, fluturând-o.

Îi fac și eu semn și mă îndrept spre partea din spate a rulotei.

— Cum merge gătitul? întreb eu.

Îmi zâmbește și spune:

— Nu mă pot plânge. Vreți ceva pentru cină tu și mama ta?

— Sunt doar eu în seara asta. Ea lucrează până târziu, și domnul Stone a comandat ceva de mâncare.

Ia o cutie de plastic, dar îl opresc.

— Dacă nu te încurc, voi mânca aici. Este mai bine decât să mănânc singură acasă.

Bărbatul dă aprobator din cap.

— Mă bucur că îmi ții companie, zice Pat, în timp ce îmi umple o farfurie de carton cu pește și cartofi prăjiți și mi-o dă. Ai apă îmbuteliată în frigiderul de aici.

Iau apa și mă duc într-un colț al rulotei, sperând să nu îi stau în cale.

Pat se întoarce la rândul de clienți.

— Două meniuri mari la pachet, te rog, spune un bărbat.

Pat ia banii și se ocupă de comandă.

Îl urmăresc la lucru cât plimb o bucată de pește prin sosul lui special. El se uită la mine, tocmai când mușc, și mă întreabă:

— De ce nu îmi spui adevăratul motiv pentru care ai venit?

Înghit cu greu și mă înec puțin cu mâncarea. Când îmi revin, îl întreb:

— Este atât de evident?

El îmi aruncă o privire care parcă spune *Crezi că sunt prost?*

Dau din cap spre cealaltă parte a parcării.

— Vreau să văd dacă băieții ăia încă se întâlnesc aici.

Pat se oprește din ce face și se întoarce spre mine.

— Nu e treaba ta să fii aici cu genul ăsta de băieți.

— Domnul Stone are cazul River Point. Este de acord să îi supraveghez.

El ridică o sprânceană.

— Și mama ta este de acord cu asta?

Dau din cap și sper că nu își dă seama că blufez. Mă privește câteva secunde, apoi se întoarce din nou la tigaie.

— Se mai întâlnesc aici? întreb eu, ignorând complet ce tocmai mi-a spus.

Pat aruncă o privire spre locul lor obișnuit și după aceea se întoarce la lucru.

— Mda, nu la fel de des, totuși. Cred că roșcatului îi place aici, deoarece s-a întors de câteva ori, dar se ocupă de alte treburi.

Scap restul de pește nemâncat în farfurie.

— Ce fel de treburi?

Pat râde și scutură din cap.

— Nu din alea bune.

Ultima dată când l-am văzut pe vreunul dintre ei aici, Logan și băieții ăia erau în spatele clădirilor ăstora. Îmi amintesc de interviul lui și de faptul că a menționat jocurile de noroc.

— Este agent de pariuri, nu-i așa? Asta face el aici?

Întrebarea îl surprinde pe Pat, care se uită repede la mine înainte să dea comanda bărbatului de la rând și să preia alta de la femeia din spatele lui.

Este pe cale să-mi răspundă, dar se concentrează la altceva.

— Ei bine, se pare că ai noroc, spune cu vocea răgușită.

Mă întorc tocmai când mașina Tahoe a lui Logan intră în parcare.

— Chiar am nevoie de o cutie, spun eu, luând una de pe tejghea și aruncând restul mâncării înăuntru. Mulțumesc, Pat! spun și dau să plec, dar el mă oprește punându-și mâna pe brațul meu.

— Dacă se întâlnește cu ceilalți prieteni ai lui, nu cu cei bogați, trebuie să rămâi aici!

Își ia mâna de pe brațul meu, iar eu rămân pe loc, vibrând practic de nevoia de a pleca. Indiferent cu cine se întâlnește Logan, vreau să fac o fotografie, dar mi-am lăsat camera foto în mașină.

Pat se întoarce la lucru, dar știu că mă urmărește. Ard de nerăbdare, așteptând să văd cine urmează să parcheze – ceilalți băieți din River Point sau cei doi tipi pe care i-am văzut cu Logan săptămâna trecută.

Când apare BMW-ul lui John Michael, oftez de ușurare.

— Mă descurc, Pat. Serios, promit! spun și cobor din rulotă înainte să mă poată opri din nou.

Ocolesc spre locul în care este ascunsă mașina mea. Imediat ce intru, îmi scot camera din geantă și mă pregătesc.

Le fac celor doi câteva fotografii. Mașinile lor sunt destul de apropiate, încât John Michael să-i poată da ceva lui Logan. Este o pungă cu fermoar. Măresc imaginea și văd înăuntru o varietate de pastile și țigări rulate. Logan zâmbește mulțumit.

În alte câteva minute, sosesc ceilalți doi băieți.

În scurt timp încep să se certe. Henry spune ceva, iar Shep sare la el. Shep îl lovește pe Henry direct în față, doborându-l la pământ. Logan îl împinge pe Shep, dar John Michael îl trage pe Logan de pe el. După ce se ridică Henry, nu durează mult înainte să se ciocnească și să cadă la pământ, formând un morman de corpuri. Fotografiez, deși nu-mi mai dau seama cine pe cine lovește.

Măresc unghiul, dar apoi aproape îmi scap camera când îl văd pe Pat alergând la ei, cu spatula încă în mână.

Pat îl lovește pe Henry în ceafă cu spatula, apoi începe să îi despartă pe băieți, strigând la ei și gesticulând spre mașinile lor. El stă deasupra lor, iar băieții au dreptate să pară speriați. Pat poate fi foarte amenințător când vrea să fie.

Unul după altul, se îndreaptă spre mașinile lor. Băieții pleacă din parcare, ultimul fiind Shep, dar, chiar înainte să vireze spre stradă, mă repereză.

O, rahat!

Îmi e ușor să îi văd fiecare mișcare, de vreme ce Jeepul lui este decapotat. El ezită vreo două secunde, părând să se uite înapoi la Pat, dar, apoi, pleacă.

Îmi reazem capul de tetieră. Pat este în parcare, făcându-mi și mie semn să plec. Dau din cap și-l asigur că totul e în regulă, iar el iese din câmpul vizual, întorcându-se la rulota lui și la clienții pe care i-a abandonat.

Pornesc mașina mamei. Sau încerc să o fac.

Dar nu se întâmplă nimic.

O, Dumnezeule, nu!

Încerc de alte câteva ori înainte să decid că va trebui să îi cer ajutorul lui Pat. Acum mă simt cu adevărat îngrozitor. De aici nu-i văd rulota, dar zăresc rândul de clienți care ajunge aproape până în stradă.

O bătaie în geam mă face să tresar pe scaun.

Țip și îmi ridic mâinile la piept.

Shep este aici, lângă mașina mea.

— M-ai speriat de moarte! spun eu destul de tare, încât să mă audă prin geamul închis.

— Îmi pare rău! zice el. Se pare că ți-a murit bateria.

Deschid portiera și ies. Mă uit în spatele mașinii și văd că Jeepul lui nu este departe. A parcat la fel cum fac eu atunci când vreau să mă asigur că nu mă vede Pat.

Este ciudat să îl văd aici, chiar în fața mea, și nu prin obiectiv.

— De ce te-ai întors? îl întreb eu.

— Voiam să discut cu tine, zice și își trece o mână prin păr. Serios, vreau să aflu ce cauți aici, spune dând din cap spre camera mea foto. Ne faci poze?

Brusc, mă simt ca ultimul hărțuitor.

— Eu… eram… ăă…

Shep scutură din cap și se mișcă într-un cerc mic, apoi se oprește brusc.

— Ai obținut ce voiai? Îi va plăcea șefului tău fotografia pe care mi-ai făcut-o când i-am dat un pumn lui Henry?

Deschid gura, dar nu scot niciun cuvânt. Am rămas fără cuvinte. Îmi simt obrajii roșind.

Shep mă privește alte câteva secunde, apoi se întoarce spre Jeepul lui. Îmi închipui că pleacă, însă el mă ocolește și se oprește cu bara de protecție la doar câțiva centimetri de a mea.

Ridică ușor capota și după aceea trece pe lângă mine ca să-mi deschidă portiera, astfel încât să poată ridica și capota mașinii mele. Scoate un rând de cabluri din spatele Jeepului. Imediat ce totul este conectat, ia loc pe scaunul șoferului din mașina mea. Are nevoie de câteva minute ca să o facă să pornească.

— Las-o să meargă câteva minute, îmi spune și coboară din mașina mea.

— Mulțumesc! mormăi eu.

Mă simt îngrozitor.

Se oprește la câțiva centimetri de mine și mă apucă de mână.

— A fost real, nu-i așa? Ce a fost între noi. Amândoi am simțit asta, nu?

Expir tremurând. Rămân acolo, concentrându-mă la mâinile noastre, și mă gândesc la cât de asemănătoare ne sunt gândurile.

— Așa credeam, îi răspund.

— Singurul lucru care este diferit este numele meu, îmi spune și mâna lui o strânge ușor pe a mea.

Abia înghit și mi-e greu să îl privesc.

Apoi îmi eliberează mâna.

— Dar pentru tine este mai mult decât atât, nu-i așa?

Eu nu răspund, ci doar lovesc cu piciorul câteva pietre de pe pământul dintre noi.

— Crezi că l-am împușcat pe Grant?

Mușcându-mi buza de jos, mă uit în sfârșit la el și-i zic:

— Ai spus că nu ai făcut-o.

— Ăsta nu e un răspuns, e replica lui.

Mă îndepărtez de el și merg pe lângă mașina mea.

— Nu știu ce să cred. Cu toții ziceți că nu ați făcut-o, dar unul dintre voi minte, spun oprindu-mă, în timp ce el mă privește atent. Crezi că a fost un accident? întreb eu.

Chipul i se schimbă imediat. Este supărat.

— Bineînțeles că a fost un accident. Crezi că unul dintre prietenii mei l-a ucis intenționat pe Grant? întreabă și se apropie rapid câțiva pași, iar eu mă retrag instinctiv. Crezi că eu l-am ucis intenționat?

Chipul îi este dur, iar umerii încordați. Nu vrea să cred că băiatul căruia i-am trimis atâtea SMS-uri ar putea face așa ceva. Dar nu știu cine este Shep. Nu mai sunt sigură de nimic.

Probabil că Shep îmi vede încordarea pe chip, deoarece umerii i se relaxează și închide ochii. Se întoarce cu spatele, scoate cablurile de la ambele mașini și le pune la loc în Jeepul lui. Coboară mai întâi capota mașinii mele, apoi pe a lui. Dar, în loc să plece, se apropie din nou de mine. De data asta mă țin bine pe picioare și rămân pe loc.

— Nu poți să ai încredere în mine deoarece Grant te-a păcălit. Și acum nu vrei decât să se facă dreptate pentru Grant, chiar dacă asta înseamnă să crezi ce este mai rău despre mine – că mi-aș ucide unul dintre cei mai buni prieteni. De ce?

Înaintează, micșorând distanța dintre noi, și îmi pune mâna pe pieptul lui, ținând-o acolo. Îi simt cu palma inima bătând. Își înclină capul spre mine.

— Nu l-ai cunoscut pe Grant. Nu el era cel cu care ai discutat toată noaptea timp de câteva săptămâni. Eu am fost. Nu el a fost cel care aștepta să te vadă în seara aia. Eu am fost.

Se apropie.

— Nu el a fost cel care ți-a trimis mesaj în fiecare seară chiar înainte să meargă la culcare. Eu am fost.

Mai face un mic pas.

— Nu el a fost cel care ți-a trimis mesaj când se trezea. Eu am făcut-o.

Mă simt nesigură. Și confuză.

— Știu, șoptesc eu.

— Știi?

Suntem atât de aproape! Înghit cu greu și îi studiez chipul, ochii oprindu-mi-se asupra buzelor. Inima îmi bate la fel de repede ca a lui. Nu pot să-i răspund. Abia pot să gândesc.

— Nu l-am împușcat, șoptește el. Accidental sau intenționat. Nu știu cine a făcut-o. Dacă aș ști, aș fi primul care i-ar spune șefului tău. Vrem același lucru, Kate. Noi doi suntem în aceeași tabără.

Se îndepărtează repede, sare în Jeepul lui și dispare în câteva secunde. Mă reazem de mașină, încercând să înțeleg tot ce s-a întâmplat.

Nu a fost același Shep pe care l-am văzut la școală sau în interviul poliției. Mi s-a părut că e băiatul cu care am vorbit prin SMS-uri.

Băiatul de care m-am îndrăgostit.

Băiatul pe care l-aș crede.

Fata cu camera va fi o problemă.

15

29 SEPTEMBRIE, ORA 16.29

KATE: Azi au venit mulți părinți să se plângă
de elevii de-a douăsprezecea de la școala ta.
Se pare că toate mașinile din parcarea celor
de-a unsprezecea aveau roțile dezumflate.

~~GRANT~~ SHEP: Ăă, nu comentez nimic.

Kate: Sunteți toți îngrozitori.

~~GRANT~~ SHEP: ☺

A doua zi la școală, simt privirea băieților din River Point asupra mea. Nu sunt surprinsă sau descurajată de privirea lui Shep, deoarece m-a căutat în orice mulțime de când a ajuns aici, dar acum sunt și în vizorul celorlalți băieți chiar mai mult decât înainte, iar asta mă neliniștește.

Știu că ora de engleză va fi cel mai dificil de suportat. Ceva s-a schimbat între mine și Shep seara trecută, dar nu știu ce anume sau ce să fac în privința asta.

Aștept până când clopoțelul urmează să sune înainte să intru în clasă. John Michael și Henry îmi aruncă o privire, dar Shep mă urmărește din clipa în care intru pe ușă. Obrazul stâng al lui Henry pare puțin mai roșu decât cel drept, iar buza

de jos a lui John Michael este ușor umflată, dar Shep a scăpat din încăierarea de ieri nevătămat.

Tocmai când domnul Stevens vrea să își înceapă lecția, se aude alarma de incendiu, și toți ne crispăm la sunetul strident.

— Bine, elevi! Repede, dar în ordine, să ieșim!

Am mai făcut exercițiul ăsta, deci elevii nu se grăbesc să iasă. Holurile sunt aglomerate, toți elevii mișcându-se la unison spre cea mai apropiată ieșire, rucsacurile și gențile săltând între corpuri ca niște mingi. Toți suntem aproape unii de ceilalți, deci abia observ mâna care mă atinge. Doar când zăbovește acolo, pe spatele meu, îmi atrage atenția. Trebuie să fie mâna lui Shep.

Dar, apoi, inima mi se poticnește când îl zăresc la distanță de câțiva oameni, în fața mea. El își întoarce privirea la mine, studiindu-mă înainte să dispară în mulțime.

Mă întorc repede, ciocnindu-mă de toată lumea din jurul meu. Sunt înconjurată de chipuri pe care le cunosc; fetele și băieții cărora le sunt colegă de mulți ani se uită la mine oarecum confuzi.

Când ajung afară spre peluza din față a școlii, mă conving că a fost imaginația mea.

Afară este frig și mormăielile deranjate străbat mulțimea, până ce sunetul strident al sirenei acoperă pe toată lumea. Mașinile de pompieri nu apar de obicei la exerciții, deci confuzia înlocuiește enervarea.

Directorul îi întâmpină pe pompieri și le arată o anume direcție; ei se grăbesc să intre în școală. Mulțimea este tăcută când mașinile sosesc rând pe rând. În mulțime, încerc să le găsesc pe Reagan, pe Mignon, pe Alexis sau pe oricare dintre prietenele mele, dar nu le văd. Probabil că erau toate în sala de arte media din cealaltă parte a campusului când s-a declanșat alarma.

Așteptând, toți devenim agitați. Dacă este un incendiu, ne vor trimite acasă pentru restul zilei? Oricum mai am o singură oră până să plec la lucru și aproape este timpul să încep programul.

Scrutez mulțimea până îl găsesc pe Shep într-un grup cu ceilalți băieți din River Point, aflați toți într-o parte a peluzei. Uitându-te acum la ei, nu ai bănui că ceva este în neregulă. Stau aproape umăr la umăr într-un cerc, cu capetele plecate și discutând încet.

Tremur de frig sau poate la amintirea cuvintelor șoptite de Shep cu o seară în urmă în parcare. Îmi bag mâinile în buzunarele jachetei.

Degetele îmi alunecă pe ceva, apucă obiectul, iar mintea încearcă să-și dea seama ce este – încerc să-mi aduc aminte ce am pus acolo.

Îl scot, iar pământul începe să se clatine. Dau peste fata de lângă mine, care mă apucă de braț ca să mă echilibreze.

— Te simți bine? mă întreabă ea.

Dau aprobator din cap și-i întorc spatele. Merg prin mulțime, îndepărtându-mă de școală, cu singurul scop de a găsi un loc în care să mă așez, să mă prăbușesc sau să o iau razna.

Imediat ce ajung la marginea mulțimii, mă reazem de un copac și mă aplec până ajung să stau pe pământ. Scot mâna din buzunar și mă uit la fotografie.

E o fotografie cu mine și Shep aseară, în parcarea din fața terasei lui Pat. Stăm la câțiva centimetri distanță în fața mașinilor noastre, iar eu îmi țin mâna pe pieptul lui. Fotografia este încețoșată, ca și când ar fi fost făcută de departe cu un obiectiv de rahat, dar este clar cine se află în imagine.

Însă cea mai gravă parte este scrisul cu roșu din partea de jos:

Putem spera cu toții la un tratament special?

Mă ridic repede, băgând fotografia în buzunar.

Shep nu a fost singurul care m-a observat seara trecută. Și nu a fost singurul care s-a întors ca să vadă ce făceam acolo. Unul dintre ceilalți băieți din River Point ne-a fotografiat.

Shep se uită în direcția mea. Probabil că îi este evident că sunt speriată. Face un pas spre mine, dar scutur puternic din cap. Se oprește, cu o expresie îngrijorată.

Ne uităm unul la celălalt de la distanță, eu încercând să îi spun să se întoarcă, să se îndepărteze de mine, iar el căutând motivul care m-a făcut să intru în panică.

Anunțul de la biroul directorului ne șochează pe amândoi, atrăgându-ne din nou atenția asupra școlii.

— Alarmă falsă! Vă rog să vă întoarceți în ordine la ora la care vă aflați înainte de alarmă. Puteți să vă luați lucrurile și să participați la ora următoare.

Nu mă pot întoarce la ora de engleză. Nu încă. Înainte ca Shep să-și îndrepte din nou atenția spre mine, mă strecor în mulțime și-l găsesc pe domnul Stevens.

— Deja mi-am luat lucrurile. Pot să mă duc în sala de arte media?

El îmi face semn să plec, iar eu fug de Shep și de ceilalți băieți din River Point.

STENOGRAMA INTEROGATORIULUI LUI PHOEBE CAGE DIN 8 OCTOMBRIE, LA LICEUL ST. BARTHOLOMEW, REALIZAT DE INSPECTORUL PIERCE, CU COMENTARII PRIVIND LIMBAJUL TRUPULUI DE KATE MARINO

INSPECTORUL PIERCE: Phoebe, ai fost la petrecerea de la River Point în seara anterioară morții lui Grant Perkins?

PHOEBE: Probabil.

KATE: Își ține brațele strâns încrucișate la piept și se încruntă. Pare că nu vrea să răspundă.

INSPECTORUL PIERCE: Ei bine, am vreo zece fotografii cu tine acolo în seara aia. Ți-am sunat părinții, i-am întrebat dacă pot vorbi cu tine. Ei mi-au dat permisiunea. Poate că trebuie să le arăt și fotografiile pe care le-am găsit. Crezi că le va plăcea te vadă în poala băieților, în timp ce mâinile lor…

PHOEBE: Bine, bine! Ce vrei să știi?

INSPECTORUL PIERCE: Vreau să aflu ce lucruri ciudate ori certuri s-au petrecut acolo. Ai văzut altercația dintre Henry și Grant?

KATE: Pare confuză. Își înclină ușor capul, încruntându-se.

PHOEBE: Nu, te referi la cea dintre Logan și Grant și ceilalți băieți.

INSPECTORUL PIERCE: Care alți băieți?

PHOEBE: Nu știu cine erau. Au apărut târziu. Foarte târziu. Cei mai mulți invitați de la petrecere plecaseră deja. Au venit cu o camionetă albă. Erau doi. Păreau mai mari, la facultate sau ceva de genul ăsta. Au întrebat unde sunt Logan și Grant și le-am spus că sunt afară, pe veranda din spate.

INSPECTORUL PIERCE: Ce s-a întâmplat după aceea?

KATE: Își roade unghia. Nu vrea să vorbească. Nu vrea să îi spună nimic.

INSPECTORUL PIERCE: Am să-ți sun părinții și-am să le spun că nu cooperezi, Phoebe. Nu mă obliga să fac asta.

PHOEBE: Bine, ne-am dus toți la fereastră. Un tip l-a tras pe Logan de pe scaun, iar celălalt tip s-a băgat în fața lui. A scos un

cuțit și l-a ținut la gâtul lui Logan. Logan era îngrozit. Eu și prietena mea am întredeschis ușa laterală ca să auzim ce se întâmplă. Tipul cu cuțitul era foarte supărat și tot striga: „Unde sunt banii?"

INSPECTORUL PIERCE: De ce crezi că au venit după bani? Din fotografiile pe care le-am găsit, reiese că te duceai des pe acolo. Nu te preface că nu știi ce se întâmpla.

PHOEBE: Logan punea pariuri pentru oricine voia să investească niște bani într-un joc. Indiferent că era fotbal, baseball sau polo pe apă. Presupun că avea o legătură cu asta.

INSPECTORUL PIERCE: Deci Logan a făcut pariuri prin băieții ăștia?

KATE: Ridică din umeri.

INSPECTORUL PIERCE: Ce s-a întâmplat după ce au plecat tipii respectivi?

KATE: Își mușcă buza de jos. Bate agitată cu mâinile în masă.

INSPECTORUL PIERCE: Phoebe…

PHOEBE: Logan l-a tras pe Grant într-o parte și s-au certat. Logan a spus: „Trebuia să îi dai acum două zile! Unde sunt?"

INSPECTORUL PIERCE: Ce anume? Banii?

PHOEBE: Probabil. Grant a spus că nu îi are și a plecat. Logan a luat sticla de whisky de pe masă și i-a tremurat mâna când a băut din ea. Era foarte speriat. Nu știu dacă l-am mai văzut atât de speriat!

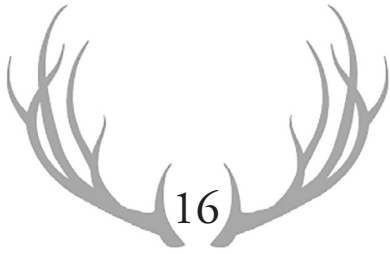

16

7 NOIEMBRIE, ORA 17.23

NUMĂR PRIVAT: Eu sunt. Aș prefera să nu îmi spun numele, dacă știi la ce mă refer. Trebuie să te văd. Este foarte important.

SHEP: Bine. Spune-mi când și unde.

NUMĂR PRIVAT: În curtea mea din spate. La miezul nopții. Poți să-ți dai seama unde e, fără să îți spun adresa?

SHEP: Da. Voi fi acolo.

Chiar înainte de miezul nopții, mă schimb repede cu niște pantaloni negri de yoga și un hanorac negru, sperând că Shep este la fel de precaut să nu fie văzut. După serviciu, m-am oprit la Walmart și am cumpărat un telefon cu cartelă ca să îi pot da SMS-uri fără să apară în înregistrările telefonului meu.

Mergând tiptil prin bucătărie, mă opresc la ușa din spate, ascultând somnul mamei. Bâzâitul ușor al sforăitului ei plutește prin cameră, iar eu rotesc încet mânerul, încercând să mă furișez.

Scara veche de lemn care duce la casa din copac este pe jumătate putrezită. Fiecare pas mă îngrozește că toată structura

se va prăbuși la pământ. Au trecut câțiva ani de când nu am mai urcat aici.

Când aveam patru ani, soții Hernandez, care aveau o fiică de vârsta mea și un fiu cu câțiva ani mai mare, s-au mutat în partea cealaltă a complexului. Tatăl lor lucra în construcții și ne-a construit casa din copac în weekenduri. Noi trei ne-am petrecut ore în șir sus, în căsuță. Ei au locuit aici doar câțiva ani, înainte să se mute în Texas, odată ce domnul Hernandez a primit o slujbă mai bună. Eu am mai urcat în copac de câteva ori după ce au plecat, dar nu a mai fost niciodată la fel.

Când intru în cele din urmă, văd că este mult mai mică decât îmi amintesc, dar exact cum am lăsat-o. Într-un colț, e mica masă cu un set de ceai acoperit de praf și pânze de păianjen, iar câteva săbii și scuturi de lemn sunt împrăștiate pe podea.

Nu pot să cred că Shep vine aici. Nu pot să cred că voi discuta cu el. Că îl voi vedea. Despăturesc fotografia care mi-a fost lăsată în buzunar și o pun lângă mine.

Toată seara și până noaptea m-am gândit care dintre ei mi-a lăsat-o și ce ar putea însemna. Sunt sigură de un lucru: Shep spune adevărul că nu știe cine l-a împușcat pe Grant. Este imposibil să nu fie de la cel care a apăsat pe trăgaci.

Nu durează mult până să aud scârțâitul pașilor lui Shep pe trepte. Inima îmi bate cu putere și mă mișc prin spațiul mic, așezându-mă într-unul dintre colțurile goale.

Când Shep apare prin gaura din podea, mi se pare că nu pot respira. Intră, și interiorul casei din copac se micșorează și mai mult. Imediat ce ia loc pe podea, trebuie să își aplece un pic capul. Suntem aproape fără măcar să încercăm, de parcă am sta în propriul cocon, doar Shep și cu mine.

— M-am gândit că ești aici când nu te-am văzut în curte, spune el.

Ridic ușor din umeri.

— Nu m-am putut gândi la alt loc în care să ne întâlnim.

Mișcându-se, Shep se lovește cu capul de o creangă care a crescut prin zidul lateral al casei din copac și mormăie încet.

— În mod clar, casa asta a fost construită pentru cineva mai mic, spune el, zâmbetul ridicându-i un colț al gurii.

Râd încet.

— A, deci durerea mea ți se pare amuzantă, spune el.

— Râd pentru că n-am mai urcat în căsuța asta de câțiva ani. Mereu mi s-a părut atât de mare! Când aveam șase ani, credeam că am să pot să locuiesc aici când am să cresc, ca să fiu în continuare aproape de mama.

Îmi las capul în jos, jenată să-i împărtășesc o astfel de amintire intimă.

Amândoi rămânem tăcuți și nu facem decât să ne privim unul pe celălalt. În cele din urmă, îi dau fotografia.

— Ce este? întreabă el, confuzia citindu-i-se pe chip.

— Mi-a fost pusă în buzunarul hainei în timpul exercițiului de incendiu, răspund eu.

Studiază imaginea, apoi se uită la mine.

— De aceea ai părut speriată la școală, când așteptam să ne întoarcem înăuntru.

Dau din cap, iar atenția i se îndreaptă din nou spre fotografie. Expresia îi devine cu atât mai intensă, cu cât o privește mai mult. Se îndreaptă spre trepte.

— Trebuie să plec, îmi spune el.

Apucându-l de braț, îl opresc.

— Unde te duci?

— Mă duc să vorbesc cu *Henry,* îmi zice printre dinți.

— Henry? întreb dând din cap. Nu. Să ne gândim bine la asta. Dacă te duci la el nervos și gata de luptă, lucrurile doar se

vor înrăutăți. Și există posibilitatea ca John Michael sau Logan să o fi făcut.

— E imposibil să te amenințe și să se aștepte ca eu să nu fac nimic în privința asta, spune el.

— Sunt de acord. Dar să pleci și să îi înfrunți nu este cea mai bună soluție. Mi-ai spus aseară că suntem în aceeași tabără. Este adevărat?

El dă din cap și se apropie.

— Da.

— Atunci, află cine l-a împușcat pe Grant. Probabil e aceeași persoană care mi-a dat fotografia asta. Este singura cale să deslușim misterul.

— Nu sunt sigur că pot fi în preajma lor, și să nu spun nimic despre asta, zice Shep, fluturând fotografia înainte și înapoi.

— Ceilalți trei știu că mi-ai trimis SMS-uri… înainte să moară Grant?

Scutură din cap.

— Știau că îmi place o fată, dar nu și cine e. Nu le-aș spune cine ești.

Retrăgându-mă puțin, nu mă pot abține să nu mă simt rănită. Îi era rușine cu mine?

Shep îmi vede reacția și spune:

— Nu, nu este așa. Nu înțelegi cum era cu ei. Nimic nu era în afara limitelor. Dacă ar fi știut că te plac și că vorbesc cu tine, s-ar fi implicat cumva. Ar fi glumit și ar fi încercat să mă umilească. Nu am vrut așa ceva. Mi-a plăcut să te am pentru mine. Este motivul pentru care Grant nu a știut că ne trimitem mesaje pe telefon, până când nu l-am confruntat în seara aia.

— O!

Este singurul lucru care-mi vine în minte și sper că aici este prea întuneric ca să mă vadă roșind.

Îmi dau o șuviță rebelă după ureche.

— Am avut mult timp azi să mă gândesc la asta. Poate că ei încearcă să vadă ce este între noi. Dacă nu știu că ne-am trimis SMS-uri, poate cred că mă abordezi acum deoarece lucrez la caz. Poate că vor să vadă ce voi face, să vadă dacă îi spun domnului Stone sau dacă-ți zic ție despre fotografie. Sau poate că vor să vadă ce vei face dacă îți spun. Și dacă nu se întâmplă nimic? De fapt, fotografia a fost făcută când m-ai ajutat să-mi repar mașina. Nu făceam nimic greșit. Adică, mâna mea *este* pe pieptul tău, dar aș putea spune că te împingeam, zic și îmi simt din nou obrajii încălzindu-se.

El dă aprobator din cap.

— Bine, bine. Deci o ignorăm.

— Dar de ce crezi că Henry mi-a lăsat fotografia aia?

Își înclină capul într-o parte.

— M-am retras, iar el a observat. Întotdeauna mă întreabă unde am fost sau unde plec. Cred că mă urmărește.

— Pare că voi doi vă certați mereu, spun eu.

— Mda. Ei bine, întotdeauna reușește să spună ceva care mă enervează. Ne întâlnim des în parcarea aia după ce plecăm din biroul avocatului. Ne ținem gurile închise când suntem de față cu toți, dar spunem tot imediat ce suntem singuri. Henry m-a atacat des în ultima vreme. Dar, la naiba, ar putea fi John Michael! L-aș crede în stare de orice. Dispare mereu și apoi revine, dar nu spune unde a fost.

Mi-l amintesc sărind în mașina aia în ziua grătarului de la St. Jude. Am folosit computerul domnului Stone și am căutat numărul de înmatriculare. Nu am fost surprinsă să văd că îi aparține unui tip care a fost cercetat pentru comerț cu droguri în urmă cu câțiva ani.

— Și, pe de altă parte, este Logan. El este furios. Mi-l pot imagina reacționând așa dacă m-ar vedea cu tine. În plus, John

Michael și Logan au afaceri ascunse care le-ar putea cauza o grămadă de probleme, iar Grant i-a hărțuit pe amândoi.

— Mda, l-am văzut pe John Michael dându-i lui Logan o pungă mare cu țigări și pastile.

Shep râde brusc.

— Ar putea să se considere unul pe celălalt cei mai buni clienți.

— Știu cine s-a costumat drept Grant la meciul de fotbal de Halloween.

Îmi face semn din cap.

— Cine?

— Un tip care e elev la Marshall. A spus că cineva l-a obligat să o facă, în urma unui pariu. Apoi l-am văzut mai târziu în seara aia stând lângă Tahoe, mașina lui Logan.

Își ridică privirea spre tavanul casei din copac, dezgustat. Îmi dau seama că încearcă să nu se enerveze.

— Se pare că John Michael și cu tine sunteți împotriva lui Logan și a lui Henry. Mereu a fost așa?

Își întoarce din nou privirea la mine.

— Nu. E ceva nou. Nu am căzut cu toții de acord în privința modului în care să ne ocupăm de asta.

— Ce vrei să spui?

Își trece mâinile peste față.

— Ei sunt de acord să nu se afle niciodată cine l-a împușcat pe Grant. Nu o spun, dar li se pare că a primit ce merita. Grant chiar putea să fie un ticălos. Vor doar ca toate astea să dispară. Noi suntem singurii cărora pare să le pese despre lucrurile care s-au petrecut în dimineața aia.

— Crezi că Henry l-a împușcat pe Grant sau că a fost unul dintre ceilalți?

Ridică din umeri.

— Nu știu. De când s-a întâmplat, m-am tot gândit, încercând să-mi amintesc orice lucru legat de dimineața aia care ar putea fi de ajutor. Și-mi este greu să mă uit la prietenii mei, să-mi petrec timpul cu ei, știind că unul dintre ei este un laș și nu recunoaște că a fost un accident.

Îmi întorc capul într-o parte.

— Deci ești sigur că a fost un accident.

Shep inspiră adânc.

— Da. Chiar sunt. Îi cunosc pe băieții ăștia. Nu îl văd pe niciunul dintre ei împușcându-l intenționat pe Grant. Adică, nici măcar nu pot concepe chestia asta.

Mă gândesc la fotografia pe care am făcut-o la River Point, la cât de apropiați erau Grant și cel care a tras în el, și nu sunt nici pe departe sigură, dar nu insist. Îmi pare rău pentru el, că este blocat în situația asta imposibilă.

Shep își împletește degetele cu ale mele și un fior îmi străbate brațul.

— Deci… nu mai crezi că am fost eu? întreabă încet. Datorită fotografiei ăsteia?

— Nu, nu cred că ai fost tu. M-am gândit la ce ai spus aseară. Ai dreptate. Nu l-am cunoscut pe Grant. Dar te cunosc pe tine.

Un mic zâmbet îi apare pe față.

— Fotografia m-a ajutat, adaug eu, iar el râde încetișor.

Poate că e din cauză că fața îi este parțial ascunsă în umbre și suntem pitiți de lume în spațiul ăsta mic, dar simt că, acum, i-aș putea spune orice.

— Aș vrea să ne fi putut întâlni în seara aia, așa cum am plănuit.

Durerea îi străbate chipul și închide ochii, inspirând adânc înainte să spună:

— Și eu aș vrea să ne fi întâlnit în ziua aia.

Deschide încet ochii, țintuindu-mă cu privirea. Se apropie ușor, iar lumina lunii care pătrunde printr-o fereastră brut tăiată îi scaldă chipul în lumină.

— Să nu mă înțelegi greșit, îi iubesc ca pe niște frați și întotdeauna ne-am distrat, dar nu mai avea haz să ne petrecem timpul la River Point în fiecare weekend. Și nici băutul, petrecerile sau chestiile celelalte mai grave nu mai prezentau interes. Mă tot gândeam în ziua aia… în ziua în care se desfășura Lupta vâslelor… Odată ce ajungeai și tu acolo, am fi plecat în altă parte. Ne duceam să mâncăm sau să vedem un film. Făceam orice, numai nu rămâneam la petrecere. Lucrurile au scăpat de sub control în seara aia, iar eu nu mi-am dorit decât să fiu cu tine.

Cuvintele lui mă învăluie, înlăturând o parte din îndoiala persistentă. Nu trebuie să întreb dacă era unul dintre cei cărora le plăceau chestiile alea mai grave. Am citit deja raportul toxicologic al tuturor și știu că el și Logan erau singurii care au fost depistați pozitiv pentru alcool, dar negativ pentru droguri.

Și, pentru prima dată, urăsc cât de multe cunosc despre cazul ăsta. El nu știe că i-am studiat înregistrările interogatoriilor sau că am citit raportul legistului.

Îmi relaxez prinsoarea din jurul genunchilor, schimbându-mi poziția până ajung să stau cu picioarele încrucișate.

Tace o clipă, apoi, încercând să destindă atmosfera, spune:

— Dacă ar trebui să o fac din nou, te-aș invita în oraș, chiar acolo în bibliotecă. L-aș alunga pe Grant și te-aș invita la cină. Asta aș vrea să fi făcut.

— O! spun eu și mă simt jalnic.

— După ce se termină toate astea, mergem la o întâlnire adevărată. În public. Vom merge la restaurantul ăla luxos și nou unde fac desertul flambat lângă masa ta. Apoi, vom merge

la film. Sau vom mânca înghețată. Sau, la naiba, ne vom plimba pur și simplu pe stradă ținându-ne de mână.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Îmi place ideea. Va fi prima noastră întâlnire.

Apoi Shep și cu mine discutăm. Nu prin SMS-uri, ci față în față. Vorbim despre muzică și filme, vacanțe de familie și rude nebune și despre orice altceva, evitând tot ce are legătură cu ultimele două săptămâni. S-a mișcat până s-a rezemat de zidul casei din copac, cu picioarele întinse în fața lui. Și eu m-am apropiat. Știu exact unde corpul meu îl atinge pe al lui. Degetele de la piciorul drept le ating pe ale lui. Genunchiul stâng e lipit de coapsa lui. Mâna mea este aproape de brațul lui.

Casc, iar el se uită la ceas pentru prima dată.

— La naiba, e târziu! exclamă și se ridică de parcă s-ar pregăti să plece.

Mă uit repede la ceasul meu. E două și jumătate dimineața. Nu mi-am dat seama că am stat aici atât de mult timp!

Mă îndrept. Ochii mi s-au obișnuit de mult cu întunericul, deci îmi este mai ușor să-i văd toate detaliile chipului.

Ne privim îndelung. Se apropie, iar eu îl întâmpin la jumătatea drumului. Buzele ni se lipesc, mâinile îi sunt în părul meu, iar eu îi ating umerii.

Toate motivele pentru care nu ar trebui să fiu aici cu el dispar. Singurul lucru la care mă pot gândi este să îl sărut. Încă sărutându-ne, mă ridică și mă trage în poala lui, picioarele atârnându-mi peste ale sale.

Ne sărutăm până simt cum mi se umflă buzele. Când ne îndepărtăm în cele din urmă, amândoi respirăm cu greutate, iar eu îmi lipesc fruntea de gâtul lui, jenată să îl privesc. Mâinile i se mișcă în sus și în jos pe spatele meu, lent și ritmic.

— Mda, ar fi trebuit să facem asta în urmă cu câteva săptămâni, spune râzând încet.

Dau din cap, ascunzându-mă în continuare de el.

El mă trage înapoi, cuprinzându-mi fața cu mâinile.

— Suntem în aceeași tabără, nu?

— Da, suntem în aceeași tabără.

Îl sărut din nou ușor pe buze.

Suntem apropiați, fruntea lui fiind lipită de a mea, brațele sale în jurul spatelui meu, și brațele mele în jurul gâtului său.

— Pot să te văd mâine? întreabă el.

— Nu știu, răspund eu încet. Trebuie să fim foarte atenți. Se pare că mulți ochi ne urmăresc acum.

Trece un timp până când mai spune altceva.

— Mda, probabil că ai dreptate. Ar fi mai bine să plec.

Ne mai sărutăm o dată și după aceea mă ridic din poala lui, întorcându-mă în colțul în care eram când a urcat aici.

Se strecoară prin gaura din podea, coborând pe scară, dar se oprește chiar înainte să dispară complet.

— Îmi va fi greu la școală să-ți fiu prin preajmă și să nu-ți vorbesc, spune el.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Vom găsi noi o soluție.

Cu o ultimă privire, părăsește casa din copac. Aștept să coboare pe scară și să iasă din curte. Când mă întorc în cele din urmă în casă, mă sperie să o găsesc pe mama trează.

Stă lângă chiuvetă, uitându-se pe fereastra întunecată care dă spre curtea din spate. O, Dumnezeule, ne-a văzut? L-a văzut pe Shep? Inima îmi bate atât de puternic, încât răsună din zidurile bucătăriei.

Mama îmi schițează un zâmbet, iar eu expir.

— Ce ai pățit? Ești bine? întreb eu.

— Nimic, scumpa mea, doar că nu am putut să dorm. Ar trebui mă îngrijoreze tipul cu care ai fost sau ce făceai la ora asta târzie? întreabă dând din cap spre ușa din spate pe care tocmai am intrat.

De vreme ce întotdeauna am fost doar noi două, suntem mai mult o echipă decât mamă și fiică. Avem foarte puține reguli, dar, pe de altă parte, niciodată nu am depășit limita.

Scutur din cap, simțindu-mă imediat vinovată.

— Nu. Niciun motiv de îngrijorare. Pur și simplu mi-am petrecut timpul cu un prieten care avea nevoie să discute.

Ar fi dezamăgită dacă ar ști că mi-am petrecut ultimele câteva ore vorbind cu Shep și *sărutându-l,* iar fericirea mea dispare.

— Am încredere în tine, Kate! Nu mă face să regret! spune.

Îmbrățișând-o repede, îi urez „noapte bună" și mă întorc în camera mea. Odată urcată în pat, nu pot dormi. Nu este prima dată când stăm o mare parte din noapte vorbind, dar înainte se întâmpla mereu prin mesaje pe telefon. Iar acum a fost prima dată când am știut exact cu cine vorbesc.

Cu Shep.

Când îmi amintesc de conversația cu Shep, încep să mă gândesc la tot felul de lucruri. De ce nu am vorbit așa în urmă cu câteva săptămâni? De ce ne-am ascuns în spatele SMS-urilor?

Credeam că îl cunosc, dar acum îmi dau seama că suntem abia la început.

STENOGRAMA INTEROGATORIULUI JENNEI RICHARDS DIN 8 OCTOMBRIE, LA LICEUL ST. BARTHOLOMEW, REALIZAT DE INSPECTORUL PIERCE, CU COMENTARII PRIVIND LIMBAJUL TRUPULUI DE KATE MARINO

INSPECTORUL PIERCE: Jenna, conform postărilor tale, ai fost la petrecerea de la River Point în seara dinaintea morții lui Grant Perkins, nu-i așa?

JENNA: Ai să le spui alor mei?

KATE: Este foarte agitată. Se foiește. Se tot joacă cu brățările de pe brat.

INSPECTORUL PIERCE: A fost nevoie să le cerem permisiunea părinților tăi ca să discutăm azi cu tine, deci ei știu deja că ai fost acolo.

KATE: Se lipește cu spatele de spătarul scaunului.

JENNA: Minunat! Tata o să mă ucidă când am s-ajung acasă. Ăla e singurul loc în care nu am voie să merg.

INSPECTORUL PIERCE: De ce nu ai voie?

KATE: Se apleacă.

JENNA: Pentru că acolo e o nebunie. El știe asta. Toată lumea știe asta. Dacă vrei să te distrezi garantat, te duci la River Point.

INSPECTORUL PIERCE: Povestește-mi despre seara aia. Erau mulți oameni? S-a certat cineva? Au fost probleme?

KATE: Jenna ridică din umeri și se joacă cu părul.

JENNA: Ca de obicei. Niște certuri. Niște fete au vomitat în tufe. Toată lumea era beată.

KATE: Se ridică repede. Își aranjează părul după ureche.

JENNA: Dar nu eu. Sau prietenele mele.

INSPECTORUL PIERCE: Bineînțeles că tu nu. Cine se certa?

JENNA: Nu știu. A fost o noapte nebună. Chiar înainte să plecăm… Nu am putut rămâne mult timp, deoarece tata este un tiran. Adică, cine trebuie să fie acasă la zece și jumătate în weekend? Este atât de ridicol! Adică jenant. Niciuna dintre prietenele mele nu voia să plece, dar eu conduceam, deci…

KATE: Își agită mâinile și probabil că și-a dat ochii peste cap de zece ori în ultimul minut și jumătate. Este foarte teatrală.

INSPECTORUL PIERCE: Jenna, să revenim la petrecere, te rog.

JENNA: O, da. În orice caz, chiar înainte să plecăm, Grant stătea la tejgheaua din bucătărie. Avea câteva pistoale cu apă umplute cu vodcă, din care le împroșca în gură pe niște fete. Apoi, a început să împroaște pe toată lumea. Și toată podeaua, și mobila. John Michael și Grant se certaseră mai devreme, dar acum John Michael era cu adevărat supărat. I-a spus lui Grant să înceteze și să curețe mizeria, dar Grant a zis: „Nu uita că sunt în avantaj." În orice caz, John Michael s-a oprit și s-a uitat pur și simplu la el. A fost ciudat.

INSPECTORUL PIERCE: De ce a fost ciudat? Eu m-aș supăra dacă mi-ar distruge casa.

KATE: Își pune ambele palme pe masă și se uită direct la polițist.

JENNA: De obicei, lui John Michael nu îi pasă de astfel de lucruri. Adică, nu are nicio problemă cu nimic din ce se întâmplă acolo. Orice vrei – el are. Sau poate face rost.

INSPECTORUL PIERCE: Adică alcool și droguri. Astea sunt lucrurile pe care le poate obține dacă ai nevoie de ele?

KATE: Jenna cască ochii. Chiar se sperie acum.

JENNA: Nu! Niciodată. Nu iau droguri. Nu am spus niciodată asta. Te rog, nu-i zice nimic din toate astea tatălui meu!

INSPECTORUL PIERCE: La ce crezi că s-a referit Grant când a spus că este „în avantaj"?

JENNA: Cine știe?

KATE: Se uită la ceas. Se uită spre ușă.

JENNA: Cred că ar trebui să mă întorc la oră. Am un test pe care nu vreau să îl ratez.

INSPECTORUL PIERCE: O ultimă întrebare. De ce se certau John Michael și Grant mai devreme în seara aia?

KATE: Jenna se joacă din nou părul.

JENNA: Nu știu. Jur că nu știu! Pot să plec acum?

17

13 NOIEMBRIE, ORA 23.32

SHEP: Nu pot să dorm.

NUMĂR PRIVAT: Nici eu.

Săptămâna următoare trece greu, iar eu fac treburile de mântuială la școală și la lucru. Uitându-se la noi, nimeni nu ar bănui că Shep și cu mine ne cunoaștem măcar. Mă doare când nu mă caută în mulțime, dar se pare că și ceilalți trei dintre băieții din River Point și-au pierdut o parte din interesul față de mine.

I-am urmărit pe ceilalți băieți mai atent ca niciodată. Înțeleg la ce se referă Shep când spune că Henry îl supraveghează. Chiar așa este. Shep nici măcar nu poate să traverseze încăperea fără ca Henry să nu îi urmărească fiecare pas. Dar cred că este o greșeală să nu îi iau în seamă pe Logan și pe John Michael.

Cel puțin Shep și cu mine am reușit să comunicăm cu ajutorul telefonului. Și mai sunt și biletele pe care mi le lasă.

La trei zile după ce ne-am întâlnit în casa din copac, mi-a trimis dimineața devreme un mesaj, spunându-mi să mă uit în ultimul volum al enciclopediilor neatinse de pe raftul din spate al bibliotecii.

Am alergat într-acolo în clipa în care am ajuns în campus și am scos o bucată de hârtie împăturită în formă de triunghi. Pe o parte scria:

Unul dintre lucrurile mele preferate.

Zâmbesc doar gândindu-mă la asta. În casa din copac, i-am cerut să-mi spună ceva ce nu știa nimeni altcineva. Ceva care m-ar surprinde.

Iar el mi-a spus că îi place să deseneze. S-a jenat să vorbească despre asta când am început să-i pun întrebări. Dar, în seara aia, înainte să plece, l-am rugat să-mi deseneze unul dintre lucrurile lui preferate.

M-a desenat stând întinsă pe o parte, cu o mână sub cap. Părul meu lung este liber și-mi cade peste umăr. Era exact poziția în care am stat în seara aia în casa din copac în timp ce vorbeam – întinsă pe o parte și uitându-mă la el, iar Shep întins pe o parte uitându-se la mine.

Cumva, a reușit să rețină fiecare detaliu, precum cicatricea mică de pe frunte, căpătată când m-am împiedicat de un covor la vârsta de patru ani și mi-am spart capul de colțul mesei de cafea.

I-am lăsat și eu o fotografie atunci. Un prim-plan pe care i l-am făcut la jocul de fotbal de vinerea trecută. Cu luminile stadionului și oamenii din spatele lui în ceață, Shep este încadrat de o pată de culoare și de lumină. În partea de jos a imaginii am scris *Unul dintre lucrurile mele preferate*.

Ascund la fundul genții biletul pe care mi l-a lăsat în dimineața asta, tocmai când Reagan își bagă capul în studioul de arte media.

— Hei, ce faci după serviciu? mă întreabă ea. Ai planuri?

— Ai expresia aia. Devin cam agitată când ești așa, spun eu.

— Mă duc la Breathe Yoga pentru ora de Power. Vrei să vii? Apoi putem merge să mâncăm. Cred că e posibil să vină și Josh.

— Josh vine la yoga?

Reagan râde brusc.

— Nu. La cină, dar acum probabil că trebuie să îl conving să practice și yoga!

— Cum stau lucrurile cu el? întreb eu în timp ce deschid compartimentul din spate al camerei.

— Cred că a înțeles mesajul de Halloween. Ieșim în oraș în weekendul ăsta.

Este veselă, iar eu sunt pe cale să îi spun că mă bucur că el a înțeles în sfârșit, dar mă opresc. Îmi cobor privirea spre locul în care am apucat partea din spate a camerei. Cardul de memorie lipsește.

Încep să scotocesc prin rucsac, scoțând ce e înăuntru și răsfirând totul la întâmplare pe birou.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Reagan.

Mă ridic de la birou, mă îndrept spre calculatoare și verific mufele pentru card ale fiecărui computer în parte.

— Nu-mi găsesc cardul.

— Cel pe care-l folosești pentru cameră? întreabă ea.

— Da.

Întorc încăperea pe dos, dar nu îl găsesc nicăieri.

— A dispărut, spun eu și mă așez pe cel mai apropiat scaun.

Reagan se uită în aceeași zonă în care m-am uitat și eu.

— Ești sigură că ai verificat peste tot? Ce era pe card?

Mă gândesc la cele mai recente fotografii.

— Niște fotografii pe care le-am făcut în timpul ultimei adunări de la meci și portretele șefilor de clasă erau acolo și…

O, Dumnezeule! Fotografiile pe care le-am făcut ultima dată când i-am văzut pe băieții din River Point la Pat.

— Deci portretele vor fi greu de refăcut, dar nu m-aș îngrijora pentru cele de la adunare. Cred că Alexis are niște înregistrări video grozave și putem folosi niște imagini de acolo, spune Reagan.

Dau din cap, dar nu mai spun nimic. Unde era geanta mea? Ar fi putut cineva să-mi ia cardul din cameră?

Mă gândesc la tot ce-am făcut dimineață. Mi-am lăsat geanta pe hol când am ieșit afară ca să fac fotografia de grup a șefilor de clasă. A fost singura dată când am lăsat-o nesupravegheată.

— Kate! spune Reagan, iar eu tresar. Ești bine?

— Mda, scuze. Încercam doar să-mi dau seama unde l-am pierdut.

— Poate că îl vei găsi. Dar acum trebuie să mergem, sau vom întârzia la serviciu.

• • •

Aproape am terminat de lucru, când simt bâzâitul de acum familiar al telefonului ieftin din buzunarul hainei.

SHEP: Bună!

NUMĂR PRIVAT: Bună! Ce faci?

SHEP: Trebuie să discut cu tine, dar nu aici.

NUMĂR PRIVAT: Bine.

Mă aștept să îmi răspundă la mesaj, așa că sunt surprinsă când, în schimb, mă sună. Mă feresc pe hol, deci nu este nicio șansă ca Stone să mă audă.

— Chiar trebuie să te văd. Am vreo șansă să revin la casa din copac în seara asta? întrebă el când răspund la telefon.

— Bine. La miezul nopții? Este totul în regulă?

— Nu. Dar nu pot vorbi acum despre asta. Ne vedem diseară, zice și închide.

Ceva nu este în regulă.

Îmi omor timpul până la miezul nopții, căutând prin toate fotografiile pe care le-am făcut – cele de la River Point, cele ale băieților, cele de la grătar cu Henry și fata lui misterioasă. Ochii mi s-au încețoșat și mi-au obosit studiind fiecare fotografie, rugându-mă să găsesc un detaliu care ar aduce vreo lumină asupra cazului, dar este ca și când aș juca un „Unde este Waldo?" măsluit. A mai rămas mai puțin de o săptămână până la înfățișarea înaintea juriului, și timpul nu este de partea noastră.

Când se apropie, în sfârșit, miezul nopții, las laptopul deoparte. Mâinile îmi tremură când pun pernele sub pătură în forma vagă a unui corp care doarme. Apoi ies pe fereastră. Nu vreau să dau din nou peste mama în bucătărie.

Când bag capul prin podeaua casei din copac, inima mi se poticnește văzându-l pe Shep înăuntru. Poartă un hanorac și blugi negri și stă în colțul casei copilăriei mele, devastator de chipeș, doar cu razele lunii luminându-i chipul.

Durează numai o secundă să văd că pare mai puțin încordat decât la telefon.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu.

În loc să-mi răspundă, îmi dă ceva. Sunt două fotografii – prima este o copie a celei pe care am găsit-o în haină, mai puțin amenințarea din partea de jos, cu Shep și cu mine după ce mi-a reparat mașina. Când mă uit la a doua, inspir șocată. Este o fotografie pe care o recunosc. Deoarece eu am făcut-o.

Imaginea arată momentul perfect surprins în care pumnul lui Shep s-a lipit de fața lui Henry. Este una dintre imaginile de pe cardul de memorie care a dispărut în dimineața asta. În

partea de jos a imaginii, cu același scris de mână ca în mesajul de pe fotografia de la exercițiul de incendiu, sunt cuvintele:

Fă-o să înceteze!

— O, Dumnezeule! spun și îmi ridic privirea spre el.

Pare obosit. Și îngrijorat.

Shep își trece o mână peste față.

— A trebuit să ne întoarcem la River Point. Avocații noștri au vrut să le spunem ce s-a întâmplat în dimineața aia. Nu am vrut să merg, dar nu am avut de ales. Ne-am întors în pădure. Am refăcut drumul din dimineața aia. Am alergat spre locul unde a fost găsit Grant. Apoi, ne-au arătat unde s-a aflat trăgătorul. A fost atât de aproape! Nu am știut că a fost așa de aproape! Iar eu am stat acolo și a trebuit să mă uit la prietenii mei și să mă întreb care dintre ei a făcut-o și dacă a fost cu adevărat un accident. Și îmi dau seama că și ei se uitau la mine gândindu-se la același lucru. Am plecat imediat ce ne-au lăsat să o facem. Abia când eram la jumătatea drumului spre casă am văzut plicul băgat între scaun și consola centrală.

— Nu știi care dintre ei ți le-a dat? întreb eu.

El scutură din cap.

— Nu. Și ar fi nasol dacă s-ar afla că l-am bătut pe Henry. Aș părea violent. Apoi s-ar afla și că tu ai făcut fotografiile astea, și mai e și asta cu noi împreună. Cum au pus mâna pe ea?

Mă reazem de zidul casei din copac și îmi cuprind picioarele la piept. Mă încearcă vinovăția. Dacă ceva din ce-am făcut înrăutățește lucrurile pentru Shep?

— Dimineață, am observat că îmi lipsea cardul de memorie al uneia dintre camere. Mi-am scăpat din vedere rucsacul câteva minute în timp ce făceam fotografii pentru anuar.

— La ce oră s-a întâmplat asta? întreabă el.

Uitându-mă în gol, încerc să identific exact momentul.

— Am început în timpul pauzei dintre prima și a doua oră și am terminat la câteva minute după ce a sunat clopoțelul.

— Nu am nicio oră cu ei atunci, spune Shep. Ar fi putut fi oricare dintre băieți.

— Ar fi trebuit să formatez cardul ăla, spun și îmi las fruntea pe genunchi. A fost o greșeală să las fotografiile acolo. Nu m-am gândit că le va mai vedea cineva.

Shep mă trage mai aproape de el, îmbrățișându-mă.

— E vina lui. Nu a ta. Trebuie doar să punem capăt situației, deoarece, oricine face chestia asta, nu va înceta. Nu a obținut nicio reacție cu fotografia pe care ți-a lăsat-o, deci își demonstrează punctul de vedere trimițându-mi mie una.

Îmi ridic privirea la el.

— Tot mai crezi că a fost un accident?

— Da, spune el. Dar știu și că dovezile fac să pară că nu este așa. Sincer, nu știu ce naiba să mai cred.

Mă reazem de el.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat. Arată-mi de ce crezi că ar fi putut să fie un accident.

El își mișcă vârfurile degetelor pe spatele meu.

— Nu ne-am dus la culcare în seara aia. După ce m-am certat cu Grant, am început să beau. Nu băusem până atunci, sperând că vei veni. Știam că ar fi destul de urât să fiu beat la prima noastră întâlnire.

Se retrage, iar eu îmi întorc privirea spre el.

— Ce e?

— Acum, că mă gândesc la asta, a fost o mișcare proastă – să îți cer să ne întâlnim la o petrecere pentru prima dată. Sunt surprins că ai acceptat.

Râzând, îi spun:

— Dacă îți amintești, trebuia să fac fotografii până târziu, deci eu sunt cea care s-a oferit să ne întâlnim acolo.

El se reazemă din nou de zidul casei din copac.

— În orice caz, ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

Îl înghiontesc în coaste, iar el se zvârcolește.

— Termină de povestit. Dacă putem trece peste asta, vei avea destule ocazii să te revanșezi.

El își strânge brațul în jurul meu.

— Mă voi revanșa.

— Știu.

— Deci, așa cum spuneam, am început să beau. Mult. Eram supărat. Supărat pe Grant. Supărat că sunt acolo. Voiam să plec, dar nu puteam să conduc spre casă. Grant i-a supărat pe toți în seara aia. S-a certat cu Logan, apoi cu Henry. La naiba, s-a certat chiar și cu John Michael.

— Dar ați rămas oricum cu toții peste noapte?

— Mda, John Michael nu a avut de ales, de vreme ce era casa lui, iar noi, ceilalți, nu mai voiam să stăm acolo, dar niciunul nu era în stare să plece acasă. De obicei, rămân și alții peste noapte, nu doar noi. Oamenii au leșinat în dormitoare și pe canapele, dar Grant i-a alungat. A spus că are nevoie să fim doar noi. A spus că trebuie să îndrepte lucrurile între noi.

— De ce ar fi spus asta? întreb eu.

— Deoarece grupul nostru mai avea puțin și făcea implozie. Ne certam mereu de la ceva și devenea tot mai greu să facem lucrurile să fie ca înainte.

Shep se mișcă până ce ajungem din nou față în față.

— Deci, după ce toți ceilalți au plecat, ne-am luat niște beri și ne-am așezat în jurul focului, pe veranda din spate. Lui Grant îi plăcea să stea pe veranda din spate; mereu voia să petreacă

acolo. Au făcut poștă un joint, dar eu nu am fumat. Eram deja destul de beat. N-am făcut decât să ne uităm la foc. Patru ore.

— Nu ați vorbit?

— Nu, nu prea. Poate c-a spus cineva ceva din când în când, dar, în mare parte, doar am stat acolo.

Shep tace o clipă, ca și când ar retrăi acea seară. Și, pentru a suta oară, mă întreb cât de diferită ar fi putut să fie dacă lucrurile nu ar fi mers atât de prost pentru noi!

— Apoi, soarele a început să răsară. În mod normal, ar trebui să fii în pădure, gata să vânezi, cu mult înaintea răsăritului. Dar nouă nu ne-a păsat. Este ca și când toți am fi știut că lucrurile dintre noi se schimbau. Ne îndreptam în direcții diferite și situația nu avea să mai fie niciodată ca înainte.

Shep îmi descrie „tabloul" și este ca și când aș fi acolo, privindu-i cum stau în jurul focului care se stingea, lumina dimineții de octombrie pătrunzând printre copaci.

El este tăcut, pierdut în amintiri.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întreb eu.

— Ne-am ridicat toți și am intrat în casă, clătinându-ne. Ne-am luat câte o armă și niște muniție. În sufragerie este o placă mare, cu o hartă a proprietății și cuie înfipte în diferite secțiuni. Înainte să mergi la vânătoare, atârni un indicator în locul în care te duci, astfel încât oricine vine să știe unde sunt vânătorii.

Îmi aduc aminte că am văzut-o și că nu am știut ce este.

— Ne-am ales toți locurile. Am vânat atât de des acolo, încât aveam propriile etichete metalice cu numele gravate pe ele – un dar de la tatăl lui John Michael, de la Crăciunul trecut.

— Deci toată lumea știa unde se duc ceilalți?

— Da. Îmi aduc aminte că, atunci când mi-am agățat eticheta pe cui, însemnând locul, m-am gândit că probabil va fi

ultima dată când voi mai face asta. Apoi am ieșit cu toții afară, prin garaj. Am fi putut lua o mașină de teren sau o camionetă, dar, fără să spunem nimic, am mers pe jos spre locurile desemnate. Eu nu aveam în plan să împușc ceva. Nu ar fi trebuit să am o armă cu mine. Dar, cumva, în inima mea, am știut că e posibil să fie ultima mea vânătoare și abia așteptam să găsesc un copac de care să mă reazem ca să pot vedea răsăritul soarelui. Mi-am dorit să-mi fi adus caietul de desen și creioanele în locul puștii cu alice. River Point este un loc frumos.

Își trece mâinile peste față înainte să continue.

— Mi-am găsit locul – un copac masiv de care să mă reazem. M-am lăsat să alunec pe scoarța lui, până am ajuns să stau pe pământ. Era liniște și cam frig. Îmi aduc aminte că mi-am văzut respirația aburindu-se în față. Eram încă puțin beat și îmi era foarte somn. Mi-am rezemat capul de copac și am închis ochii. Aproape adormisem, când am auzit o împușcătură. A fost atât de neașteptat, încât m-a speriat. M-a făcut să tresar. Și, pur și simplu, inima mi-a bătut cu putere, pompând adrenalina. Mi-am dat seama din ce direcție s-a auzit și am știut că trebuie să fi fost Grant, care a împușcat ceva, așa că am început să alerg în direcția aia. Înainte să ajung acolo, i-am zărit pe toți ceilalți venind din toate direcțiile. L-am văzut toți în același timp.

Își cuprinde fața cu mâinile. Îmi trec o mână peste brațul lui.

— Nu l-am împușcat. Știu asta. Încerc să-mi imaginez dulapul cu arme din casă. Cine a luat Remingtonul? Dar nu știu. Nu îl văd. Apoi îmi aduc aminte cum toată lumea alerga spre Grant. Alerga spre sunetul împușcăturii. I-am văzut pe toți. Veneam cu toții din altă direcție. De aceea cred că a fost un accident.

Îi trag mâinile de pe față și mă așez în poala lui.

— Dar oricine l-a împușcat era aproape. Foarte aproape. Trăgătorul nu ar fi trebuit să alerge spre locul unde era el – ar fi fost deja acolo.

— Știu. M-am gândit la asta. Dacă era speriat? Și s-a panicat? A făcut să pară că alerga din altă direcție. Tot poate fi un accident.

El îi cunoaște pe băieți mai bine decât mine, dar cred că prietenia și loialitatea îi întunecă rațiunea.

Shep îmi cuprinde mâinile.

— Dar acum, că primim fotografiile astea, nu știu. Nu știu ce să cred.

— Așadar, ce ai de gând să faci în privința asta? spun eu, arătând spre fotografii.

— Nimic. Am să le ignor. Am păstrat distanța față de ei, dar nu o mai fac, adaugă încetișor. Este timpul să încep să îi supraveghez la fel de atent cum mă supraveghează ei.

Uitându-mă prin telefon, mă holbez la fotografiile în care ne certăm.

Ne destrămăm.

Ne întoarcem unul împotriva celuilalt.

Nu trebuia să fie așa. Lucrurile trebuiau să se îmbunătățească.

Ating din nou ecranul și mă uit la poza în care apar Shep și fata cu camera… Kate. Ce caută de fapt cu ea? Ce se întâmplă între ei? Se retrage din pactul de a păstra tăcerea și de a rămâne împreună?

Este ceva între ei. Ceva de care nu a știut nimeni dintre noi. Secretele sunt cele care ne-au destrămat prima dată grupul. Shep uită ce este important.

Joacă un joc al lui, asigurându-se că știe ce se întâmplă înaintea noastră? I-a spus unde să ne găsească? A știut că ea face fotografiile alea? Și, tocmai la momentul potrivit, nu va fi nevoie decât ca el să-și „aducă aminte" că l-a văzut pe unul dintre noi cu carabina în dimineața aia.

Uită că am putea să îi facem același lucru?

Înainte, nu eram sigur dacă Shep știe de fotografia pe care i-am strecurat-o ei în buzunar, dar acum sigur a văzut-o.

Shep este previzibil. Nu va întreba cine i-a lăsat fotografiile, dar va încerca să afle.

Și Grant era previzibil.

Vâna întotdeauna în același loc. Întotdeauna credea că poate să facă orice vrea fără nicio consecință.

Trec la altă fotografie. Una la care mă uit în fiecare zi. Una pe care o țin aproape ca să îmi amintească: și Grant a uitat ce era important.

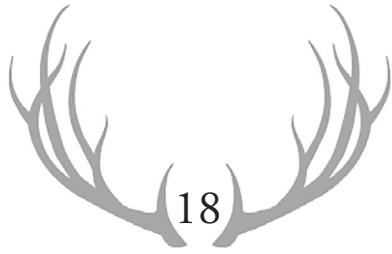

18

17 NOIEMBRIE, ORA 13.45

SHEP: Toți suntem neliniștiți.

NUMĂR PRIVAT: Ai aflat ceva folositor?

SHEP: Nu. Lucrurile devin ciudate. Toți se comportă ciudat.

În după-amiaza anterioară înfățișării înaintea marelui juriu, domnul Stone pare învins.

În ultimele săptămâni, a înaintat constant la caz, dar până și noua probă a trăgătorului care era mai aproape decât s-a crezut la început nu dovedește că a fost altceva în afară de un accident nefericit. Și, fără identitatea trăgătorului, e foarte puțin probabil ca un juriu să-i acuze pe toți cei patru.

Mai devreme, a spus că, dacă nu știe identitatea trăgătorului, este imposibil să încerce să convingă doisprezece oameni aleși la întâmplare să ignore lipsa de dovezi și să îi acuze pe toți patru.

Nu suport ideea că trăgătorul ar putea scăpa basma curată. Că s-ar putea ascunde în spatele privilegiului și al tăcerii

prietenilor lui. Poate Grant nu a fost cine credeam că este, dar tot merită dreptate. Totuși, o mică parte egoistă din mine nu se poate abține să nu se simtă ușurată știind că totul s-ar putea termina curând. Dacă nu se face nicio acuzație, trăgătorul va obține ce vrea și nu vor mai fi amenințări, nu îmi voi mai ascunde relația cu Shep și nu îi voi mai minți pe mama și pe domnul Stone.

Gândul că cineva m-a urmărit, făcând fotografii și umblându-mi prin lucruri, m-a buimăcit. Sunt nervoasă și extenuată. Singurele lucruri care mă fac să merg mai departe sunt desenele lui Shep. În fiecare zi mă întorc în locul ăla din bibliotecă și găsesc ceva nou lăsat de el.

Scrutez biroul, asigurându-mă că nu este nimeni prin preajmă, și îl scot pe ultimul. Este casa din copac, cu o lună plină care strălucește deasupra. Și acolo sunt eu, la fereastra mică. M-a desenat uitându-mă în curte, părul lung strâns într-o cosiță atârnându-mi pe fereastră, și în partea de jos a scris *Locul meu preferat*.

Mă gândesc la ce i-am lăsat eu. O fotografie a mesei din bibliotecă unde ne-am întâlnit prima dată, cu un mesaj scris în titlurile cărților de pe cotoarele unui teanc de volume pe care le-am pus acolo:

Cândva am fost
Etern
Fără vise
Acum suntem
Treji și visând
În fiecare zi
Până ne vom reîntâlni

Aproape am terminat pe ziua de azi, când îmi sună telefonul obișnuit, scoțându-mă din gândurile mele. Apăs pe ecran și selectez numele lui Reagan ca să deschid mesajul.

Fii atentă. Vine cineva spre tine.
Este fata pe care am întâlnit-o la Rhino.

Abia citesc mesajul, că Lindsey și intră în birou.

Mama este plecată de la birou în pauza de țigară, deci stau pe scaunul ei.

Pare agitată.

— Bună! spune Lindsey.

Mă ridic atât de repede, încât scaunul mamei se lovește de zidul din spatele meu.

— Bună!

Lindsey se mișcă de pe un picior pe celălalt.

— Am venit să discut cu șeful tău.

Făcându-i semn să aștepte o clipă, bag capul în biroul domnului Stone să îi spun că are un vizitator, dar el este rezemat, cu ochii închiși, ascultând ceva la căști.

Îl ating pe umăr, iar el mijește un ochi încețoșat spre mine. Scoțându-și căștile, întreabă:

— Ce este, Kate?

— A venit cineva să vă vadă.

Lindsey nu a așteptat la biroul mamei, ci, în schimb, m-a urmat în biroul lui Stone. Ar trebui să mă întorc la biroul mamei și să îi las singuri, dar mor de curiozitate să știu de ce a venit, așa că mă duc în spatele scaunului pe care stă domnul Stone.

— Pot să te ajut? întreabă el.

Ea înaintează și mai mult în cameră, uitându-se când la domnul Stone, când la mine. Se uită direct la fată, dar eu știu

că, pentru el, este doar o pată începătoșată de culoare. E mai probabil să vadă clar fereastra de lângă birou.

Mă aplec și îi șoptesc domnului Stone la ureche:

— Este Lindsey. Fata pe care a sunat-o Grant în dimineața în care a murit.

El dă din cap și ridică din sprâncene spre ea.

— Eu, ăăă, trebuie să vă spun ceva. Eu, mmm, nu eram sigură că ar trebui să vin. Nu vreau să fiu implicată în asta, dar nu mai suport.

Lindsey își frânge mâinile și pare că mai are un pic și plânge. Dau să mă întorc spre biroul mamei, crezând că s-ar descurca mai bine fără mine, dar Stone mă prinde de braț.

— Kate, de ce nu rămâi? Și, Lindsey, te rog să iei loc!

Lindsey se așază pe scaunul din fața biroului lui Stone, iar el îmi face semn să mă așez lângă ea. Îi zâmbesc încurajator, iar ea expiră profund.

Domnul Stone se apleacă, vocea fiindu-i joasă și blândă.

— Începe cu începutul. Spune-mi de ce ai venit.

Fata vorbește pe nerăsuflate.

— Am fost cu Grant Perkins în seara dinaintea morții lui. Am fost la River Point. Ne-am certat urât, iar eu am plecat.

Îmi simt pulsul în urechi.

— Am vorbit la telefon în dimineața aia. Era devreme. Eram supărată, deci m-am purtat urât. M-am certat din nou cu el, zice în timp ce lacrimi mari îi umplu ochii, făcându-i și mai albaștri. Nu ar fi trebuit să fac asta.

Deci nu eram singura cu regrete în dimineața aia.

Domnul Stone îi dă un șervețel, iar ea își șterge fața, întinzându-și machiajul.

— Continuă, o încurajează el.

— Apoi, s-a întâmplat ceva… groaznic.

Își ia telefonul, întorcându-l pe toate părțile de nenumărate ori într-un ritm agitat. Cu toții am crezut că discuția lor din dimineața respectivă nu ne va aduce niciun răspuns în plus, dar, se pare, conversația lor e de fapt mai importantă. Ăsta să fie motivul pentru care părea atât de marcată de ceva ori de câte ori o vedeam?

Domnul Stone se înclină și rostește:

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— Vorbeam, ne certam, și el spunea: „Iubito, îmi pare rău că am fost un măgar aseară! Lasă-mă să mă revanșez. Știu că mă pot revanșa!" Aceleași minciuni pe care le îndruga de fiecare dată când mă supăram pe el, zice și își trece un deget pe sub ochi, ștergându-și lacrimile. Apoi a spus: „Ce naiba crezi că faci? Crezi c-ai să îndrepți o armă spre mine și…" Și s-a oprit în mijlocul frazei, pur și simplu. După aceea, am auzit-o.

— Ce ai auzit? întreabă domnul Stone.

Ea inspiră profund și spune:

— O explozie atât de puternică, încât m-a făcut să scap telefonul. Când l-am ridicat din nou, nu am auzit decât liniștea.

Abia am respirat de când a început să vorbească.

— S-a întrerupt legătura? Ai mai auzit și altceva? întreabă domnul Stone, care este emoționat, ceea ce e de înțeles, dar tot încearcă să pară calm.

— La început, nu am știut ce să cred. Am crezut că poate unul dintre ceilalți băieți a împușcat un cerb și că el mi-a închis telefonul. Legătura s-a întrerupt. Am încercat să îl sun din nou, dar a intrat direct căsuța vocală. Ar fi trebuit să sun la poliție chiar atunci, dar nu am crezut că este mort. De unde era să știu că e mort?

Fierea îmi urcă în gât și mi se face greață. Lindsey își acoperă fața cu mâinile și plânge încet.

Domnul Stone scoate un mic reportofon și îl lasă lângă ea.

— Te rog, ia-o din nou de la început, spune cu o voce încordată.

Asta schimbă totul.

Nu vreau să ascult totul încă o dată. Înainte să pot să născocesc o scuză ca să plec, ea începe să repete detaliile despre dimineața aceea. Mă ridic de pe scaun și mă întorc, prefăcându-mă ocupată la fișet în timp ce încerc să ignor vocea lui Lindsey. Este inutil. Cuvintele ei se strecoară în mine și știu că nu voi uita niciun cuvânt din povestea fetei.

Ăsta nu a fost un accident. Unul dintre băieți l-a împușcat intenționat pe Grant.

Am bănuit, dar este diferit să auzi confirmarea. Mă simt amorțită, paralizată.

Lindsey plânge zgomotos acum, machiajul curgându-i pe față. Ar trebui să mă duc la ea, să o consolez într-un fel, dar nu mă pot clinti.

— Ca să se consemneze, îmi poți spune numele tău complet? întreabă domnul Stone.

— Li… Lindsey Wells, se bâlbâie ea.

— Lindsey, vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai spus asta. Ai fost foarte curajoasă.

Stone își întoarce scaunul și-mi spune:

— Kate, du-te și ia de pe biroul mamei tale lista cu înregistrările și contactele din telefonul lui Grant.

— Da, domnule!

Mâinile îmi tremură când umblu printre hârtiile de pe biroul ei.

Îi aduc lista lui Stone.

— Ăsta de aici, spun eu, arătând spre numărul ei de pe listă.

Văd porecla, Booty Call 3, și mi se întoarce stomacul pe dos.

— Poți să-mi confirmi numărul tău? o întreabă el.

Rostește șapte cifre, iar eu îi șoptesc domnului Stone că se potrivește.

— Unul dintre părinții tăi lucrează pentru Simon, Banks, Wells și Fuller, de vreme ce telefonul este înregistrat pe numele ăsta? o întreabă Stone pe Lindsey.

— Da, domnule, spune ea. Și, înainte să întrebați, tata nu știe că sunt aici. O să mă ucidă dacă află, dar nu mai pot ține totul pentru mine.

— Câți ani ai? o întreabă domnul Stone.

— Optsprezece ani. De ce? întreabă Lindsey.

— Doar ca să mă asigur că pot vorbi cu tine fără ca părinții să fie prezenți. Dacă nu vrei să le spui ce ne-ai dezvăluit, nu trebuie să o faci, dar, în cele din urmă, vor afla.

Ea dă din cap și spune:

— Îmi voi face atunci griji pentru asta.

— Cred că asistenta mea te-a sunat în legătură cu chestiunea de față în urmă cu câteva săptămâni. Te-a întrebat despre apelul primit de la Grant în dimineața aia. Dar i-ai spus că v-ați certat, și nimic mai mult.

Ea își pleacă fruntea.

— Da, domnule. Știu. Și îmi pare rău!

— Pot să te întreb de ce ne spui asta abia acum? Din cauză că te îngrijora cum ar reacționa tatăl tău? o întreabă Stone.

Vocea i se sparge când răspunde.

— Când am auzit vestea că Grant… a murit… și cine ar fi putut să fie vinovat, nu am știut ce să fac. Băieții ăia sunt familia mea. John Michael, Shep, Logan și Henry… Toți sunt prietenii mei. Și pare că nu a fost un accident. Pur și simplu nu am știut ce să fac. Apoi m-a sunat asistenta dumneavoastră. Părinții mei erau chiar lângă mine și m-am speriat. Nu am știut

ce să spun. Adică, părinții mei sunt prieteni cu toți părinții lor. Dar îi tot văd pe Henry, Logan, Shep și John Michael. Grant nu mai este, iar ei se poartă ca și când nu s-ar fi schimbat nimic.

Știu că se gândește la ziua din fața tribunalului, la Henry și la fata aia.

Însă declarația ei schimbă totul. Stone are, în sfârșit, o probă cu adevărat validă pe care să o prezinte a doua zi în fața juriului, și nu cred că va mai conta că nu se știe cine este trăgătorul.

Lindsey își trece o mână peste față și se calmează.

— M-am tot gândit că trebuie să vă spun asta. Nu vreau să fiu singura care știe ce s-a întâmplat cu adevărat în dimineața aia, zice ea.

Este aici datorită mie. Este aici datorită lucrurilor pe care i le-am spus.

Domnul Stone zâmbește și spune:

— Lindsey, voi chema pe cineva care să îți înregistreze declarația ca dovadă. Va trebui să-ți păstrăm telefonul pentru puțin timp. Este în regulă?

Dă din cap, apoi își suflă zgomotos nasul în șervețelul care se dezintegrează. Îi ofer unul nou, iar ea îmi mulțumește.

Domnul Stone îmi aruncă o privire peste umăr și mormăie:

— Sună-l pe inspectorul Pierce. Roagă-l să vină până aici.

Ies din biroul lui și mă duc la masa de lucru a mamei, ridicând telefonul ei. După ce îl sun pe inspectorul Pierce, mă așez pe scaunul ei. Nu ar fi trebuit să îi părăsesc pe Lindsey și pe domnul Stone, dar nu sunt în stare să mă întorc acolo.

Unul dintre băieții ăia și-a ucis prietenul cu sânge rece. Probabil că aceeași persoană ne amenință pe mine și pe Shep.

Nu mă mișc atunci când sosește inspectorul Pierce; în schimb, îi fac semn spre biroul domnului Stone. Îmi este imposibil să-i aud din nou povestea.

Mama se întoarce taman când inspectorul Pierce îi ia declarația lui Lindsey. Se face încă o copie a declarației, care se introduce în calculator, iar telefonul îi este pus în pungă și trimis la dovezi ca să fie înregistrat. Inspectorul Pierce pleacă în timp ce mama o conduce pe Lindsey la mașina ei. Este devastată.

Domnul Stone mă cheamă în biroul lui imediat ce pleacă toți.

— Mi-a fost greu să ascult așa ceva, spune el.

Dau din cap, temându-mă de cum ar suna vocea mea dacă aș încerca să vorbesc.

— Dacă vorbea cu ea la telefon când a fost împușcat, atunci, în mod evident, nu el a fost cel care a șters apelurile din registrul telefonului.

Cuvintele lui plutesc în aer. Mă reazem de ușă ca să nu cad.

— Deci oricine l-a împușcat pe Grant știe că există posibilitatea ca altcineva să fi auzit toată chestia, spun eu.

Dă aprobator din cap.

— Pare o posibilitate reală. Cel mai bun lucru pentru Lindsey este că, în lista de contacte, e trecută ca Booty Call 3. Deși, dacă se știa că sunt împreună, nu ar fi greu să își dea seama cu cine vorbea el. I-am spus că trebuie să păstreze secretul în privința asta. Inspectorul Pierce este unul dintre puținii polițiști din orașul ăsta în care am încredere totală. Pentru moment, înregistrăm dovada sub numele Jane Doe. Deci, asigură-te că informația nu părăsește biroul.

Dau din cap și îmi mușc buza de jos, ca să nu-mi mai tremure.

— Credeți că ea este în siguranță? întreb eu. Adică, nu i-ar face nimic, nu-i așa?

— Nu știu ce i-ar face. Știu că, dacă mă duc la Gaines cu informația asta, tații băieților din River Point vor avea toate

detaliile într-o oră, apoi le vor avea și băieții. Inspectorul Pierce va desemna o patrulă în plus în cartierul ei, pretinzând că răspund unei spargeri recente în zonă. Dacă va fi necesar, putem face și alte aranjamente pentru ea.

— Deci asta schimbă lucrurile pentru mâine, spun eu.

— Sigur. Odată ce marele juriu va auzi declarația lui Lindsey, nu ar mai trebui să fie o problemă obținerea punerii sub acuzare, dacă arătăm că împușcarea a fost intenționată. În plus, este clar că tăcerea celorlalți băieți îl acoperă pe cel care a apăsat pe trăgaci. Cu asta, punerea sub acuzare a celor patru ar trebui să fie sigură. Și nu ar mai trebui să existe nicio amenințare pentru Lindsey. Nu le-ar folosi la nimic să o rănească acum, de vreme ce declarația ei va fi cunoscută. Și, sincer, cred că în momentul în care unul va fi pus sub acuzare, ceilalți nu vor pierde nicio secundă să îl deconspire pe asasin.

Un fir rebel este tot ce trebuie ca să se destrame totul.

Telefonul putea să însemne căderea lui Grant.

Era și unealta, și arma lui.

De asta nu folosea nume reale. Dacă cineva avea să se uite la telefonul lui, voia să-i fie greu să-și dea seama cu cine vorbea el.

De unde să fi știut că a vorbit la telefon atât de devreme dimineață? Când i-a sunat telefonul cât am stat toți în jurul lui în pădure în ziua aia, am știut că este persoana cu care a vorbit și care-l suna înapoi.

Știam că există riscul ca persoana aia să fi auzit ceva.

A fost o prostie să șterg apelurile, dar m-am panicat. În loc să folosesc acele câteva secunde înainte de sosirea celorlalți pentru a umbla la registrul de apeluri, ar fi trebuit să încerc să îmi dau seama ce număr îi aparținea contactului memorat ca Booty Call 3, de vreme ce acel nume de contact nu însemna nimic pentru mine, iar *ea* probabil că nu însemna nimic pentru Grant.

Am urmărit și-am așteptat să aflu cine este la celălalt capăt al firului.

Suntem în centru, aproape de judecătorie, părăsind biroul avocatului, când observ o femeie care o ajută pe Lindsey să urce în mașină. Lindsey era prima pe lista mea, și faptul că i-am văzut ochii roșii de plâns a fost tot ce mi-a trebuit ca să mă conving că este cea pe care o caut.

Mă uit la ceilalți, dar nimeni altcineva nu știe ce se întâmplă pe partea cealaltă a străzii.

Un ultim fir de legat.

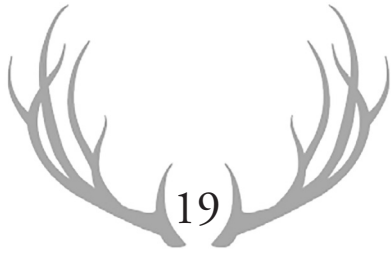

19

17 NOIEMBRIE, ORA 16.32

SHEP: Tocmai plecăm din biroul avocatului.
Ai terminat pentru azi?

NUMĂR PRIVAT: Curând. Trebuie
să vorbim mai târziu. Este important.

SHEP: Ar trebui să fiu îngrijorat?

Datorită declarației lui Lindsey, tot interogatoriul domnului Stone se va schimba. Mama mă trimite acasă cu mașina, spunându-mi cu un oftat apăsat că va rămâne din nou până târziu.

Îmi pare rău pentru ea. Nu este obișnuită cu orele astea, și se vede pe fața ei. M-am oferit să-i aduc mâncare, dar a dat deja o comandă.

Trebuie să discut cu Shep. Trebuie să îl avertizez într-un fel în legătură cu ce se va întâmpla mâine.

Suspecții nu dau declarații la audierea în fața marelui juriu – nu există niciun avocat al apărării care să vrea să-și vadă clienții în boxa martorilor, cu riscul de a spune ceva care i-ar putea afecta mai târziu – și nu au voie nici să se afle în sală, deci măcar asta nu va putea să îi ia prin surprindere. Domnul

Stone m-ar ucide dacă ar ști că am de gând să-mpărtășesc ce am aflat azi, dar el nu știe că suntem amenințați.

Apărarea crede că punerea sub acuzare este imposibilă, deoarece dovezile sunt extrem de puține. Chiar și toate discuțiile despre certurile dintre băieți și comportamentele lor nepotrivite, obținute de poliție din declarațiile martorilor, ar fi fost considerate nedemne de luat în seamă, de vreme ce toți cei intervievați se aflau sub influența băuturilor alcoolice când au fost martori evenimentelor respective.

Însă totul este diferit acum.

Îmi las rucsacul și geanta pe podeaua din bucătărie și mă așez pe pat, încă îmbrăcată, ca să îi pot trimite un mesaj lui Shep.

Putem să vorbim acum?

Telefonul îmi sună imediat.

— Dă-mi o veste bună! Spune-mi că se va termina curând! zice el înainte să am măcar șansa să îl salut.

Inima mi se frânge. Situația este departe de a se fi terminat.

Închid ochii, forțându-mă să nu îmi curgă lacrimile. Odată ce îi voi povesti despre Lindsey, totul se va schimba și, în mod egoist, îmi mai doresc câteva secunde înainte să îl distrug.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Când nu spun nimic, adaugă:

— Kate?

— A venit o fată la birou în după-amiaza asta, spun eu.

Tace la telefon, așa că îi continui povestea.

— Nu ar trebui să-ți spun. O, Dumnezeule, vei afla destul de curând!

— Ce este?

— Fata asta… vorbea la telefon cu Grant… când a fost împușcat.

— Ce… Ce vrei să spui?

— A zis că el a început să i se adreseze altcuiva. L-a întrebat ce naiba făcea cu arma îndreptată spre el. Apoi… a auzit împușcătura.

— Nu. Nu, nu, nu! E imposibil! Pur și simplu nu se poate…

Respir lent și ascult cum se luptă să înțeleagă situația. Niciodată nu a vrut să se gândească la varianta asta. Nu s-a gândit niciodată că este posibilă.

— A fost un accident. A fost un accident, spune încet de nenumărate ori.

Trag pătura strâns în jurul meu și țin telefonul aproape de ureche.

— Îmi pare rău, Shep!

— Unul dintre prietenii mei l-a ucis intenționat pe Grant.

Rămânem la telefon, dar niciunul dintre noi nu vorbește. Nu mai este nimic de spus, de vreme ce amândoi știm că, de îndată ce marele juriu va auzi declarația lui Lindsey, va exista riscul ca toți cei patru băieți să fie încătușați.

STENOGRAMA INTEROGATORIULUI LUI ROMAN BRADLEY DIN 8 OCTOMBRIE, LA LICEUL ST. BARTHOLOMEW, REALIZAT DE INSPECTORUL PIERCE, CU COMENTARII PRIVIND LIMBAJUL TRUPULUI DE KATE MARINO

INSPECTORUL PIERCE: Roman, ai fost la petrecerea de la River Point în seara anterioară morții lui Grant Perkins?

KATE: Dă aprobator din cap.

INSPECTORUL PIERCE: Din ce am auzit de la câțiva dintre ceilalți participanți, s-au întâmplat multe în seara aia. Grant părea să fie în relații proaste cu majoritatea prietenilor lui. Am aflat despre certurile cu Logan, John Michael și Henry. Știu chiar de la Shep că s-au bătut. Ai fost martor?

KATE: Dă din nou din cap.

INSPECTORUL PIERCE: Ascultă, omule, va trebui să vorbești cu mine. Spune-mi ce s-a întâmplat.

ROMAN: Eu și Grant urmăream meciul LSU–A&M. Shep s-a apropiat și i-a împins telefonul în față lui Grant. L-a întrebat de ce naiba ar primi nu știu ce mesaj.

INSPECTORUL PIERCE: Ai citit mesajul?

KATE: Scutură din cap.

INSPECTORUL PIERCE: Apoi ce s-a întâmplat?

ROMAN: Grant a început să râdă. Aproape a făcut pe el de râs. A spus ceva cum că Operațiunea Mișto de Shep a fost cu adevărat un succes.

INSPECTORUL PIERCE: Ce înseamnă asta?

KATE: Ridică din umeri.

ROMAN: Are legătură cu o fată și cu schimbarea numerelor de telefon sau ceva de genul ăsta. Apoi, Grant i-a zis lui Shep că, dacă nu reușește să o convingă să își desfacă picioarele, bucuros îi dă el o mână de ajutor.

INSPECTORUL PIERCE: Și după aceea?

ROMAN: Shep l-a tras de pe scaun și a început să îl lovească. A fost nevoie de trei oameni ca să îl luăm de pe el.

INSPECTORUL PIERCE: Asta a fost tot?

KATE: Ridică din nou din umeri.

ROMAN: Shep a spus că, dacă se apropie de ea, îl ucide. Nu pot spune că îl învinovățesc; aș fi făcut același lucru, dacă ar fi zis asta despre prietena mea.

20

18 NOIEMBRIE, ORA 7.51
SHEP: Azi nu mergem la școală. Părinții noștri ne vor acasă, în caz că lucrurile nu decurg bine.

NUMĂR PRIVAT: Nici eu nu voi fi la școală. Va fi o zi lungă.

De obicei nu lipsesc de la școală ca să merg la lucru, dar mama a făcut o excepție azi. Domnul Stone și cu mine suntem în biroul lui, asigurându-ne că are toate dovezile pe care trebuie să le arate juriului.

În mod normal, doar procurorul, reporterul desemnat și marele juriu au voie în sală în timpul acestei acțiuni în instanță. Până și prezența martorilor e permisă numai cât depun mărturie. Apoi trebuie să plece. Echipa apărării poate să fie de față numai dacă este și clientul.

Dar, deoarece orașul nostru este mic, nu avem destui reporteri la tribunal, deci, de obicei, un angajat la birourile procuraturii participă ca să înregistreze transcrierea. Lindsey pare devastată în dimineața asta, iar domnul Stone se teme că se va speria și va fugi înainte să o poată aduce în fața juriului,

așadar, astăzi, mama îi va ține companie până când vom avea nevoie de ea. Ceea ce înseamnă că eu sunt persoana norocoasă responsabilă cu înregistrarea…

Simt că îmi vine să vomit.

Odată ce totul este împachetat, domnul Stone îi face semn delegatului de lângă ușă să ducă totul în sala de conferințe. După ce am văzut atât de multe seriale cu avocați, mereu am crezut că marele juriu se va aduna în sala de judecată și că totul va fi foarte oficial și intens, dar nu așa procedăm noi aici.

În principiu, toți cei doisprezece jurați vor sta la masa din sala mare de conferințe pe care o numim marea sală a juriului. Eu voi sta la un capăt, lucrând la înregistrare, iar domnul Stone va fi în celălalt capăt. Orice martor care depune mărturie va sta la masă cu jurații.

Nu este nici pe departe așa de teatral pe cât ai putea crede.

Stone se plimbă prin cameră într-un cerc strâns, mormăind în sinea lui. Aud suficiente bucăți din discurs, încât să-mi dau seama că-și repetă declarația de deschidere.

Când se oprește în cele din urmă la biroul lui, întinde o bucată de hârtie într-o parte ca s-o poată vedea clar.

— Bine, vom proceda astfel: vom arăta toate înregistrările în care băieții sunt întrebați despre armă. Apoi, îi vom aduce pe inspectorii care au lucrat la caz și pe legist. Ultima va fi Lindsey. Este tot ce avem, deci sper că va fi suficient.

O bătaie în ușă ne sperie pe amândoi.

— Intră! strigă domnul Stone.

Domnul Gaines, prim-procurorul, își bagă capul înăuntru.

— Totul este pregătit, George?

Domnul Stone dă aprobator din cap și urmează un scurt moment de liniște tensionată.

— E totul bine în dimineața asta? întreabă domnul Gaines, fără să-mi arunce măcar o privire.

Încerc să mă contopesc cu mobila, cu zidul sau, de fapt, cu orice. Este atât de jenant!

— Voi prezenta ce avem și voi lăsa marele juriu să decidă, spune domnul Stone, apoi ridică din umeri și-și întinde mâinile oarecum neajutorat.

Un zâmbet apare pe chipul lui Gaines.

— Bun! Va fi cel mai bine pentru toată lumea să trecem peste încurcătura asta.

Sunt sigură că domnului Gaines în special îi va fi mai bine când va scăpa de tații băieților din River Point.

Ne urează noroc și pleacă din birou. Domnul Stone începe să își adune hârtiile, băgându-le în servietă, și îmi dau seama că este supărat.

— Să plecăm, Kate! Probabil că juriul ne așteaptă.

Coborâm un rând de scări și cotim spre holul principal, direct într-o mulțime de oameni.

Să faci parte dintr-un mare juriu este diferit decât să fii jurat pentru un caz obișnuit. Când ești ales pentru marele juriu, ești pe listă timp de șase luni și ești chemat să audiezi orice caz care apare în perioada aia. În majoritatea cazurilor, jurații nici măcar nu știu ce caz vor audia până nu ajung aici, dar *toată lumea* știe ce se petrece astăzi.

— Minunat! spune în șoaptă domnul Stone.

— De ce au venit toți aici? întreb eu. Nu este ca și când ar putea intra.

Domnul Stone ridică din umeri și continuă să meargă.

Într-o parte a holului stau domnul Perkins, avocații și anchetatorii lui, iar în cealaltă sunt tații băieților din River Point și avocații lor. Shep și ceilalți băieți nu sunt aici.

Și, în mijlocul holului, îndreptându-se direct spre noi, sunt câțiva reporteri de la televiziunea locală, împreună cu echipele lor de filmare.

Suntem orbiți de luminile camerelor în clipa în care ne abordează. Domnul Stone se trezește cu microfoanele în față și întrebările zboară spre el din toate unghiurile.

— *Ce șanse aveți să convingeți marele juriu să pună sub acuzare?*

— *Știți care dintre băieți a apăsat pe trăgaci?*

— *Credeți că puteți să convingeți marele juriu să îi pună sub acuzare pe toți cei patru băieți?*

— Nu avem de făcut niciun comentariu în momentul acesta, răspunde el.

Apoi, cu mâna pe brațul meu, își face loc prin mulțime, intrând în sala de conferințe.

Sala este lungă, cu o masă mare în mijloc. Pereții sunt lambrisați cu lemn strălucitor și închis la culoare, iar în capătul sălii se află o fereastră mare cu vedere spre zona împădurită din spatele judecătoriei.

Bărbații și femeile din juriu, care stau deja la masă, dau din cap la mine și-mi zâmbesc, în timp ce mă îndrept spre capătul îndepărtat și mă așez în spatele reportofonului, apăsând butonul de pornire.

Îmi scot agenda și pixul din geantă și iau notițe pentru domnul Stone. În principiu, m-a instruit să scriu totul, indiferent cât de nesemnificativ.

Juriații: 7 bărbați (3 de culoare, 4 caucazieni), 5 femei (2 de culoare, 1 caucaziană, 2 hispanice).

Una dintre femei se întoarce spre mine și spune:

— Sunt puse cafea și băuturi răcoritoare pe căruciorul de acolo, dacă ți se face sete.

Zâmbesc și dau din cap în semn de mulțumire, fără să scot un sunet, ca să nu apar în transcriere.

Domnul Stone stă în celălalt capăt al mesei.

— Bună dimineața, doamnelor și domnilor! Apreciez timpul pe care ni l-ați acordat azi.

În fața lui, pe masă, sunt documentele care urmează să fie completate și semnate de jurați după ce iau o decizie.

De vreme ce a repetat-o mai multe zile, i-am auzit pledoaria de deschidere de câteva ori. Vorbește despre Grant, despre cum viața i-a fost curmată și despre tot potențialul risipit, bla, bla, bla. Bineînțeles că nu menționează toate lucrurile de rahat pe care le-a făcut Grant.

În plus, le spune și că le cere să revină cu o acuzație pentru omucidere sau ucidere din culpă și le explică diferențele dintre cele două acuzații. Personal, nu cred că există vreo șansă ca verdictul să fie de ucidere din culpă, de vreme ce nu se știe nici măcar cine este trăgătorul. Va fi norocos dacă juriul va decide că a fost omor din imprudență.

Apoi, trece la dimineața omorului.

— Acești băieți, care au băut și au luat droguri toată noaptea, nu trebuiau să meargă la vânătoare în dimineața aceea. Dar vă voi arăta că nu a fost doar un accident cauzat de starea de ebrietate.

Afirmația lui îi face pe toți atenți.

— Vă voi demonstra că a fost puțin probabil ca trăgătorul să fi crezut că Grant este un cerb în pădure. Vă voi demonstra că Grant și-a văzut ucigașul și că vorbit cu el chiar înainte de a muri.

Domnul Stone își încheie pledoaria de deschidere, apoi aduce un televizor pe un postament și introduce discul cu interogatoriile băieților în privința Remingtonului. După ce se derulează toate cele patru părți, jurații stau, la propriu, pe marginea scaunelor.

El se deplasează spre ușa laterală, de unde îl cheamă pe inspectorul Pierce.

Inspectorul Pierce se așază în capătul opus al mesei, dar își întoarce scaunul spre domnul Stone, care este în stânga lui.

— Domnule inspector, vă rog să ne descrieți scena pe care ați găsit-o în dimineața zilei de 5 octombrie la Clubul de vânătoare River Point.

Stone sare peste petrecerea din seara precedentă, de vreme ce, din acele evenimente, Grant reiese drept un individ îngrozitor, iar Stone vrea ca Grant să aibă compasiunea juriului.

Inspectorul Pierce descrie imaginea. Grant este mort pe pământ, cu o gaură mare în piept. Ceilalți patru băieți sunt încă sub influența alcoolului, unii plângând, iar restul dărâmați. Vorbește despre direcția în care se afla Grant când a fost împușcat și despre impactul glonțului care l-a scos din cizme; despre faptul că toți cei cinci băieți trăseseră cu arma la țintă, despre faptul că amprentele tuturor le-au fost găsite pe armă și că toți au fost depistați pozitiv pentru diverse substanțe.

Stone scoate niște fotografii cu locul crimei mărite, împreună cu altele pe care le-am făcut împreună cu polițistul Jones, de la o distanță de douăzeci și șapte de metri.

— Și ați găsit un telefon la locul crimei? Telefonul lui Grant? îl întreabă Stone pe inspectorul Pierce.

Acum pregătește declarația lui Lindsey. Plantează sămânța.

— Da. Telefonul lui era pe pământ lângă el, răspunde inspectorul Pierce.

— Ați studiat telefonul? Ați stabilit dacă au fost apeluri ori SMS-uri trimise sau primite în dimineața aia? Ați găsit amprente?

— Da. Am verificat. Conform registrului din telefon, nu au fost apeluri sau mesaje trimise sau primite în dimineața aceea. Pe telefon s-au găsit numai amprentele victimei.

Domnul Stone caută prin hârtiile din fața lui, iar eu știu că se chinuie să o găsească pe cea de care are nevoie. În cele din urmă, își întoarce capul într-o parte și, în câteva secunde, găsește ce îi trebuie.

— Domnule inspector Pierce, vă rog să citiți din registrul de la furnizorul de telefonie mobilă al lui Grant și spuneți-mi ce vedeți în dimineața de 5 octombrie.

Îi dă hârtia lui Pierce, iar acesta o citește.

— Aici scrie că în dimineața aceea, în jurul orei șapte și cincisprezece minute, a dat un telefon care a durat șase minute. Apoi, s-au mai primit trei apeluri de la același număr la orele șapte și douăzeci și trei, șapte și douăzeci și patru și șapte și treizeci și doi.

— Puteți să-mi spuneți, vă rog, de la ce număr s-au primit apelurile?

Pe o bucată de hârtie, domnul Stone scrie cu un marker fiecare cifră rostită de inspectorul Pierce și o ridică spre jurați. Apoi, se întoarce spre ei și întreabă:

— Dar ați spus că aceste apeluri nu s-au găsit în telefonul lui Grant.

— Corect.

— Care ar fi explicația? întreabă Stone.

Inspectorul Pierce ridică din umeri.

— Presupunerea noastră a fost că cineva a șters apelurile din telefonul lui înainte să sosim.

— Dar credeam că ați spus că numai amprentele victimei au fost găsite pe telefon! întreabă Stone.

— Era frig și toți băieții purtau mănuși.

Gaines l-a subestimat total pe domnul Stone. Eu l-am subestimat total pe domnul Stone. Câțiva jurați par șocați, iar eu nu îmi pot imagina ce vor face când vor auzi declarația lui Lindsey.

Stone încheie cu inspectorul și îi dă permisiunea să plece, amintindu-i că declarația lui de azi este confidențială și că nu poate fi repetată în afara acestei săli.

Inspectorul Pierce pleacă pe ușa pe care a intrat și este asaltat imediat de camere și de reporteri. El închide repede ușa, iar liniștea se lasă din nou în sală.

Următorul este legistul, a cărui declarație este atât de tehnică, încât câțiva jurați încep să își piardă interesul.

Domnul Stone încearcă să clarifice cât de aproape stătea trăgătorul față de Grant, dar este neinteresant și toată lumea rămâne imperturbabilă.

Stone încheie repede și trece la Lindsey.

Când intră pe ușa laterală, Lindsey arată mai rău decât seara trecută. Ochii îi sunt umflați ca și când ar fi plâns aproape toată noaptea și este zdruncinată. Lindsey se așază pe scaun și își unește strâns mâinile pe masă.

Domnul Stone trage un scaun dintr-o latură a sălii și îl mută mai aproape de ea.

— Lindsey, te rog să le descrii juraților relația ta cu Grant Perkins.

Ea își mușcă buza de jos.

— Ne întâlneam. Ieșeam în oraș. Știți dumneavoastră…

Domnul Stone dă din cap.

— Îmi poți confirma numărul tău de telefon?

Ea spune șapte cifre, iar jurații îl urmăresc pe domnul Stone scriindu-le sub numărul pe care l-a citit cu voce tare inspectorul Pierce din registrul telefonului. Se potrivesc perfect.

— Bine, acum povestește-mi ce s-a întâmplat în dimineața zilei de 5 octombrie.

Lindsey inspiră adânc, iar buza de jos îi tremură. Este pe cale să cedeze.

— Grant m-a sunat. Noi… Noi… Noi ne-am certat cu o seară în urmă. M-a sunat ca să îmi ceară să îl… iert.

— Ce s-a întâmplat apoi? întreabă el și îi dă un șervețel.

— Grant a spus: „Ce naiba? Ce cauți aici? Crezi că ai să-ndrepți o armă spre mine, Shep…"

Ridic privirea, iar jurații se uită unul la celălalt.

I-a rostit numele lui Shep?

Și domnul Stone pare surprins. Pentru prima dată în dimineața asta, este fără cuvinte.

— Ai putea să repeți, Lindsey?

Ea repetă aceleași cuvinte, inclusiv numele lui Shep. Tocmai a spus că Grant i-a rostit numele lui Shep.

O, Dumnezeule! Ce se întâmplă? Seara trecută, nu l-a menționat pe Shep.

Domnul Stone își revine oarecum și continuă șirul întrebărilor, dar eu sunt năucită. De ce i-a rostit numele? Inventează? Probabil că inventează.

De ce ar inventa așa ceva?

Stone nu va insista în direcția asta, deoarece totul funcționează perfect pentru el. Cu declarația ei, este foarte probabil să obțină o punere sub acuzare… pentru Shep.

Abia îi ascult restul declarației. Mă gândesc la ce am vorbit seara trecută cu Shep. Vestea că Grant vorbea la telefon și că cineva a auzit împușcătura l-a șocat. Poate că m-aș fi întrebat dacă minte, dar s-au petrecut prea multe între noi. Aș fi reușit să-mi dau seama dacă îmi ascunde ceva. Dar de ce ar minți Lindsey așa? De ce ar spune asta, știind că în felul ăsta garantează acuzarea lui Shep pentru uciderea lui Grant? Nu moartea lui, ci uciderea.

Stone termină cu Lindsey. Răul este făcut. Aș fi surprinsă dacă jurații vor avea nevoie de o oră ca să revină cu acuzarea și chiar și mai surprinsă dacă nu va fi pentru ucidere fără premeditare.

A fost destul de ușor să-i menționez tatei ce am văzut în parcarea judecătoriei. El mi-a spus să vin acasă cât dă câteva telefoane ca să afle exact ce căuta ea acolo.

În schimb, am hotărât să o urmăresc.

Tata m-a sunat câteva clipe mai târziu, cu vești despre mărturia de ultim moment a „necunoscutei", care, în mod convenabil, a fost înregistrată în același timp cu vizita lui Lindsey. Am decis să ținem informația pentru noi, dar era îngrijorat de ce ar putea să însemne pentru noi toți a doua zi.

Nu eram dispus să risc.

Mi-a fost ușor să „dau" peste Lindsey seara trecută. Când a intrat în parcarea cafenelei mi-am dat seama că este șansa mea.

Am așteptat pe una dintre băncile de afară, știind că va trece pe lângă mine în drum spre mașina ei.

Când a ieșit din magazin, cu cafeaua în mână, mi-am ținut telefonul la ureche și am început să vorbesc.

— Trebuie să le spunem cine a făcut-o! Nu este corect.

În clipa în care m-a auzit, a reținut cuvintele. Era înțepenită la doar câțiva pași distanță. Am continuat să vorbesc de parcă nu aș fi știut că este acolo.

— Grant merită ceva mai bun de atât!

M-am purtat ca și când aș fi terminat apelul și mi-am cuprins capul cu mâinile. Ea s-a apropiat, iar eu m-am prefăcut speriat când am observat-o.

A rămas rigidă la câțiva pași distanță, dar panica s-a evaporat după ce mi-a văzut lacrimile.

Lindsey s-a așezat în celălalt capăt al băncii, lăsând destul spațiu între noi.

— Ești bine? m-a întrebat ea.

Mi-am ridicat telefonul și am spus:

— Presupun că ai auzit?

A dat din cap, dar nu a adăugat nimic. Din declarația ei, mi-am dat seama că nu știe cu cine vorbea Grant în dimineața aia.

Asta ne-ar fi destrămat grupul – nu ar fi durat mult să ne întorcem unul împotriva celuilalt.

Nu puteam lăsa să se întâmple așa ceva.

Lindsey și cu mine am fost întotdeauna buni prieteni. Iar când am întrebat-o dacă vrea să fumeze cu mine, practic deja saliva.

Am stat în mașina ei, împărțind un joint, și am vorbit despre Grant. Despre cât de mult ne lipsește. Despre cât de nedrept e că nu mai este cu noi.

I-am spus că m-am simțit speriat, că am văzut cine l-a împușcat pe Grant, dar că n-am crezut că pot să mă duc la poliție. Că nu mi-am putut convinge prietenii să meargă la poliție.

A căscat ochii.

I-am spus că am văzut cu ochii mei. Că l-am văzut pe Grant vorbind la telefon cu cineva când glonțul i-a străpuns pieptul.

Nu a zis nimic, dar mi-am dat seama că voia să o facă. Practic tremura în scaunul de lângă mine.

Am tras un fum lung și am decis cum să mă ocup de asta. Am întins mâna după pastilele din buzunar, dar m-am oprit înainte să i le ofer când au auzit-o spunând:

— Te rog, zi-mi cine l-a ucis?

M-am gândit că aș putea profita de problema asta.

Așadar, i-am spus.

— Shep. Shep a făcut-o. Iar Grant l-a văzut. Ultimele lui cuvinte au fost „Crezi că ai să-ndrepți o armă spre mine, Shep…", și după aceea Shep l-a împușcat.

Am văzut cum îmi soarbe cuvintele, potrivindu-le cu ale ei. Nu durează mult să plantezi o sămânță, mai ales când solul este atât de fertil!

Pe de-o parte, nu mi-a plăcut deloc să întorc totul așa împotriva lui, dar mi s-a părut că nu mi-a lăsat altă variantă. Shep cercetează intens, încercând să afle ce s-a întâmplat în dimineața aia.

Lindsey s-a încruntat, gândindu-se, și a mai tras un fum lung.

— Shep, a spus ea încet. A rostit numele lui Shep.

— Mda, ăsta a fost ultimul cuvânt pe care l-a zis.

A dat lent din cap, pierdută în propria amintire.

Mi-am păstrat pastilele în buzunar. Mai pot aștepta câteva zile, până după ce depune mărturie.

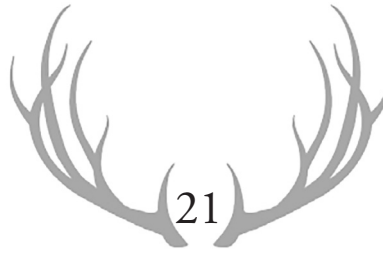

21

18 NOIEMBRIE, ORA 11.22
SHEP: Cât timp va dura?
Așteptarea mă ucide.

Domnul Stone și cu mine părăsim sala de conferințe pe ușa din spate, pentru ca jurații să poată delibera, și ne îndreptăm spre sala mică de așteptare.

— Unde este Lindsey? o întreb pe mama.

Își ridică mâinile.

— A plecat. Chiar în secunda în care a terminat aici.

Mă întorc spre domnul Stone.

— De ce a adăugat partea despre Shep? Seara trecută nu l-a menționat deloc.

El se așază lângă mama.

— Nu știu. Poate că și-a amintit mai multe din convorbirea telefonică după ce a ajuns acasă.

Făcând pași prin mica încăpere, încerc să îmi controlez panica.

— Credeți că spune adevărul? întreb eu.

Domnul Stone își înclină capul, iar fruntea i se încrețește.

— De ce ar minți în legătură cu ceva atât de serios?

Vreau să strig: „Deoarece este imposibil ca Shep să fi făcut asta! Este imposibil ca Grant să îi fi rostit numele la telefon în dimineața aia!"

Domnul Stone își sprijină capul de spătarul scaunului și închide ochii. S-a descurcat destul de bine să pretindă că vede normal, dar eu și mama știm cât de greu îi este. Mama se ocupă cu organizarea hârtiilor pe care le-a adus cu el, iar eu continui să mă plimb prin cameră.

Suntem pregătiți să stăm aici toată ziua, așteptând decizia marelui juriu, dar nu durează mult deloc.

Primul jurat își bagă capul în mica sală de așteptare.

— Am luat o decizie, spune și se întoarce în sala de conferințe.

Nu e bine. A fost prea repede.

Domnul Stone și cu mine îl urmăm pe jurat în sala de conferințe, iar eu îmi ocup locul din capătul îndepărtat al mesei, pornind reportofonul din nou.

Domnul Stone întreabă:

— Domnule prim-jurat, a luat juriul o decizie?

Bărbatul se ridică în picioare și spune:

— Da, am luat. Îi acuzăm de complicitate la crimă pe Henry Carlisle, Logan McCullar și John Michael Forres. Și îl acuzăm pe Shepherd Moore de ucidere din culpă.

Fiecare cuvânt este ca un pumn în stomac. Shep este acuzat de uciderea lui Grant.

Domnul Stone își freacă mâinile, în mod clar entuziasmat de rezultat. După rostirea verdictului, opresc reportofonul. Domnul Stone spune:

— Kate, te rog spune-i mamei tale să o informeze pe doamna Morrison că trebuie să înregistrăm acuzația la judecătorie.

Are de gând să înregistreze azi acuzația. Acum. Are timp să o facă… Nu trebuie să se întâmple astăzi, dar pun pariu că el crede că, dacă Gaines are timp să „îngroape" asta cumva, o va face.

Ies din sală și îi transmit mamei mesajul. Își încleștează pumnii și părăsește sala pe ușa laterală.

Așezându-mă pe scaunul tocmai eliberat de mama, aștept să revină. Durează doar câteva minute până ce se întoarce în cameră. O urmez în sala de conferințe, unde domnul Stone așteaptă singur, de vreme ce jurații au fost lăsați să plece.

— Morrison a spus că judecătorul Ballard este disponibil în sala de judecată numărul trei, zice ea, iar domnul Stone dă din cap în direcția ei și ne face semn să îl urmăm afară din sala marelui juriu.

Nu știu cum de-mi mai funcționează picioarele acum, dar, cumva, mergem pe hol prin marea de camere și reporteri.

Domnului Stone îi sunt adresate întrebări, pe care însă le ignoră. Făcându-ne loc pe hol spre sala de judecată numărul trei, nu știu dacă a mai fost vreodată atât de mândru! Simte că azi s-a făcut dreptate.

Deoarece nu este o audiere cu ușile închise, toată lumea din sală ne urmează și se așază în tribună, inclusiv tații băieților din River Point și domnul Perkins și grupul lui, ceea ce sunt sigură că este exact ce și-a dorit domnul Stone. Imediat ce publicul va auzi ce a decis marele juriu, Gaines nu va mai putea face nimic în privința asta. Un intendent îl avertizează pe judecătorul Ballard de prezența noastră și, în câteva minute, începe procesul.

— Onorată instanță, spune domnul Stone din spatele mesei acuzării. Marele juriu i-a pus sub acuzare pe John Michael Forres, Henry Carlisle și Logan McCullar pentru complicitate la omor, iar pe Shepherd Moore pentru ucidere din culpă.

Îi dă documentele semnate intendentului, care le înmânează judecătorului.

Mulțimea din spatele nostru vuiește de strigătele furioase ale părinților băieților din River Point și ale avocaților

apărării și de suspinele zgomotoase ale doamnei Perkins. Domnul Perkins se ridică în picioare, cu brațele încrucișate la piept, și se uită înainte. Mă așez pe scaun lângă domnul Stone, dorindu-mi să fi fost oriunde, numai aici nu.

Judecătorul lovește cu ciocănelul până când toată lumea se liniștește.

Cei din echipa apărării stăteau deja la masa de pe partea lor de cameră, gata să intre în luptă pentru clienții lor.

Judecătorul se întoarce spre apărare și spune:

— Vă acord o oră să vă faceți clienții să se predea. O oră, altfel trimit polițiștii să îi aresteze.

Unul dintre avocați dă din cap, apoi vorbește repede cu alt avocat de lângă el, dându-i instrucțiuni să se ducă să ia băieții și să îi aducă aici. Celălalt avocat se grăbește să iasă din cameră.

— Onorată instanță, băieții vor fi aici într-o oră, spune avocatul. La acest moment, vă rugăm să stabiliți o cauțiune pentru clienții mei.

— Pentru acuzația de complicitate, cauțiunea este stabilită la 200 000 de dolari. Pentru ucidere din culpă, cauțiunea este stabilită la 750 000 de dolari.

Se aud suspine în spatele nostru. Știu că familiile astea sunt bogate, dar nu știu dacă vor reuși să facă rost de atâția bani.

Avocatul apărării notează suma pe carnețelul lui și, deodată, s-a terminat.

Echipa apărării și tații băieților din River Point fug din sală, iar Stone pleacă mai înviorat decât l-am văzut vreodată. Nu mă pot ridica de pe scaun. Mă holbez la sala de judecată goală pentru ceea ce pare o veșnicie. O tristețe profundă și insuportabilă mă cuprinde când mă gândesc la ce înseamnă asta. Shep va fi arestat pentru ucidere. Va fi judecat pentru ucidere. Ucidere din culpă înseamnă închisoare pe viață.

Îmi scot telefonul și o sun pe Reagan, care ar trebui să fie deja la lucru.

Răspunde la primul apel.

— Kate, o, Dumnezeule! Este o nebunie aici. Unde ești? Morrison se panichează. Băieții din River Point se vor preda în mai puțin de o oră. Gaines mai are un pic și-și pierde controlul, îmi șoptește ea la telefon.

— Trebuie să plec de aici, îi spun eu. Poți să mă duci acasă?

— Unde ești?

— Tot în sala de judecată.

— Sunt pe drum, spune Reagan, și apelul se întrerupe.

Dă buzna în sală câteva minute mai târziu și se așază pe scaunul de lângă mine.

— Kate, ce ai pățit? Știu că s-a întâmplat ceva cu tine. Ce este?

Se apropie și își deschide brațele. Mă aplec în îmbrățișarea ei, punându-mi capul pe umărul său și lăsându-mi lacrimile să curgă.

— Este atât de rău! Atât de rău!

Cuvintele îmi ies mai mult mormăite, iar Reagan mă îmbrățișează strâns.

— Shep nu a făcut asta. Știu că nu a făcut-o. Am vorbit cu el.

Reagan se uită prin sala de judecată goală.

— Kate, ai grijă ce spui aici. Vom vorbi mai târziu despre asta.

Mă ridică în picioare și adaugă:

— Și știu că e doar începutul. Imediat ce avocații apărării se vor implica, știi că asta va schimba lucrurile.

Dau din cap, dar partea pe care nu i-o pot spune este ceea ce mă roade. Lindsey a mințit. Știu că a făcut-o. Dacă Grant ar fi rostit numele lui Shep la telefon, ea ne-ar fi zis aseară. Iar acum, că îl arată cu degetul, ceilalți vor proceda la fel. Acuzațiile împotriva lor vor dispărea dacă îl vor turna pe Shep.

— Putem pleca?

Nu vreau să fiu aici când vor sosi băieții.

Reagan își scoate cheile din buzunar.

— Nu pot să plec. Acum e ca la nebuni și situația se va înrăutăți. Dar poftim mașina mea! Am să iau un taxi spre tine imediat ce ies. O să mâncăm pizza și înghețată și ai să-mi povestești ce se întâmplă cu tine și Shep.

Îmi trec o mână peste față.

— Bine.

Reagan mă ia de braț. Ajungem la capătul holului fără să dăm peste nimeni. Dar, când cotim să ieșim afară, întâlnim un zid de oameni.

Sunt de două ori mai mulți reporteri decât erau dimineață, dar nu ne caută pe noi. Sunt concentrați la grupul care urcă treptele și intră în clădire.

Toți cei patru băieți merg umăr la umăr, îmbrăcați în costume cu cravată. Arată minunat. Își țin capul sus și, din afară cel puțin, par neînfricați.

Dar mi-am petrecut ore-n șir cercetându-i pe băieții ăștia, i-am urmărit în cele mai rele clipe ale lor, și-mi e ușor să văd dincolo de aparențe.

Lui John Michael îi tremură un pic buza de jos, iar eu știu că îi vine să plângă. Henry își atinge piciorul cu degetele când intră. Pariez că, dacă ar fi stat pe scaun, ar fi dat din picior. Iar Logan… s-a albit la față, ceea ce-i face părul roșcat să pară mai roșu.

Însă ce mă distruge complet este să mă uit la Shep. El este la marginea grupului, la distanță de ceilalți, ca și când ar fi deja cumva separat. Pe cont propriu.

Se uită împrejur, scrutând chipurile din mulțime, dar se oprește când mă zărește. Văd de aici că oftează, apoi îmi studiază cu privirea detaliile chipului. Sunt sigură că își dă seama că am plâns. Strânge din buze și dă ușor din cap.

Camerele le sunt băgate în față și blițurile se aprind din toate direcțiile. Băieții intră hotărâți în tribunal, urmați îndeaproape de părinții lor și de echipa apărării.

Eu și Reagan ne lipim de zid ca să ne ferim din calea mulțimii. Shep îmi aruncă o ultimă privire când trece pe lângă mine. Aș da orice să îl pot atinge acum. Să îl strâng de mână sau să îl sărut pe față, ceva care să îi spună că sunt alături de el. Că îl sprijin.

Imediat ce băieții ies pe ușa care îi va duce spre registratură, reporterii se liniștesc. Chiar în clipa în care încercăm să ieșim din clădire, alt grup le captează reporterilor atenția.

Domnul Perkins și grupul lui de anchetatori vin din celălalt capăt al holului.

Se opresc în pragul ușii, nu departe de noi.

— Vreau transcrierea celor petrecute la audierea în fața marelui juriu, spune domnul Perkins.

Unul dintre anchetatori scutură din cap.

— Nu cred că reușesc.

Domnul Perkins îl împunge cu degetul în piept.

— Fă-o! Apărarea va folosi tot ce are ca să distrugă cazul, și trebuie să fim pregătiți pentru asta.

Mă gândesc la Lindsey și mă întreb cum va rezista cu ambele tabere care îi vor ataca povestea. Poate că minciuna ei nu va rezista interogatoriului.

— Trebuie să mă întorc. Morrison îmi trimite mesaj. Ne vedem mai târziu!

Dau amorțită din cap spre Reagan, dar rămân pe loc în timp ce domnul Perkins și oamenii lui se îndreaptă către biroul prim-procurorului Gaines.

Găsindu-mi un loc într-o parte, mă așez pe o bancă și aștept. Credeam că nu voi putea rămâne aici să văd asta, dar acum știu că nu pot pleca până nu pleacă Shep.

STENOGRAMA INTEROGATORIULUI MARSHEI FLYNN DIN 8 OCTOMBRIE, LA LICEUL ST. BARTHOLOMEW, REALIZAT DE INSPECTORUL PIERCE, CU COMENTARII PRIVIND LIMBAJUL TRUPULUI DE KATE MARINO

INSPECTORUL PIERCE: Doamnă Flynn, sunteți directorul adjunct al liceului St. Bartholomew, nu-i așa?

DOAMNA FLYNN: Da. Sunt în funcție de cincisprezece ani.

KATE: Doamna Flynn stă dreaptă ca un par. Pare… severă.

INSPECTORUL PIERCE: Deci cât de bine ați spune că îi cunoașteți pe băieții asociați cazului River Point, inclusiv pe victimă, Grant Perkins?

KATE: Chipul îi cedează puțin.

DOAMNA FLYNN: Foarte bine. St. Bart nu este o școală mare, și-i cunosc pe aproape toți elevii de aici, mai ales când ajung în ultimul an.

INSPECTORUL PIERCE: Trebuie să vă spun c-am fost surprins de poveștile pe care le-am auzit în legătură cu ce se întâmplă în weekenduri. Aveți un grup de nestăpânit acolo.

KATE: Mijește ochii. Este enervată. Nu i-a plăcut ce a auzit.

DOAMNA FLYNN: Cu siguranță, sper că nu insinuați că elevii de la St. Bartholomew nu sunt exemplari.

KATE: Nici măcar nu a schițat un zâmbet, ceea este cam șocant.

INSPECTORUL PIERCE: Spun că aveți un elev mort și că unul dintre colegii lui a apăsat pe trăgaci, dar nu știm care dintre ei, deoarece ascund ce s-a întâmplat cu adevărat sau erau prea beți sau drogați ca să își amintească. Majoritatea oamenilor de la petrecerile acestea sunt beți ori drogați. Se zvonește că s-ar face pariuri sportive și că se vând droguri. Mai sunt și fotografiile celor trei fete pe internet. Și unul dintre părinți a venit să reclame că a găsit balegă în sistemul de aer condiționat al mașinii fiicei sale. Au mai fost incidentul cu graffiti și bomba cu fum. Fiecare persoană cu care vorbesc revine la

grupul de băieți ca posibili făptași. Deci, doamnă Flynn, când spun că aveți un grup de nestăpânit, o spun în termeni moderați.

KATE: Chipul ei are o nuanță roșie pe care nu am mai văzut-o.

DOAMNA FLYNN: Dacă aveți o întrebare specifică la care să pot răspunde, domnule inspector, vă rog să mi-o adresați.

INSPECTORUL PIERCE: Spuneți-mi ce puteți despre băieții aceștia. Grant Perkins, Henry Carlisle, Logan McCullar, Shep Moore și John Michael Forres.

KATE: Se relaxează puțin pe scaun, dar pare foarte serioasă.

DOAMNA FLYNN: Sunt băieți buni. Pe majoritatea îi cunosc de la școala primară.

INSPECTORUL PIERCE: Din ce înțeleg, erau inseparabili.

DOAMNA FLYNN: Inseparabili este un cuvânt potrivit.

KATE: Se apleacă, sprijinindu-și coatele pe masă. Ridică sprânceana stângă.

INSPECTORUL PIERCE: Dacă ar trebui să îl alegeți pe cel care ajungea cel mai repede să se certe, cine ar fi?

KATE: Se reazemă din nou, ridicând ochii spre tavan, ca și când s-ar gândi la asta.

DOAMNA FLYNN: Logan se grăbea să folosească forța brută, dar ceilalți erau doar la un pas în urma lui. Dacă unul avea o problemă, devenea problema întregului grup.

INSPECTORUL PIERCE: Deci a existat vreodată o problemă în cadrul grupului?

DOAMNA FLYNN: O, nu! Din contră. Niciodată nu s-au întors unul împotriva celuilalt. Dar pariez că totul s-a schimbat. Toți îl iubeau pe Grant. Presupun că grupul este o bombă cu ceas, acum, că el a murit.

22

18 NOIEMBRIE, ORA 13.32
NUMĂR PRIVAT: O, Shep! Îmi pare rău!

Nu sunt singura care rămâne ca să îi zărească pe băieții din River Point. Jurnaliștii sunt tot aici, la fel și părinții lui Grant.

De vreme ce nu am reușit să mă întorc în biroul lui Stone, m-am ascuns într-un colț din apropiere de restaurantul de la primul etaj care vinde sendvișuri și băuturi. Am schimbat SMS-uri cu Reagan toată după-amiaza, așa că sunt la curent cu totul. Li s-au făcut fotografii, li s-au luat amprentele și au fost închiși, în timp ce părinții lor fac eforturi să îi scoată pe cauțiune.

Telefonul sună – este un mesaj de la Reagan.

REAGAN: Cauțiunea a fost afișată.
Părinții lui Shep garantează cu o proprietate,
dar ceilalți doar au scris cecuri.
Băieții ar trebui să iasă curând.

KATE: Bine, mulțumesc!

Mai trec aproximativ treizeci de minute înainte ca Shep, Henry, John Michael, Logan și părinții lor, flancați de avocați, să iasă din sală și să se îndrepte spre parcare. Reporterii le adresează întrebări, dar avocații își țin mâinile în fața camerelor și repetă „Fără comentarii" de nenumărate ori.

Mă apropii, sperând ca Shep să mă vadă aici, când domnul Perkins se desprinde de zidul de care se rezema.

— Rahatule! strigă el din toți rărunchii.

Toată lumea se oprește – băieții din River Point, părinții lor, jurnaliștii – și se uită la domnul Perkins.

Când arată spre Shep, toți, în afară de părinții lui, se îndepărtează un pas de el.

— Mi-ai ucis băiatul! strigă domnul Perkins, roșu la față de furie.

Tatăl lui Shep pășește în fața fiului său cu mâna întinsă și spune:

— Stai puțin…

Dar Shep îl apucă de braț, oprindu-l. Vine în fața tatălui său și îl înfruntă pe domnul Perkins.

— Vă jur că nu l-am împușcat pe Grant, spune uitându-se în ochii lui.

Apoi se întoarce, se uită la ceilalți băieți și adaugă:

— Era prietenul meu.

Ceilalți băieți se mișcă și se uită oriunde, numai la Shep nu. Liniștea durează cam trei secunde, apoi haosul se dezlănțuie din nou. Întrebările reporterilor sunt mai zgomotoase, la fel și rugăminții avocaților ca băieții să tacă.

Mulțumea începe să se miște din nou, iar eu mă agit să îi atrag atenția lui Shep. Vreau să știe că sunt alături de el, atunci când pare că foarte puțini sunt.

Rămânând aproape de zid, merg cu mulțimea. Chiar înainte să iasă pe ușile care dau spre parcare, Shep se uită peste umăr și mă zărește.

Îi schițez un zâmbet, iar el dă ușor din cap. Nu este mult, dar, pentru moment, este suficient.

Reagan vine lângă mine.

— Ești pregătită să pleci de aici? mă întreabă ea.

— Mai mult decât pregătită.

Stăm toți trei într-un cerc, la un loc de întâlnire nou, unde nu am mai fost.

— Cum de l-au acuzat pe Shep? întreabă unul dintre noi.

Acuzațiile de azi ne-au șocat pe toți. Pe Shep, mai mult decât pe oricine. Chiar și eu am fost surprins că i-au acordat atâta încredere cuiva ca Lindsey. În mod sigur le-a spus o poveste foarte convingătoare.

Shep a încasat-o rău… Ucidere din culpă. Pe de o parte, regret, dar prefer să i se întâmple lui, și nu mie.

— Nu știu, dar și noi am încurcat-o. Nu pot să mă duc la închisoare, omule. Pur și simplu nu pot. Toți cred că l-am acoperit, dar eu nu știu nimic! V-o spun de câteva săptămâni!

Ceilalți doi se panichează și trebuie să îi calmez înainte să facă ceva prostesc.

— Trebuie să vă relaxați. Să aflăm ce dovezi au împotriva lui Shep și să vedem cât de gravă este situația. Înseamnă că știu ceva ce noi nu știm, spun eu. Verdictul de ucidere din culpă înseamnă că nu a fost un accident. Poate că Shep nu era cine credeam noi.

În momentul ăsta, ceilalți doi vor fi de acord cu orice ca să-și salveze pielea.

— Trebuie să mergem cu toții acasă și să ne ținem naibii gura. Dacă rămânem împreună, nu ne pot atinge.

Ei dau din cap și ne îndreptăm spre mașinile noastre. Mă gândesc la Lindsey. Nu cred că va rezista mult timp la interogatoriu. Iar eu sunt terminat dacă le spune ce i-am zis.

Mă uit în torpedou și văd că punga cu pastile este tot unde am lăsat-o.

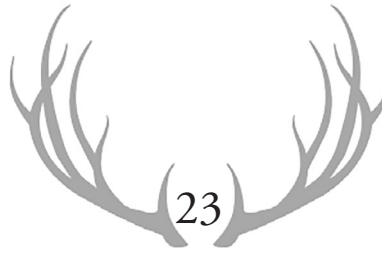

23

Reagan și cu mine stăm pe canapea, cu o cutie goală de pizza deschisă în fața noastră. Mâncăm înghețată direct din cutie, fără boluri.

— Deci ai ieșit cu el? mă întreabă ea.

I-am povestit suficient, încât să-i explic de ce sunt așa de supărată, dar nu i-am spus totul.

— Puțin. Nu este ceea ce crezi. Nu este ca și când am fi împreună. Încercăm doar să ne dăm seama ce se întâmplă. Își dorește la fel de mult ca mine să se facă dreptate pentru Grant. Probabil mai mult.

Nu îi spun despre fotografia cu amenințarea, deoarece o cunosc. S-ar duce direct la ei și i-ar confrunta.

— De unde știi că nu te folosește pentru informații? Azi a fost acuzat de ucidere din culpă. Nu e un verdict care se dă cu ușurință.

Iau încă o lingură mare de înghețată.

— Știu. Am fost acolo. Dar este greșit. Au înțeles greșit totul.

Este sceptică, și nu o condamn. M-aș simți la fel dacă lucrurile ar sta invers.

— Nu-mi place, spune Reagan. Și nu vreau să suferi din cauza asta.

— Nici eu.

Reagan stă până crede că mă simt mai bine. Se întâlnește cu Josh ca să învețe, și-mi este greu să nu fiu invidioasă că relația lor nu este secretă.

La câteva minute după ce pleacă, îl sun pe Shep.

— Bună! răspunde el după ce telefonul sună de trei ori.

— Bună! spun eu. Dumnezeule, mi-am făcut atât de multe griji pentru tine! Ești bine? întreb, deși îmi dau seama că nu este bine, dar nu știu ce altceva să spun.

— Nu. Ce s-a întâmplat acolo? De ce sunt acuzat eu?

Inspir adânc. Nu ar trebui să îi spun, dar știu că ea minte, iar Shep trebuie să fie pregătit pentru ce urmează să înfrunte. Nu va dura mult timp înainte ca apărarea să înregistreze o cerere ca să pună mâna pe tot ce are Stone.

— Lindsey Wells a fost fata care a depus mărturie. A spus că tu ești vinovat, că l-a auzit pe Grant rostindu-ți numele la telefon chiar înainte să fie împușcat!

Shep tace mult timp. Atât de mult timp, încât deja cred că nu mai este pe fir.

— Shep?

— Sunt aici, șoptește el. De ce ar spune asta?

Îi simt disperarea din voce ca pe un pumn în stomac.

— Nu știu.

O aud pe mama lui în fundal, iar el închide repede telefonul. Încerc să mă concentrez la tema mea, la cererea pentru ajutor financiar pentru facultate, la orice ca să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat azi, dar este inutil.

Chiar dacă este riscant, trebuie să îl văd. Trebuie să mă asigur că este în regulă.

Familia lui Shep locuiește pe Old River Road, care, de fapt, înseamnă o fâșie lungă de case ale unei vechi plantații de pe malul râului Acadiana. De vreme ce nu pot parca pe alee,

opresc într-o mică zonă împădurită de pe partea cealaltă a străzii din fața casei lui Shep.

Norii negri acoperă orice rază de lună care mi-ar putea lumina calea, deci mă împiedic și cad cam la fiecare doi pași. Când ajung în fața casei lui Shep, sunt plină de praf și de frunze lipite de aiurea.

Curțile sunt mari pe strada asta, deci nu mă aflu în apropierea niciunui vecin. Și nu este nimeni pe stradă.

Ocolesc spre curtea din spate, rămânând în umbră. Cel puțin ferestrele mari din spatele casei, care dau spre râu, mă ajută să văd înăuntru. Casa este întunecată și liniștită.

Scoțând telefonul ieftin din buzunarul de la spate, îi trimit rapid un mesaj lui Shep:

Am vrut să te văd. Sunt în curtea ta din spate.
Poți să ieși?

Durează doar câteva secunde înainte ca o lumină să se aprindă și draperia să fie trasă.

Apoi îi văd chipul.

Chiar și de aici, îmi dau seama că situația este gravă. Este distrus.

Deschide fereastra și se apleacă pe jumătate afară.

Ies din umbră, iar chipul i se luminează când mă vede.

Shep îmi face semn să urc, dar scutur din cap. Îmi arată o latură a casei, iar eu merg prin curte și cotesc.

În partea cealaltă a casei, este o scară îngustă care duce spre un balcon. Shep apare pe balcon și îmi face din nou semn să urc.

Urc încet fiecare treaptă, sperând să evit orice scârțâit sau zgomot. Nu știu unde este camera părinților lui, dar, în mod evident, crede că este în regulă să intru în casă.

Mă întâmpină în capul scării, iar eu îi sar în brațe. Shep își lasă capul pe gâtul meu și ne îmbrățișăm.

— Habar n-ai cât de mult aveam nevoie de asta, spune el.

— La fel de mult ca mine.

De pe balcon, mă trage spre ușa deschisă. Shep închide ușa imediat ce intrăm. În cameră, singura lumină aprinsă este o mică lampă de lângă patul lui. Camera este mare, suficient de spațioasă, încât să includă o zonă de relaxare în partea cealaltă, o canapea, un televizor imens și un sistem de jocuri. Patul lui este mai aproape de ferestre; de aici, probabil că are o priveliște superbă asupra râului.

Shep ezită o clipă, în mijlocul camerei, între pat și canapea. Iau hotărârea în locul lui și îl trag spre pat.

Ne întindem unul lângă altul, la fel ca pe podeaua casei din copac, dar aici e de o mie de ori mai comod. Se întoarce și stinge lumina, întunecându-se camera.

Întinde mâna spre a mea și stăm întinși pe întuneric, ținându-ne așa. Ochii nu mi s-au adaptat încă la întuneric, deci nu îl văd bine. Îl trag mai aproape. Fețele ne sunt la doar câțiva centimetri distanță, dar niciunul dintre noi nu se apropie.

— Îmi pare atât de rău! Nu am știut cum să te avertizez. Totul s-a întâmplat prea repede!

Plâng, iar el îmi găsește fața pe întuneric și îmi șterge lacrimile.

— Dar ai făcut-o. Aseară, după ce ai sunat, am avut o discuție lungă cu tata. Prima discuție sinceră despre toată situația asta. I-am spus tot ce știam. Instinctul mi-a zis că azi va fi o zi rea. Chiar m-ai avertizat.

— De ce crezi că te-a menționat? întreb eu.

El mă trage și mai aproape, până ne atingem din cap până în picioare.

— Cred că persoana care a trimis fotografiile alea a ajuns cumva la Lindsey și probabil că îi va forța și pe ceilalți să se întoarcă împotriva mea.

— Deci ce vom face? întreb eu.

— Noi? se miră el. Nu noi, eu. Tu nu ai să te amesteci mai mult decât ai făcut-o deja.

Inspir adânc și îmi adun curajul să îi spun ultimul lucru pe care i l-am ascuns.

— Sunt alături de tine indiferent de situație. Este vina mea că Stone v-a urmărit pe toți. Prim-procurorul i-a cerut să piardă cazul, dar l-am convins să cerceteze mai mult. Să afle ce s-a întâmplat cu adevărat, deoarece am crezut că tu ești Grant. Voiam dreptate pentru tipul de care m-am îndrăgostit. Și, în urmă cu câteva zile, am dat de Lindsey. I-am spus că, dacă știe ceva care ar putea fi de folos pentru cazul lui Grant, ar trebui să vină și să îi spună lui Stone. Nu voiam decât să se facă dreptate și ca situația asta să se termine pentru tine. Dar, în schimb, tu ești cel care are probleme.

Își îndreaptă mâinile spre fața mea.

— Nu este vina ta. Ar trebui să se facă dreptate pentru Grant – indiferent cât era de ticălos, nu merita să moară. Și unul dintre băieții ăștia l-a împușcat pe Grant. Intenționat. Unul dintre ei ne amenință și probabil a amenințat-o pe Lindsey. E vina unuia dintre ei sau a tuturor, nu a ta.

Mă sărută repede. Profund. Iar eu caut iertarea, deoarece, indiferent ce spune, mă simt vinovată.

Ne pierdem în moment, disperați să ștergem ce s-a întâmplat azi și să uităm ce se va întâmpla a doua zi.

Își plimbă mâinile pe spatele meu, îmi cuprinde mijlocul și mă trage cât mai aproape posibil. Câte astfel de momente vom mai avea? Picioarele ne sunt încolăcite și stăm lipiți unul de

altul. Câte nopți vom sta întinși împreună, împărtășindu-ne secretele și ignorând restul lumii?

Mă retrag un pic și îi cuprind fața cu mâinile. Obișnuindu-mă cu întunericul, acum îi disting detaliile chipului: ochii căprui, pomeții puternici, buza de jos plină.

— Suntem o echipă, ai uitat? Vom găsi o cale să trecem peste asta, îi spun eu.

El dă din cap, dar nu-mi răspunde. Apoi, auzim un zgomot la parter care ne face pe amândoi să tresărim.

— Ar fi mai bine să plec, zic eu.

Îmi este greu să îl părăsesc pe Shep, dar am stat mai mult decât ar fi trebuit.

În drum spre mașină, merg pe marginea drumului. Niște faruri care se apropiau mă fac să mă ascund în spatele unei tufe mari. Aștept ca mașina să treacă, dar, în loc să treacă în viteză mai departe, încetinește.

Este o camionetă pe care nu am mai văzut-o și, cu cât zăbovește mai mult pe marginea drumului, cu atât mai intens îmi tremură mâinile.

— De ce te ascunzi în spatele copacului? răsună o voce din camionetă.

Rahat! Am fost prinsă. Mă uit și văd că geamul din dreapta este coborât. În mașină e întuneric, deci nu văd cine este înăuntru.

— Ce cauți *tu* aici?

Înainte să am șansa să fac sau să spun ceva, iese din camionetă și vine spre mine. Când ajunge în fața farurilor, văd că este Logan.

O, Dumnezeule! De ce este în camioneta aia, și nu în mașina lui Tahoe?

Încerc să mă ascund din nou în tufe.

— Te-am întrebat ce cauți aici. Băgându-ți nasul! Spionându-ne! *Din nou!*

Scutur din cap și încerc să-mi găsesc vocea care m-a părăsit.

— Nu, eu… Conduceam pe aici…

Nu știu ce să-i spun. Nu am nicio scuză bună pentru faptul că sunt aici la ora asta din noapte, iar, după expresia de pe chipul lui, știe și el asta.

Logan se oprește la câțiva centimetri de mine. Nu este la fel de înalt ca Henry sau Shep, dar are constituția unui fundaș. Mâinile îi sunt strânse în pumni pe lângă corp și se încruntă la mine.

— Ce cauți aici? mă întreabă el cu o voce rece.

— Nu știu. Conduceam pur și simplu, gândindu-mă. Nu am voie să fac asta?

Își scoate telefonul din buzunar și apasă ecranul.

— Bună! spune la telefon. Vino aici! Sunt pe partea cealaltă a străzii din fața casei familiei Smith. Am găsit ceva ce trebuie să vezi.

După aceea, întrerupe apelul. Nu pot rămâne aici. Nu știu pe cine a chemat, dar nu pot fi aici.

Încerc să trec pe lângă el, însă întinde un braț, blocându-mă între el și copacul din spatele meu.

— Nu pleci nicăieri!

Inima îmi bate atât de puternic, încât sunt sigură că o aude.

— Nu poți să mă obligi să rămân, spun eu, sperând să nu par pe cât de speriată sunt.

— Ei bine, putem chema poliția. Să îi lăsăm pe ei să lămurească situația, spune râzând.

— Cheamă-i! Nu eu sunt cea care tocmai a ieșit pe cauțiune din închisoare, totuși.

În clipa asta, aș prefera să-i dau socoteală domnului Stone, decât să mai rămân cu el încă un minut. Folosindu-mi ambele mâini, îl împing în piept cu toată forța. Este surprins o

clipă, iar eu trec pe lângă el, dar nu ajung departe înainte să mă prindă, împingându-mă în platforma camionetei.

— Nu, nu, nu! spune el batjocoritor.

Sunt cu fața la camioneta lui, iar el este în spatele meu, lipindu-mă de metalul rece și ținându-și brațele pe lângă mine. Are corpul lipit de mine și mă simt îngrozită. Se apleacă spre mine.

Mă gândesc la toate mișcările de autoapărare pe care le știu. Ar trebui să îl calc pe picior sau să îl lovesc cumva cu piciorul în vintre. Îmi apropii brațele, pregătindu-mă să atac, când, brusc, dispare.

Mă întorc, încercând să-mi dau seama unde a plecat, dar, în schimb, îl văd pe Shep.

Shep este aici.

El este cu spatele la mine și stă între mine și Logan, care este pe pământ la câțiva pași distanță.

— Ești bine? mă întreabă Shep fără să se întoarcă.

— Da, mormăi eu încet, adunându-mi brațele la piept.

Adrenalina mă părăsește, lăsându-mă pradă tremuratului.

Logan se ridică încet și vine spre Shep.

— Omule, mă îndreptam spre casă, spune el, arătând spre stradă, și credeam că îți fac o favoare să te anunț că ne spionează, dar se pare că știai deja că este aici. Presupun că se întâmplă mai multe decât ne spui tu.

— Kate, trebuie să pleci. Chiar acum. Urcă-te în mașină și pleacă! îmi spune Shep.

Logan se uită la mine, la Shep și din nou la mine.

Ce se va întâmpla dacă plec? Vor începe să se bată?

— Vei…

— Pleacă! Acum! spune repede Shep.

— Ca să vezi… Se pare că băiatul meu Shep s-a îndrăgostit de fata cu aparatul de fotografiat.

Mă îndepărtez, fără să-mi iau privirea de la ei. Logan îmi trimite o bezea, iar Shep face un pas spre el.

Logan râde, ceea ce mă face să simt un nod în stomac. Dau să plec, dar ceva mă oprește. Nu m-am mai confruntat niciodată cu situația în care m-a pus Logan, și îl urăsc pentru că m-a speriat. Pentru că m-a făcut să mă îndoiesc de abilitatea mea de a mă proteja. Deci mă întorc încet și vin lângă Shep.

— Kate, spune în șoaptă Shep.

Logan ridică o sprânceană spre mine, provocându-mă să spun sau să fac ceva, și, înainte să mă gândesc de două ori la asta, îi zic:

— Se pare că cicatricea pe care o ai de la „bărbierit" aproape s-a vindecat. Mai apropie-te o singură dată de mine și-am să ți-o fac să sângereze din nou!

Logan își duce mâna la gât și, dacă o privire ar putea să ucidă, aș fi moartă la pământ. Poate că am înrăutățit situația, dar măcar l-am înfruntat.

Când mă întorc să plec, mă uit repede la Shep și nu pot să nu-i văd mândria din ochi.

Ajungând pe asfalt, alerg spre mașină. În câteva secunde, pornesc motorul și gonesc, departe de Shep și de Logan.

Apuc strâns volanul, ca să încerc să nu mai tremur. Tocmai l-am amenințat pe Logan. Și i-am arătat cât de multe știu despre cazul ăsta. Și dacă nu este cel care a trimis fotografia, acum știe sigur că ceva se întâmplă între mine și Shep. Dacă ceilalți aveau de gând să se întoarcă împotriva lui Shep, tocmai le-am dat un motiv bun să o facă.

Nu ar fi trebuit să vin aici în seara asta.

Totul s-ar putea termina până la sfârșitul săptămânii.

Unora dintre noi le pare rău pentru Shep, dar le aduc aminte de toate dovezile care îl arată ca fiind ucigașul lui Grant. Și, când toată lumea va auzi că a fost împreună cu Kate în seara asta, se va dovedi cât de multe lucruri ne ascundea.

Închisoare pe viață.

Mă întreb cum va fi mâine la școală. Avocații vor să continuăm să păstrăm aparențele. Să părem niște copii manierați din Belle Terre.

Vom fi tratați altfel? Vor fi înlocuite privirile curioase și șoaptele de priviri holbate și remarci urâte?

Indiferent cum vom fi primiți, nu se compară cu ce i se va întâmpla lui Shep.

Probabil că, acum, are un haos în minte. Cred că se întreabă de ce s-au întors toate împotriva lui.

Sau poate că știe. Poate că înțelege că a pierdut protecția pe care o avea când era fratele nostru.

Sunt lucruri pe care le poate spune ca să ne rănească.

Dar și eu pot face anumite lucruri ca să-i aduc aminte ce se poate întâmpla în cazul ăsta.

Mâine… O șoaptă aici, un zvon acolo… Nu durează mult să se schimbe situația. Iar când se va întâmpla, se va schimba complet.

24

19 NOIEMBRIE, ORA 1.02

NUMĂR PRIVAT: Probabil că
am înrăutățit lucrurile.
Îmi pare foarte rău!

Par total răvășită. Am făcut duș, m-am îmbrăcat și am ieșit pe ușă ca să mă duc la școală, la treizeci de minute după ce m-am trezit. Seara trecută, mama a venit acasă cu mașina domnului Stone, deci, din fericire, am cu ce să mă deplasez azi.

Reagan, Mignon și Alexis sunt deja acolo când ajung în studioul de arte media, ceea ce dovedește cât de mult am întârziat în dimineața asta.

— La naiba, Kate, ești bine? întreabă Mignon. Arăți de parcă te-ar fi călcat un camion.

— Mai mult un autobuz… sau un marfar, spune Alexis râzând.

— Ha, ha, ha, zic eu cu o voce cât mai indiferentă. Nu am putut să dorm aseară.

Reagan ridică o sprânceană la mine. Din fericire, sunt scutită de alte întrebări când Miranda dă buzna în încăpere.

— Băieții din River Point au apărut la școală azi, spune ea grăbită. Sunt în birou. Unii părinți deja au aflat, de asta sunt aici, plângându-se.

Eram sigură că vor veni. Avocații lor știu că acest caz se va desfășura în public tot atât de mult ca în sala de judecată. La fel cum faptul că poartă hainele frumoase în fiecare zi îi face să fie considerați bine îmbrăcați, apariția la școală dovedește că le pasă de educația lor. Și că nu se tem sau nu se rușinează să fie în public.

Mignon se întoarce spre mine.

— Kate, ia camera și vino cu noi! Este imposibil să nu scriem un articol despre asta.

Deja mă întind după ea și mă îndrept spre ușă. Am vorbit serios cu Shep seara trecută. Ne vom da seama cine l-a împușcat cu adevărat pe Grant și, ca să o facem, trebuie să fiu umbra băieților din River Point.

Prietenele mele sunt la câțiva pași în urma mea, dar aproape trebuie să alerge ca să țină pasul. Când ajungem în holul principal, dăm de o mulțime. Îi reperez pe toți cei patru băieți pe fereastră, chiar la intrarea în birou. Shep este la doi metri distanță de ceilalți băieți și pare la fel de obosit cum mă simt eu.

Reagan se uită la el, apoi la mine. Începe să pună totul cap la cap. Văd asta pe chipul ei.

Directorul iese pe hol, adresându-i-se grupului de părinți adunați aici. Îl recunosc pe unul dintre avocații apărării de la câțiva metri distanță. Scot camera și încep să fotografiez.

Directorul Winn ridică mâinile.

— Rog pe toată lumea să facă liniște!

— Dacă băieții continuă să vină la școală, atunci îmi retrag fiica. N-am de gând să o trimit la o școală cu o grămadă de criminali, spune o femeie din spatele mulțimii.

— Sunt de acord. Măcar trimiteți-l acasă pe băiatul ăla, Moore. Este acuzat de crimă! strigă un bărbat.

Îmi dau seama că Shep a auzit ce a spus bărbatul, deoarece furia îi licărește în ochi.

Avocatul înaintează, și toată lumea se întoarce spre el.

— Clienții mei au fost doar acuzați de crimă, nu și condamnați. În fața marelui juriu, nu ni s-a permis să ne apărăm sau să arătăm vreo dovadă care să-l contrazică pe procuror. Cred că, de îndată ce ne vom prezenta în sala de judecată, cei patru tineri vor fi absolviți de toate acuzațiile. Până atunci, au tot dreptul să vină la ore și să absolve.

Un murmur puternic străbate mulțimea, iar directorul Winn înaintează.

— Uitați, e o experiență nouă pentru noi, zice gesticulând spre avocatul de lângă el. Politica noastră spune clar că orice elev acuzat de o infracțiune trebuie să fie exmatriculat, dar, după cum subliniază domnul Baxter, ei nu au fost încă inculpați. L-am sunat pe judecător, iar el a spus că, până nu se pronunță o condamnare, au voie să vină la școală.

Strigătele răsună prin mulțime, toate exprimând același sentiment – oamenii nu sunt mulțumiți. Cumva, directorul Winn liniștește grupul și reușește să îl scoată din clădire. Imediat ce holul se golește, domnul Baxter îi ia pe toți cei patru băieți într-o parte. Își țin capetele aplecate spre el, astfel încât să audă ce șoptește, în timp ce directorul Winn așteaptă răbdător în apropiere. Câteva minute mai târziu, domnul Baxter se întoarce spre domnul Winn și-i spune:

— Sunt numai ai dumneavoastră. Dacă încalcă limita, îi exmatriculez. Nu-mi pasă cine sunt tații lor. Mă auziți? întreabă și împunge cu degetul aerul din fața lui, ca să se facă înțeles.

— Sunt conștienți că vor fi urmăriți mai atent decât ceilalți elevi de aici și se vor comporta exemplar.

Domnul Winn intră grăbit în biroul lui. Domnul Baxter își ia „la revedere" și pleacă, în timp ce băieții din River Point se îndreaptă spre holul principal. Shep este la doi pași în urmă, în mod clar nemaifiind parte din grup. Îmi aruncă o privire peste umăr, iar mâinile mă furnică să îl ating, să îi dau de știre că nu este singur, dar nu pot.

Iar asta mă ucide mai mult ca orice.

Azi nu am ora de engleză, deci nicio șansă să îl văd. Grupul meu se mișcă în direcția opusă. Îl urmez fără tragere de inimă.

Timp de două ore, fie că merg pe hol ori stau în clasă, toți vorbesc numai despre Shep.

Am auzit că Shep este homosexual și că era îndrăgostit de Grant, dar Grant a fost complet dezgustat când i-a făcut avansuri, de aceea l-a împușcat Shep.

Am auzit că Shep a ucis pe cineva în Texas și că ăsta e motivul pentru care familia lui s-a mutat aici.

Am auzit că prizează cocaină în baie, la prânz.

Va fi un miracol dacă nu voi înnebuni înainte de prânz. Reagan și cu mine ne întâlnim cu Mignon și Alexis ca să ne întoarcem în studioul de arte media, ultima oră din zi pentru noi două. Se pare că Mignon și Alexis tocmai au ieșit de la ora de științe, unde erau Shep și John Michael.

— Tot nu-mi vine să cred că au venit azi. Adică, dacă aș fi arestată pentru uciderea cuiva, sigur nu mi-aș arăta fața, spune Alexis.

Mignon râde brusc.

— Eu aș fi în drum spre Mexic sau Canada. Oriunde, numai aici nu.

— Gândiți-vă doar la circul mediatic în care se va transforma orașul ăsta odată cu începerea procesului. Ne trebuie o filmare cu Shep aici, înainte ca lucrurile să o ia razna. Dacă

știrile naționale preiau povestea, probabil că ni se vor acorda niște merite. Cât de grozav ar fi?

Bat palma și fac planuri să îl urmărească mai târziu în după amiaza-asta.

Reagan se uită în jos și rămâne tăcută. Din fericire, nu li se alătură.

Golul care mi se formează în stomac crește de fiecare dată când îi pronunță numele. Vreau să țip la ele să tacă, să le spun că ele nu îl cunosc sau că nu pot vorbi așa despre el, dar știu și că, dacă Shep nu mi-ar fi spus adevărul, aș fi crezut același lucru. I-aș fi savurat decăderea.

Sunt dezgustată.

Dezgustată.

Mă așez în fața calculatorului. Sper că, dacă mă scufund în muncă, ultima oră va trece mai repede.

— Uf! spune Alexis. Fotografia aia circulă din nou.

Alexis stă la calculatorul de lângă mine și se uită pe paginile de socializare.

— Uită-te la toți măgarii ăștia care o postează iar și iar!

Îmi împing scaunul lângă al ei și mă uit la ecran. Văd acea fotografie explicită cu Bree și cu alte două fete. Ceva este în neregulă. Ceva ciudat de care nu-mi dau seama. Nu pot decât să sper că Bree nu o va vedea din nou.

Alexis închide imaginea, iar eu mă întorc la calculatorul meu.

— Fotografia aia este îngrozitoare, spune Mignon. A apărut și în notificările mele.

Reagan știe chiar mai multe despre asta, de vreme ce plângerile din partea fetelor și a familiilor au ajuns în biroul lui Morrison. Din cealaltă parte a încăperii, ea spune:

— Păcat că nu își pot da seama unde a fost făcută. Nu se văd decât fetele.

Asta e! Asta e ciudățenia.

— Arată-mi-o din nou, spun eu.

— Câh! De ce? întreabă Mignon.

— Vreau să văd ceva.

Îmi împing scaunul lângă Alexis când accesează iar notificările, arătându-mi din nou fotografia. Le simt pe Reagan și pe Mignon uitându-se curioase peste umărul meu.

Mignon își ține o mână la ochi și se uită la ecran printre degete.

— N-am să-mi mai pot șterge vreodată imaginea asta din minte!

Toate am auzit de fotografia asta și am mai văzut-o, dar sunt destul de sigură că este prima dată când o analizăm cu adevărat. În ea sunt trei fete, toate dezbrăcate. Și toate… pozează cu mâinile și părțile corpului în poziții foarte indecente.

— Sunt adormite? Par cam pierdute, spune Alexis.

— Am auzit că li s-a dat drogul violului, spune Reagan.

— Unghiul fotografiei este ciudat. Ca și când camera ar fi fost chiar deasupra lor sau ceva de genul ăsta. Și uite aici! Este foarte neclară. Deci ori camera avea o rezoluție foarte mică, ori era foarte departe, spun eu.

Încerc să ignor ce e surprins în fotografie și mă uit la imaginea în sine. Este decupată, ca și când fotografia originală ar fi fost mai mare. Cine a făcut-o probabil că nu a vrut să le arate decât pe fete.

Mă îndepărtez de imagine, analizând unghiul.

— Unde ai spune că era camera, față de fete? întreb eu.

De vreme ce Alexis filmează multe, înțelege ce spun.

Pot să văd exact secunda în care Alexis începe să privească imaginea cu alți ochi. Își înclină capul și se ridică în picioare, ținând în mâini o cameră imaginară, ca și când s-ar gândi unde

ar fi trebuit să se afle ca să poată face fotografia. Dumnezeule, dacă am putea ajuta să aflăm unde a fost făcută? Sau măcar cum a fost făcută!

— Cumva de deasupra – te uiți aproape în jos la ele, spune Alexis când se așază din nou.

— Așa mă gândeam și eu. Dar de la o înălțime mai mare decât în mod obișnuit. Ca și când camera ar fi fost ridicată, nu? Adică, stau pe un fel de canapea sau scaun sau ceva de genul ăsta. Deci, dacă eu rămân pe pământ, iar ele sunt ridicate de pe podea, atunci nu pot să fiu chiar deasupra lor și să obțin unghiul ăsta, nu? întreb eu.

Când Alexis mărește imaginea, putem studia părți mici și pixelate din imagine, mai ușor de suportat decât întregul. Ne aplecăm spre ecran.

Dar nu vedem decât niște trupuri, și nimic altceva.

Reagan se întinde pe lângă mine și atinge ușor ecranul.

— Nu sunt sigură ce e asta, dar nu e o parte din ea. Este un tipar, ceva ce ai găsi pe un material.

Este lângă una dintre fete, chiar la marginea fotografiei. Este un model mic și spiralat, și ar fi mai util dacă am putea vedea de ce este lipit, dar secțiunea asta mică este tot ce avem.

— Bine, nu pot să mă mai uit, spune Alexis și închide ecranul.

E de coșmar. Acum știu de ce fetele astea și familiile lor sunt atât de traumatizate! Și Mignon are dreptate – după ce vezi așa ceva, nu mai poți pretinde că nu ai văzut.

— Bine, cred că pot să afirm cu siguranță că acum suntem marcate pe viață, spune Reagan.

Ecranul este gol, dar este ca și când imaginea mi-ar fi întipărită în minte. Da, în mod sigur voi avea coșmaruri din cauza ei.

25

19 NOIEMBRIE, ORA 12.24

SHEP: Am chiulit. Nu mai pot să stau o secundă în școala asta.

Aștept până ce pleacă mama în pauza de țigară înainte să îl abordez pe domnul Stone. M-am gândit la asta jumătate de după-amiază și, cu cât mai curând pot să-i vorbesc despre Shep, cu atât mai bine. Tot nu sunt dispusă să îi spun că îl cunosc pe Shep, că m-am întâlnit cu el, dar trebuie să încerc să îl conving că nu a prins vinovatul.

Bat la ușa lui, iar el se întoarce în scaun, scoțându-și căștile de pe urechi.

— Da, Kate?

— Ăăă… Pot să vă vorbesc un minut? întreb eu.

— Bineînțeles, spune el și îmi face semn să iau loc pe scaunul de lângă biroul lui. La ce te gândești?

Îmi curăț unghiile, bat din picior, fac orice în loc să-l privesc fățiș.

— Nu vi se pare ciudat că ieri Lindsey i-a rostit numele lui Shep, dar nu ne-a menționat partea aia cu o seară înainte?

Colțurile gurii i se strâmbă.

— Cred că, odată ce s-a gândit bine la conversația aia, este posibil să-și fi amintit mai multe detalii. Sunt recunoscător că a venit, așa cum ar trebui să fii și tu. Din câte îmi amintesc, era la fel de important pentru amândoi să construim un caz împotriva unuia dintre băieți – sau împotriva tuturor.

Iar acum sunt copleșită de vinovăție, deoarece are dreptate. Asta am vrut. Pentru asta am insistat.

Capul îi este întors într-o parte, deci știu că se uită la mine în singurul mod în care poate.

— Doar că nu sunt prea sigură. I-am urmărit pe băieții ăștia la școală și le-am studiat interviurile, iar Shep era ultimul pe care l-aș fi suspectat de uciderea lui Grant.

Vine mai în față pe scaun.

— Îl bănuiai pe unul dintre ceilalți? Nu mi-ai zis.

Nu vreau să dau un nume la întâmplare și să acuz altă persoană nevinovată de crima asta. Adică, mă gândesc la Logan cu băieții din pădure. Apoi, la Henry cu fata lui misterioasă. Și am fotografii cu John Michael făcute când împarte droguri și urcă în mașina unui cunoscut traficant de droguri. Dar niciuna dintre probele astea nu este destul de bună împotriva informațiilor pe care le are despre Shep.

— Poate că nu vrei să fie Shep? Poate ceva din înregistrările video sau de la școală te-a atras la el. Poate nu ar fi trebuit să-ți cer atât de multe! spune domnul Stone.

Mă reazem de spătar și mă gândesc bine la cuvintele lui. Sunt oarbă în privința lui Shep? Nu. Niciodată nu am fost la fel de sigură de ceva în viața mea! Shep este nevinovat. Mi-aș paria viața pe asta.

— Nu este asta. E doar instinctul meu. Ne bazăm pe spusele unei persoane. Iar ce-a zis în fața juriului, deși e o parte destul de importantă a poveștii, a omis cu totul în seara precedentă.

Adică, dacă ar exista și altceva care să îl indice, ar fi una, dar nu avem decât ce a spus Lindsey. Nu este mult, când e vorba ca un om să ajungă la închisoare.

Stone se reazemă din nou de spătar și își încrucișează mâinile la piept.

— Nu i-am cerut să vină și nici nu i-am pus cuvinte în gură. Sunt obligat să folosesc orice dovadă am ca să câștig cazul, și exact asta am să fac. Nu voi respinge o dovadă doar pentru că nu îți place.

S-a supărat pe mine. Dacă ezit acum, m-ar concedia, și nu sunt încă pregătită să plec.

— Domnul Moore are avocat, așa că se va putea apăra la tribunal, încheie el.

Îl înțeleg perfect și, dacă aș fi fost în locul lui, și eu m-aș fi folosit de ce avem.

Rămasă fără cuvinte, dau aprobator din cap, ies din biroul lui și mă așez la locul meu de lângă biroul mamei.

Mama intră câteva minute mai târziu și, după expresia de pe chipul ei, nu are vești bune.

Se duce direct în biroul lui Stone, iar eu o urmez, curioasă să aflu ce a agitat-o.

— S-a aflat că Lindsey Wells l-a învinuit pe Shepherd Moore. Mă întorceam de afară, când o reporteră de la știri era pe treptele din față, filmând un reportaj. Nu-i spune fetei pe nume, dar raportează toate celelalte lucruri. Cum a vorbit la telefon cu Grant, cum Grant i-a rostit numele lui Shep…

Domnul Stone se înroșește la față. Dacă am fi într-un desen animat, i-ar ieși fum pe urechi. Se plimbă prin cameră.

— Nu aș fi surprins dacă Gaines a predat transcrierea, zice el și iese repede din birou.

După câteva minute, mă scuz față de mama, spunându-i că nu mă simt bine, și-i cer voie să plec. Îngrijorată, îmi verifică

obrajii și fruntea să vadă dacă am febră, îmi dă cheile și mă lasă să plec. Probabil arăt îngrozitor. Lipsa de somn din ultimele săptămâni se cunoaște.

• • •

Imediat ce ajung acasă, deschid laptopul, accesând fișierul în care am copiat toate fotografiile și dosarul cazului River Point.

Fotografii cu pădurea… copacii… curtea interioară din spate… groapa de foc… harta din casă cu etichete… Mă uit la toate. Citesc rapoartele despre Grant și despre locul crimei și raportul legistului. Totul.

După câteva ore, simt că ochii-mi sunt pe cale să-mi sângereze. M-am uitat cu atenție la fotografii, dar nu găsesc… nimic. Nimic.

Închid laptopul, trântindu-l, și-mi trag pătura peste cap.

Ce îmi scapă?

Așa cum am procedat săptămâni în șir, rememorez ce anume știu despre fiecare băiat și ce l-ar determina să îl ucidă pe Grant. Nu sunt multe lucruri.

Încep cu John Michael.

El este gazda perfectă. Dă petreceri acasă în fiecare weekend. Poate obține ce vrea – alcool, droguri, orice. Dispare o perioadă de timp. Urcă în mașini cu traficanții de droguri. Era supărat pe Grant în seara aia, nu relaxat, ca de obicei.

Dar de ce?

I-a făcut ceva Grant? Ceva într-atât de grav, încât John Michael să îl împuște din cauza asta?

Apoi mă gândesc la Henry.

Și la fată. Cea din înregistrarea video. Cea cu care s-a întâlnit în centru. Ține la ea – este evident din felul în care o atinge și își trece mâinile prin părul ei. Ea era supărată pe Grant. Dar de ce? Ar fi vrut Henry să se răzbune pe Grant pentru asta?

Apoi, este Logan.

Ce îmi scapă la Logan?

Este agent de pariuri. L-a obligat pe Mark cu un pariu să se îmbrace ca Grant? Și banii. Cei doi băieți din camioneta albă. Presupun că băieții pe care i-a văzut Phoebe la River Point sunt aceiași cu care s-a întâlnit el în spatele rulotei lui Pat. Ei vor banii. Dacă Grant i-a luat, iar Logan trebuia să îi recupereze, cum i-ar obține, dacă Grant e mort? Și de ce i-ar fi luat Grant? Era bogat. Avea o mașină frumoasă, un ceas frumos – chiar și inelul clasei avea un safir adevărat, nu imitațiile pe care le primește orice elev.

Apoi, îmi vine o idee. Ce era? Ceva cu un ceas. Și inelul.

Mă ridic din pat și deschid din nou laptopul. Tatăl lui Grant l-a întrebat pe domnul Stone despre ele când ne-am dus la River Point. El a raportat că lipseau în săptămâna următoare.

Derulez prin documente.

În cele din urmă, găsesc înregistrarea unei revendicări. Ambele obiecte valorau peste cincisprezece mii de dolari.

Ar fi fost suficienți încât să-i dea banii agentului de pariuri? L-ar fi ucis Logan pentru asta? Este posibil, dacă Logan se temea pentru viața lui.

Este o speculație, iar apărarea ar putea să o discrediteze cu ușurință, dar este ceva.

Ceva ce nu aveam în urmă cu cincisprezece minute.

• • •

În drum spre școală îl sun pe Shep, de vreme ce e aproape imposibil să discut personal cu el. M-am gândit la asta toată noaptea și cred că este posibil ca Logan să-l fi împușcat pe Grant și că ceasul și inelul sunt motivul.

— Bună, spune Shep când răspunde.

— Bună, zic eu. Am o întrebare ciudată. Grant purta întotdeauna ceasul și inelul clasei?

— Ceasul și inelul?

— Erau scumpe, nu? Le purta mereu? Știi dacă le avea când v-ați dus la vânătoare?

— Le purta de obicei. Poate că le avea la el. Dumnezeule, nu-mi amintesc! De ce?

— Ceasul și inelul lipsesc. Părinții lui au depus o cerere, spunând că le purta când a murit, dar nu au fost înregistrate și nu le avea asupra lui în fotografiile pe care i le-au făcut la locul crimei. El și Logan se certau în seara aia din cauza banilor. Există vreo posibilitate ca Logan să-l fi ucis și să-i fi luat ceasul și inelul ca să-și plătească datoria față de agenții de pariuri?

Shep fluieră încet.

— Ar fi trebuit să le amaneteze, sau ceva de genul ăsta, ca să le valorifice. Este inteligent. Este imposibil să fie prins cu obiectele lui Grant. Dar, da, cred că este posibil. Logan nu se teme de multă lume, dar ar face orice ca să nu îi supere pe băieții ăia.

— Asta e ceva. Orice mică informație contează.

— E incredibil! Am să-i spun tatei. Aseară a zis că trebuie să ne luăm propriul avocat. Am să-l întreb și pe Logan despre asta. Să văd ce reacție are.

— Ai grijă!

— Tu să ai grijă! Informația chiar e de ajutor, dar, ți-am spus, nu vreau să te mai amesteci mai mult decât ai făcut-o deja.

— Știu. N-am să o fac. Doar analizez ce avem deja.

Vorbim alte câteva minute până intru în parcarea școlii.

— Bine, am ajuns. Te sun mai târziu, spun eu.

— Ești deja la școală? Eu sunt încă în pat, spune el râzând.

— Îmi place să ajung aici devreme și să am studioul de arte media doar pentru mine când este liniște.

Întrerupem convorbirea, și restul dimineții trece greu. Și munca la fel. Sunt blocată din nou la etajul al treilea cu un teanc imens de hârtii care trebuie îndosariate.

Telefonul meu ieftin vibrează și văd un mesaj de la Shep.

Am sunat la câteva case de amanet. Le-am spus că îmi caut un ceas frumos. Cel de pe Second Street a spus că are multe. Este puțin probabil să am noroc, dar mă duc acolo în după-amiaza asta, după ce ies de la școală.

E la doar câteva străzi distanță de aici. Aș putea să ajung chiar acum și să văd dacă este acolo. Deși nu cred că Logan ar fi destul de prost să îl amaneteze local, merită să mă asigur.

Mama nu mă va căuta decât mai târziu, deci nu va ști că am plecat.

Îi scriu un mesaj lui Shep.

Mă duc să verific. Te anunț.

Amanetul de pe Second Street este la doar trei străzi distanță de tribunal. Cum intru pe ușă, primesc un mesaj de la Shep.

Nu. Nu te duce! Nu vreau să te implici mai mult.

Prea târziu. Deja am intrat. Sunt mai multe vitrine care expun bijuterii și ceasuri, iar eu studiez fiecare piesă. Ajung la ultima vitrină, însă nu găsesc nimic. Știu că este improbabil, dar trebuie să încerc.

— Cauți ceva anume? mă întreabă bărbatul.

— Căutam un…

Mă opresc brusc. Este tipul elegant cu care s-a întâlnit Logan în zona împădurită din spatele rulotei lui Pat. Este îmbrăcat cu o cămașă și pantaloni la dungă, la fel ca înainte. Mă uit prin cameră și îl zăresc pe tipul înalt care era cu el. Cel care m-a văzut înainte să plec.

Tipul elegant își înclină capul, așteptând să termin propoziția, dar m-am blocat. Îmi dau seama că individul înalt mă recunoaște. Trebuie să plec de aici.

— Ăăă… un cadou pentru mama. Îmi pare rău, trebuie să plec! spun și ies pe ușă, alergând trei străzi înapoi spre tribunal.

Abia respir, așa că mă reazem de zidul clădirii până mă simt pregătită să intru.

Îi dau un mesaj lui Shep.

> Ceasul nu era acolo, dar tipii cu care s-a întâlnit Logan erau. M-am întors la lucru.

El îmi răspunde imediat.

> O, rahat! Nu te întoarce! Îi voi spune tatei. Te rog să ai grijă. A fost o nebunie din partea ta să te duci acolo.

Intru în biroul mamei, iar ea îmi spune:

— O, bun! Mi-ar prinde bine o pauză. Răspunde la telefon în locul meu.

Își ia țigările și bricheta din poșetă și merge pe hol, spre lift. Aștept până aud sunetul ușilor, apoi intru în biroul lui Stone.

Dă din cap și mă salută când mă vede, iar eu mă așez pe scaunul de lângă biroul lui.

Voi trece direct la subiect.

— Vă aduceți aminte când v-a întrebat tatăl lui Grant unde sunt ceasul și inelul lui, de vreme ce nu le-au găsit acasă și nu au fost listate ca fiind asupra lui când a fost împușcat?

Stone își înclină capul într-o parte.

— Da. La River Point.

— Și vă amintiți de fotografiile pe care vi le-am arătat în urmă cu două săptămâni, cu Logan și ceilalți doi băieți?

— Băieții despre care ai spus că l-au atacat pe Logan?

— Tipul înalt, da, l-a lovit pe Logan cu pumnul în stomac. Știm din interviuri că doi tipi au apărut la River Point căutându-l pe Logan deoarece le datora bani.

— Deci presupunem că ei sunt aceiași doi bărbați?

— Da. Știm că îl urmăresc pe Logan pentru bani. Și știm că Logan era supărat pe Grant pentru că nu i-a dat. Și nu știu dacă Grant a cheltuit banii, dar nu mai sunt. Așadar, dacă Logan l-a împușcat, iar apoi i-a luat inelul și ceasul ca să-și plătească datoria? Dar ar trebui să amaneteze obiectele, nu? Deci am intrat într-un amanet nu departe de aici, doar ca să văd dacă ceasul și inelul sunt acolo.

— Erau? Ceasul și inelul?

— Nu, dar i-am văzut pe tipii ăia. Lucrau acolo.

Stone se reazemă din nou de spătar, uitându-se la tavan, iar eu știu că i-am captat toată atenția.

— Avem mărturia care îl plasează acolo pe Shep cu o armă exact în momentul morții.

— Dar…

El se îndreaptă, ridicând mâna.

— Dar e un fapt interesant. Ceva la care să mă gândesc.

Va cerceta situația. Expir profund și mă ridic ca să mă întorc la biroul mamei, tocmai când el spune:

— Bine lucrat, Kate!

Fata cu camera foto? Este încă o problemă.

26

21 NOIEMBRIE, ORA 6.51

NUMĂR PRIVAT: Vii azi la școală?

SHEP: Da. Dar vin pe cont propriu,
nu ca unul dintre băieții din River Point.

În clipa în care cotesc spre holul care duce către studioul de arte media, îl reperez. Shep stă rezemat de zid, iar eu nu mă pot abține să nu traversez încăperea în fugă.

Aruncându-mi brațele în jurul lui, îl întreb:

— Ce cauți aici?

Amândoi scrutăm holul, dar nu este nimeni. Mai sunt cel puțin treizeci de minute până să înceapă orele.

— Am venit să te văd înainte de începerea orelor. Ieri ai zis că îți place să vii aici înaintea tuturor, și m-am gândit că poate vom avea câteva minute împreună.

Mai arunc o privire rapidă pe hol, apoi îl trag pe Shep înăuntru. El mă împinge cu spatele de ușa închisă, iar buzele lui le găsesc imediat pe ale mele. Fără să ne dezlipim, mă ridică și mă poartă spre cel mai apropiat scaun, așezându-mă în poala lui.

— Nu pot să cred că ești aici! Aș fi venit acum o oră dacă aș fi știut, spun eu printre sărutări.

— Cât de devreme poți să ajungi mâine? Probabil că mai am doar câteva zile înainte să fiu exmatriculat de consiliul școlii. Cineva a inițiat o petiție ca să mă îndepărteze, știi, din cauza micii probleme a crimei.

Îmi sprijin capul de gâtul lui.

— Nu spune asta. Nu vorbi așa!

Mă trage înapoi, cuprinzându-mi fața cu mâinile.

— Îmi pare rău! A fost o glumă proastă. I-am spus tatei despre băieții de la amanet. Este o pistă bună. Azi îmi iau alt avocat – după-amiaza asta îi vom da toate detaliile.

— Bun. I-am zis și lui Stone. Studiază problema. Este bine că încă este deschis la ideea că poate fi altcineva vinovatul, nu doar tu. Deci nu renunța. Încă nu s-a terminat.

— Nu renunț. Nu voi fi acuzat de ceva ce nu am făcut.

Apoi observ ce poartă. Nu mai e îmbrăcat cu pantaloni la dungă și cămașă, ci cu o pereche de blugi decolorați și un tricou care probabil este unul dintre preferatele lui, având în vedere cât de uzat este.

— Ce porți? îl întreb eu.

Shep își coboară privirea.

— Ăăă… Haine, spune el râzând. Pot să le scot oricând dacă te ofensează.

Mâna îi coboară spre tivul tricoului, iar eu izbucnesc în râs când roșesc.

— Nu, adică de ce ești îmbrăcat cu haine obișnuite?

Ridică din umeri și îmi zâmbește.

— Am decis că este timpul să fiu eu însumi, indiferent de situație.

— Cu siguranță, este mai bine.

Îl trag din nou aproape. Ne sărutăm și vorbim și ne mai sărutăm puțin. Uitându-mă la ceas, îl sărut repede și spun:

— Ai face bine să pleci. Sala se va aglomera în curând.

Shep deschide ușa și aruncă o privire înainte să iasă pe hol. Eu rămân locului cu un zâmbet ridicol, până ce elevii încep să intre.

— Pari fericită în dimineața asta, spune Alexis când se așază pe scaunul de lângă mine. Ce se întâmplă?

Ridic din umeri și îi arunc o privire confuză.

— Spune-mi tot! zice ea.

— Ce? Nu pot să mă simt bine fără să se întâmple ceva?

Se uită la mine alte câteva secunde, apoi își împinge scaunul prin cameră.

— Sunt cu ochii pe tine!

• • •

Încep să lucrez la temutul teanc de dosare. Mama este plecată să ia prânzul, iar domnul Stone ascultă una dintre înregistrări, deci pentru moment sunt doar eu și teancul de hârtii de pe biroul mamei. O bătaie în ușa mamei mă sperie. Este tipul din camera de corespondență.

— Am ceva pentru domnul Stone care trebuie predat personal.

Îl conduc în biroul lui Stone.

— Aveți un pachet, spun eu.

Stone ia pachetul, iar eu mă întorc la biroul mamei.

— Kate, am nevoie de ajutorul tău! strigă domnul Stone din biroul lui.

— Da, domnule, spun când mă opresc în fața biroului său.

— Spune-mi ce este asta. Mi-e greu să disting detaliile.

Îmi dă plicul pe care tocmai l-a primit, și înăuntru este un singur lucru. Îl scot, și parcă lumea dispare din jurul meu.

Este o fotografie cu mine și Shep. A fost făcută din afara studioului de arte media în dimineața asta. Stau în brațele lui și ne sărutăm.

Fotografia tremură în mâinile mele, cât Stone așteaptă răbdător ca eu să îi descriu ce arată.

— Îmi dau seama că sunt doi oameni care par să se îmbrățișeze, dar nu văd cine sunt, spune el.

Deschid gura, dar nu scot niciun cuvânt. Să îi spun adevărul sau să mint? Înainte să fiu măcar nevoită să iau o hotărâre, mama își bagă capul în biroul lui.

— M-am întors, în caz că ai nevoie de mine, spune, și zâmbetul îi dispare când vede expresia șocată de pe chipul meu. Ce s-a întâmplat, Kate?

Traversează camera și se uită la fotografie. Îmi dau seama de momentul în care ne recunoaște pe mine și pe Shep.

Domnul Stone se înclină pe scaun.

— Tocmai îi ceream lui Kate să mă ajute. Se pare că fotografia conține un element de mare interes, care îmi scapă. Te rog să mă lămurești.

Expresia mamei se schimbă într-una de dezamăgire.

— Kate, te rog spune-i domnului Stone cine este în fotografie!

Uitându-mă în ochii ei, răspund:

— Eu. Și Shepherd Moore.

Suspinul lui mă face să-mi mut privirea de la mama și să mă întorc cu fața la el. Este îngrozit. Înșfăcându-mi fotografia din mână, încearcă din răsputeri să vadă singur detaliile.

— Cum de ai putut să faci asta? Îmi pui în pericol întregul caz! Am avut încredere în tine și tu îl săruți pe… pe… criminalul ăsta fără știrea mea. Îi spui ce se petrece aici? Știe tot ce avem împotriva lui?

Înainte să-i pot răspunde, domnul Stone se întoarce spre mama.

— Știai de asta?

— Nu știa nimic. Totul este din vina mea. Doar a mea, spun eu printre lacrimile care îmi curg pe față.

Domnul Stone se uită la mine cu dezgust, iar asta mă ucide.

— De ce mi-a trimis cineva asta? Ce crezi că înseamnă?

Scutur din cap.

— Nu știu. Poate că este Logan. Poate că el știe că îl bănuim în privința ceasului și a inelului.

— Am trimis pe cineva la amanet cu o copie a fotografiei pe care i-ai făcut-o lui Logan și celorlalți doi bărbați, iar patronul nu știe cine sunt. A spus că nu i-a mai văzut.

— Minte! I-am văzut ieri acolo.

— Ieși afară! strigă el, făcându-mă să tresar. Ia-ți lucrurile și pleacă de aici! Ai spune orice ca să distrugi cazul ăsta și să îți scapi iubitul de probleme.

Mama nu știe dacă să mă apere sau să își păstreze slujba care ne ține pe linia de plutire. O strâng de mână ca să-i dau de înțeles că sunt bine. N-am de gând să permit să fie concediată din cauza mea. Îmi iau geanta în drum spre ieșire și cobor scările în fugă.

Abia când aproape ajung în parcare îmi dau seama că nu am cheile de la mașina mamei. Îmi scap geanta și mă așez pe bordură, cuprinzându-mi capul cu mâinile.

Indiferent ce aflu ca să îl ajut pe Shep acum, este imposibil ca Stone să mă mai asculte.

Luând telefonul din geantă, îl sun pe Shep.

Răspunde la primul apel.

— Bună! Ce ai pățit?

Mă uit la ceas și îmi dau seama că mai are o oră de stat la școală.

— Dumnezeule, îmi pare rău! Ar fi trebuit să aștept până plecai de la școală. Sper că nu îți fac probleme.

Tace la telefon preț de câteva secunde încordate.

— Nu. Este în regulă. Nu sunt la școală. Părinții mei m-au învoit. Urmează să mergem la o întâlnire cu noul avocat. Am schimbat programarea. Lui Henry, Logan și John Michael li s-a oferit o înțelegere. Dacă depun mărturie împotriva mea, se va renunța la acuzațiile împotriva lor.

Greutatea cuvintelor lui mă apasă, sufocându-mă. Asfixiindu-mă.

Să sperăm că asta e ultima ocazie în care trebuie să ne întâlnim personal. Până la sfârșitul săptămânii, lucrurile ar putea reveni la normal.

— Mi se pare greșit, spune unul dintre noi.

Acum, toți am aflat despre Lindsey și convorbirea telefonică, dar, chiar dacă ei cred că Shep l-a ucis pe Grant, nimeni nu vrea cu adevărat să îl vadă acuzat. Deși niciunul dintre noi nu ar spune-o cu voce tare, Grant a primit ce merita.

— Îl vor condamna. Nu are sens să fim toți condamnați, spun eu.

— Și cum rămâne cu fata? întreabă celălalt.

Sunt multe lucruri pe care vrem să le ținem secrete, iar fata aia se apropie prea mult de ele. Lucrează pentru procurorul ăla, iar acum toți vom fi pe lista ei neagră.

— Nu cred că trebuie să ne mai facem griji în privința ei, spun eu. Zilele lui Kate la birou ar trebui să se termine de îndată ce procurorul vede fotografia pe care le-am făcut-o în dimineața asta.

Ceilalți doi dau aprobator din cap.

Încă un ghiont…

Mă uit la cel din stânga mea.

— L-ai împușcat pe Grant? mă întorc spre dreapta. Tu ai făcut-o?

Amândoi scutură din cap.

— Nici eu nu am făcut-o. Rămâne doar Shep. Dacă nu este el, este unul dintre noi. Și Shep este cel care ne-a ascuns diverse. Nu știu… Pare că s-a schimbat, adaug eu.

Iată! Băieții sunt de partea mea. Văd asta în ochii lor.

— Deci, acceptăm târgul.

— Da, îl acceptăm.

Și, imediat ce se usucă cerneala, o voi vizita pe Lindsey.

Ca să nu mai rămână urme.

27

21 NOIEMBRIE, ORA 14.32

REAGAN: Tocmai am aflat că ai fost concediată???

KATE: La naiba, știrile circulă repede!

REAGAN: Kate, ce s-a întâmplat?

KATE: Băieții din River Point.
Asta s-a întâmplat.

Înainte să am șansa să țip, să plâng sau să-i spun ceva lui Shep, a trebuit să plece. Vreau să arunc telefonul la pământ. Sau să lovesc cu piciorul mașina de lângă mine sau să rup ceva.

Sunt furioasă.

Mai mult decât furioasă.

Mă gândesc cu adevărat la ce a spus. Ceilalți băieți fac o înțelegere.

Dar Stone nu a menționat asta. Ar fi trebuit să știe de înțelegere.

Gaines.

Prim-procurorul se ocupă de asta pentru „vechii și bunii" lui prietenii. Și vreau din nou să sparg lucruri.

— Kate! spune mama din fața ușilor tribunalului, ținând cheile în mână.

Alerg din nou pe scări ca să o întâmpin.

— M-am gândit că trebuie să ajungi cumva acasă.

O îmbrățișez strâns, iar ea nu ezită să facă la fel.

— Când ajung acasă diseară, vom discuta despre asta, îmi șoptește ea la ureche și pleacă.

Nu pot să mă duc la Shep, nu pot rămâne aici și nu vreau să merg acasă, deci mă îndrept spre singurul loc în care am putut vreodată să gândesc.

Spre parc.

Sunt câțiva copii cu mamele lor, dar, în mare parte, este pustiu. Mă așez pe o bancă izolată din capătul îndepărtat al parcului și mă întind, picioarele atârnându-mi peste margine, și mă holbez la cerul albastru. Este destul de frig, încât văd aburi când expir. Mă cuprind cu brațele și îmi relaxez mintea.

Nu mă gândesc la Logan. Sau la Henry. Sau la John Michael.

Nu mă gândesc la faptul că mi-am pierdut slujba sau la ce înseamnă asta pentru mama.

Nu mă gândesc la Shep sau la cum se simte stând în biroul avocatului, ascultând detaliile oferite de prietenii care îl trădează.

Nu mă gândesc la nimic.

Respir, pur și simplu. Inspir și expir.

Închid ochii și mintea îmi zboară la fotografiile de la River Point. Mi le amintesc, rând pe rând. Le-am văzut de atât de multe ori, încât mi-au rămas în memorie, și nu pot trece peste ideea că îmi scapă ceva.

O iau de la început, în ordinea în care am fotografiat totul – plimbarea prin pădure, copacii, frunzele de pe pământ, locul în care a murit Grant, apoi pozele din toate direcțiile. Imaginea este clară în mintea mea, ca și când aș fi acolo.

Ce îmi scapă?

Drumul de întoarcere spre tabără, aleea care conduce către curtea din spate, casa, ferestrele, placa cu etichetele nominale, care încă atârnă, ca să indice locul unde sunt vânătorii.

Rămân așa până trec în revistă toată seria de fotografii de două ori și nu mai suport frigul. Degetele de la picioare mi-au amorțit. Îmi simt ciudat vârful nasului. Și sunt frustrată.

Vreau să plec, dar telefonul vibrează în buzunarul hainei. Este un mesaj de la Shep.

Tocmai am ieșit de la întâlnire.
Sper să ne vedem, dacă se poate.

Îi răspund imediat.

Sunt în parc. Îl știi.

Stau cu picioarele încrucișate pe bancă și îl aștept pe Shep, frecându-mi mâinile și încercând să mă încălzesc.

Nu durează mult până îi văd silueta înaltă intrând în parc și căutându-mă. Îi fac semn din mână, iar el vine spre mine, cu capul plecat și umerii lăsați.

Presupun că întâlnirea nu a decurs bine.

Se așază pe bancă lângă mine, iar eu nu pierd nicio clipă, apropiindu-mă de el.

— ÎnghețI, îmi spune și îmi cuprinde mâinile, încercând să mă încălzească.

— Am stat aici o vreme doar gândindu-mă. Cum a mers? întreb eu.

Scutură din cap și se strâmbă. Mă simt ca și când aș fi fost lovită în stomac.

— Gaines îl va pune pe tipul tău să le ofere mâine o înțelegere. Se pare că tații lor i-au spus, destul de insistent, că fiii vor fi „foarte cooperanți".

— O, Shep… Îmi pare atât de rău! Ce a spus noul tău avocat?

— Se zice că este unul dintre cei mai buni, dar a spus clar că dovezile împotriva mea sunt „copleșitoare".

Avocatul lui crede că va pierde cazul. Așa cum a crezut Stone când a primit cazul din River Point.

Shep se ridică și începe să se plimbe în fața mea. Ia o piatră și o aruncă puternic, lovind gardul.

— Simt atâta furie!

Apoi, ia alta și o aruncă. Se întoarce și spune:

— Erau prietenii mei. Cei mai buni prieteni ai mei. Și au să se ducă în fața judecătorului și-au să mintă în privința mea, spune și lovește cu piciorul un băț, pe care apoi îl ridică și îl aruncă. Au să spună că l-am ucis pe Grant.

Mă ridic și mă apropii, îmbrățișându-l. Își lasă capul pe gâtul meu. Câțiva părinți din partea cealaltă a parcului se uită la noi și-l urmăresc cum e pe punctul de a ceda psihic, așa că îi întorc chipul, încât să nu îl mai vadă toată lumea.

— Sunt speriat, Kate, îmi șoptește în păr. Mă tem că voi merge la închisoare pentru ceva ce nu am făcut.

Îl îmbrățișez strâns. Durerea din vocea lui mă face să simt că mă sufoc.

— Nu spune asta! Încă nu s-a terminat.

Se retrage încet din îmbrățișare.

— Nu ești la lucru. Ce s-a întâmplat?

Expir tremurând și îi spun despre fotografia cu noi din dimineața asta, că am fost concediată, și chiar despre Stone, care a trimis pe cineva la amanet.

Se îndepărtează de mine și ia alt băț, aruncându-l în gard.

— La dracu'! strigă, și câteva mame se întorc spre noi, uitându-se urât. Ce se întâmplă? întreabă cu voce tare, deși știu că nu se așteaptă să îi răspund.

— Presupun că băieții ăia de la amanet i-au spus lui Logan despre vizita lui Stone. El știe că aș face orice ca să te ajut și a vrut să mă împiedice. Cred că a reușit.

— Nu-mi place situația. Nu suport faptul că ne urmăresc și te hărțuiesc.

Shep scrutează încet parcul, apoi se îndepărtează de mine.

Își tot întinde mâinile și se întoarce lent în cerc.

— Uită-te bine! Iată-mă, nenorocitule! Fotografiază-mă bine! Apoi, ridică mâna dreaptă arătându-i numai degetul mijlociu.

Părinții își îndepărtează acum copiii de noi, vădit dezgustați. Îl trag pe bancă și le arunc o privire prin care încerc să le cer scuze.

Shep se apleacă, sprijinindu-și coatele pe genunchi, și își lasă capul în mâini.

— Kate, spune el. Dacă nu reușesc să opresc totul? Nu pot merge la închisoare pentru asta. Nu pot.

Vocea lui pare goală. Îl îmbrățișez cât de strâns posibil.

— Nu s-a terminat. Nu renunța, Shep! Nu te voi lăsa să renunți. Nu l-ai împușcat.

Rămânem așa un timp. Se mai calmează, dar abia se abține să nu izbucnească.

— Nu renunț, spune Shep. Însă mă tem că avocatul meu nici măcar nu va încerca. Mai am o întâlnire cu el mâine. Trebuie să îl conving că nu am făcut-o.

Se ridică și studiază parcul aproape gol.

— Ar trebui să plecăm. Nu ar fi bine pentru noi să fim văzuți împreună.

Scutur din cap.

— Nu-mi mai pasă. Stone m-a concediat, ai uitat?

Mă ridică – stăm amândoi în picioare acum.

— Dar mă gândesc mereu că cineva, probabil Logan, ne urmărește și ne amenință.

Mergem ținându-ne de mână și ne oprim la marginea parcului, între mașina mamei și Jeepul lui. Nu avem deloc intimitate, dar suntem ascunși vederii. Mă lipește de Jeepul lui, sprijinindu-și mâinile de geam, lângă capul meu.

Se apropie, corpul său lipindu-se de al meu de la umeri până la genunchi. Mâinile îmi șerpuiesc pe sub jacheta lui și îl cuprind de talie. Buzele lui le ating ușor pe ale mele la început. Apoi mai apăsat. Shep îmi invadează toate simțurile și-mi este atât de ușor să mă pierd! Îmi vine să plâng când, în cele din urmă, se îndepărtează, aerul rece lovindu-mă odată ce corpul său nu mai este acolo ca să mă apere.

— Nu vreau să plec acum de lângă tine, spune el.

— Nici eu.

Îmi cuprinde fața când începe să mă sărute dinspre obraz, trecând peste nas, spre celălalt obraz.

— Nu renunțăm, șoptește el.

— Nu renunțăm, îi răspund eu în șoaptă.

• • •

Nu mă aștept ca mama să fie acasă când ajung acolo, dar este. Stă la masa din bucătărie cu o cană de ceai cald în față, ca și când m-ar fi așteptat câteva ore.

— Ia loc, Kate!

Mă așez în fața ei. Mi-e greu să-i privesc chipul și să o văd dezamăgită.

— Începe cu începutul, spune ea încet.

Fac ce îmi cere. Îi spun totul. Nu mă întrerupe, deși expresiile chipului și micile suspine îmi spun că este complet șocată.

Când termin, stăm în liniște câteva minute, în timp ce asimilează tot ce a auzit.

— Nu mă așteptam la asta, spune în cele din urmă.

— Nici eu nu m-am așteptat la asta.

Dă din cap.

— Stone trebuie să afle despre prima fotografie. Cea pe care ai primit-o în timpul exercițiului de incendiu.

Scutur din cap.

— Pe Stone nu îl interesează să audă nimic din ce are legătură cu asta. Nu îl condamn că este supărat pe mine, dar nu am crezut niciodată că pentru el ar fi mai important să câștige, decât să înțeleagă situația corect.

Mama pufnește încet.

— Nu este un caz obișnuit și știi asta, iar el crede că înțelege situația corect. Iar tu nu i-ai mai lăsat niciun motiv ca să aibă încredere în tine.

Nu îi răspund.

— Deci mai vorbești cu el? Vă mai vedeți? întreabă ea.

Dau din cap și îmi curăț unghiile.

— Vreau să încetezi. Cel puțin până la finalul cazului. Știu că tu crezi că nu el a făcut-o, dar nu avem cum să fim convinse, iar eu lucrez încă pentru Stone. Nu ne putem permite să fiu și eu concediată. Cineva vă fotografiază și, ei bine, e mai mult decât pot suporta. Tu ești singurul lucru important din viața mea, iar eu nu sunt dispusă să-ți risc siguranța pentru asta.

Îmi cobor privirea, jenată de cuvintele ei. De obicei nu ne spunem lucruri siropoase.

— Vorbesc serios, Kate! Ăsta nu e un joc. Un băiat deja a murit. Lasă-i pe părinții lui Shep și pe avocatul lui să îl scoată din belea. Dacă nu a făcut-o, adevărul va ieși la iveală.

Dau din cap, dar nu am nicio intenție să îl părăsesc pe Shep. Și nu știu cum de mai poate fi optimistă când vine vorba de sistemul de justiție după toți acești ani!

Eu nu sunt.

A fost ușor, de fapt. Aproape prea ușor.

Am stat toți în biroul procurorului, spunându-ne povestea.

Da, domnule, l-am văzut pe Shep luând arma.

Da, domnule, ne-am temut să recunoaștem faptul ăsta când am fost întrebați prima dată.

Da, domnule, ne pare rău că nu am mărturisit mai devreme.

Ușor.

28

3 DECEMBRIE, ORA 11.53

SHEP: Dacă nu ies din casa asta,
am să-mi pierd în curând mințile.

Ultima săptămână și jumătate a fost un chin. Vacanța de Ziua Recunoștinței a fost deprimantă. Fără școală și serviciu, abia dacă am ieșit din casă. Când ne-am întors din vacanță, mi-am pierdut dreptul la muncă, de vreme ce am rămas fără slujbă, deci până îmi găsesc alta, sunt obligată să stau la școală până la ora trei. Și, din cauză că nu mai am ore după-amiaza, îmi petrec timpul în studioul de arte media. Am editat toate fotografiile făcute în ultimele câteva săptămâni, pagina de internet este la zi, ziarul este gata cu o zi înainte de termen și am lucrat și la toate reclamele care ne-au fost date pentru anuar.

Acasă, mama mă urmărește ca un uliu, iar părinții lui Shep l-au izolat, după ce o fotografie încețoșată în care arată degetul din mijloc a apărut la știri. Nu a fost nicio îndoială în privința persoanei care a făcut-o; una dintre mame a fost bucuroasă să dea un interviu despre tot evenimentul.

Din fericire, nu am apărut în fotografie, dar noul avocat al lui Shep a sugerat că ar fi mai bine să nu iasă în evidență o

vreme, deci acum studiază acasă. Mai vorbim la telefon, dar nu am fost atât de curajoasă, încât să încerc să mă furișez la el noaptea. Nu vreau să aibă mai multe probleme decât are deja.

Nu m-am simțit niciodată atât de plictisită sau de inutilă!

Uitându-mă la ceas, văd că mai este încă o oră până să se sune de ieșire. Dumnezeule, a fost o zi lungă! Scot telefonul și deschid galeria, derulând până ajung la fotografia pe care i-am făcut-o lui Shep în seara de Halloween, la meciul de fotbal. Este fotografia mea preferată cu el.

Trec la următoarea imagine și mă uit la captura de ecran făcută la postarea lui Shep, care arată că Grant și Henry au leșinat pe scaunul ăla de la River Point. Râd din nou când citesc textul, dar apoi atenția mi se fixează asupra a ceva ce nu reușesc să deslușesc. Ce este?

Deschizând laptopul, mă uit la fotografii până ajung la cele din curtea din spate de la River Point, pe care le-am făcut în ziua în care am vizitat locul crimei. Mobilierul este un amestec eclectic care totuși arată bine în ansamblu. Câteva balansoare lângă o masă, și scaune din fier, și chiar câteva piese cu perne din pânză. Dar pare a fi un spațiu în mijlocul zonei… Ca și când ar lipsi ceva! Unde este scaunul?

Ridicând telefonul lângă ecranul laptopului, văd unde se afla cândva scaunul.

Dar a dispărut.

Mă holbez la fotografia în care Grant și Henry stau pe scaun. Mai este ceva. Ceva cunoscut. Scaunul este lat, destul de lat încât să încapă amândoi comod unul lângă celălalt și să mai și rămână puțin spațiu. Iar ei sunt cumva înclinați pe spate. Nu total, dar suficient. Este ceva acolo, dar nu îmi dau seama ce.

Apoi măresc imaginea. Mi se pare că nu găsesc ceea ce caut, ca și când ți-ar sta ceva pe vârful limbii, dar nu poți să zici ce anume. Ce este?

După aceea, îmi dau seama!

— Sfinte Sisoe! țip eu, și câțiva oameni din partea cealaltă a sălii se uită la mine. Scuze! le strig.

Mă uit din nou la ecran, micșorând imaginea, și la toate conturile de socializare, până când găsesc fotografia care este mereu postată. Odată ce imaginea fetelor apare pe ecran, simt cum mi se face rău.

De aia mi-era cunoscută fotografia cu Grant și Henry! Mă-resc repede, concentrându-mă la colțul imaginii care i-a atras atenția lui Reagan prima dată când ne-am uitat la ea – micul desen spiralat. Se potrivește cu modelul de pe scaunul din fotografia lui Shep.

Dar este mai mult de atât. Chiar dacă fotografia fetelor este făcută dintr-un unghi diferit, mărimea scaunului și felul în care se înclină înapoi îl fac să semene cu acela pe care stau băieții.

Aici erau fetele când a fost făcută fotografia. Erau la River Point.

Micșorez din nou ambele imagini și le poziționez una lângă alta, chiar dacă îmi este foarte greu să mă uit la cea cu fetele.

Încerc să-mi dau seama cum a fost făcută. Presupun că Shep stătea în picioare când i-a fotografiat pe băieți, dar unghiul din cea a fetelor este complet diferit.

A fost făcută dintr-un unghi mai mare, ca și când s-ar fi uitat în jos.

Dar cum?

• • •

Când mă îndrept spre mașina mamei după ore, sunt epuizată.

Reagan sună chiar în momentul în care sunt pe cale să ies din parcare. Ea m-a ținut la curent de când mi s-a interzis neoficial accesul în tribunal.

— Ce se întâmplă? o întreb.

Tace o secundă.

— Îi oferă o înțelegere lui Shep.

De când s-au întors ceilalți împotriva lui, mi-am dat seama că asta urmează.

— Care este înțelegerea?

— În loc de ucidere din culpă, va fi acuzat de omor prin imprudență, cu douăzeci de ani de închisoare.

Lovesc volanul atât de puternic, încât mă doare mâna.

— Când își va prezenta pledoaria de vinovăție? întreb eu.

— Mâine. La nouă. Toată lumea vrea ca totul să se termine odată.

— Trebuie să plec, spun eu și întrerup apelul.

Cu sau fără permisiune, trebuie să vorbesc cu Stone.

Sunt la câteva străzi distanță de tribunal, când văd protestatarii. Trebuie să le recunosc meritul de a-și susține cauza. Reporterii locali l-au urmărit pe tatăl lui John Michael săptămâna trecută, de vreme ce s-a luat o pauză în cazul River Point. Mi-a plăcut să îl văd agitându-se când l-au asaltat cu întrebări.

Apoi, o văd. Oprind mașina mamei, o urmăresc. Este fata care l-a atacat pe Grant în înregistrarea video. Aceeași fată cu care era Henry la grătarul de la St. Jude. Se îndreaptă spre aceeași cafenea din care ieșea atunci, purtând același tricou cu emblema firmei. Școala tocmai s-a terminat, deci probabil se duce la serviciu. Își ține brațele strâns încrucișate la piept, scrutând strada.

Iar eu mă uit la chipul ei. Mă uit cu atenție.

— O, Dumnezeule! spun încet în sinea mea.

Îmi scot laptopul din geantă. Încremenite pe ecran, alăturate, sunt fotografia cu fetele și cea în care apar Henry și Grant. Fata din dreapta este Bree, dar cea din mijlocul imaginii merge pe stradă în fața mea.

Și era la River Point cu o seară înainte să fie împușcat Grant. Și era supărată pe el. Iar Henry a tras-o deoparte. Și Henry i-a spus lui Grant: „Sper că nu ai făcut ce cred că ai făcut!"

Schimbare de planuri.

Merge la o jumătate de stradă distanță, când opresc mașina mamei lângă bordură și cobor. O ajung chiar înainte să intre.

— Scuză-mă!

— Da?

— Bună! Sunt Kate Marino și lucrez pentru biroul procurorului. Pot să-ți adresez câteva întrebări?

Ea se cuprinde mai puternic în brațe și mijește ochii la mine.

— Ce vrei?

— Ne ocupăm de cazul River Point și studiem niște dovezi pe care le-am găsit într-o înregistrare video de la petrecerea din seara precedentă. Apăreai în ea. Erai foarte supărată pe Grant Perkins, și Henry Carlisle a trebuit să intervină. Îmi poți spune ce se întâmpla?

Se mișcă înapoi și se reazemă de zidul clădirii, scrutând strada înainte să se uite din nou la mine. Își lasă rucsacul pe pământ, lângă ea.

— *Tu* ai venit să-mi pui întrebări. Ești cam de vârsta mea. Cred că blufezi.

Nu mă așteptam la asta.

— Lucrez pentru procurorul…

— Uite, sunt sigură că știi cine sunt. Sunt sigură că ai văzut imaginile. *Toată lumea* le-a văzut.

— Și de aceea erai supărată pe Grant, spun eu. Din cauza fotografiilor. Nu?

Își încrucișează din nou brațele în față și se uită la mine până devine jenant.

— Ce încerci să faci? mă întreabă mijind ochii la mine.

— Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat la River Point în dimineața aia și în seara de dinainte. De ce erai supărată pe el?

Nu cred că are de gând să-mi răspundă, dar îmi zice:

— Grant mi-a spus ceva la jocul de fotbal de mai devreme. Un lucru care m-a împins să cred, după ce m-am gândit exact la ce a spus, că el a fost cel care a făcut fotografia.

— Ce a spus?

Obrajii i se îmbujorează.

— Să spunem că a menționat un detaliu pe care nici măcar cei care au văzut fotografiile nu l-ar ști.

Dau din cap și înghit cu greu, încercând să nu îmi las imaginația să o ia razna.

— Așa că m-am dus acolo ca să îl confrunt. Bineînțeles, a negat. Dar, după cum mi-a rânjit, știu că el a fost.

Minunat! Știe că el a făcut-o, dar nu are nicio dovadă.

Văd că își pierde răbdarea.

— Și am observat că Henry a venit să te salveze…

Vine mai înspre mine și spune:

— Mda, deoarece nu este un ticălos, ca restul.

— Dar este mai mult de atât, nu-i așa? Adică, felul în care se poartă cu tine. Se vede din modul în care te atinge și te privește. Ține la tine. Și tu ții la el.

Strânge din buze, gura ei formând o linie dreaptă. Îmi dau seama că am tulburat-o.

— Henry era tot atât de supărat pe Grant ca tine! Și-a dat seama că Grant v-a fotografiat pe tine și pe celelalte? Ce ți-a spus Henry în seara aia?

Își coboară privirea.

— Ce mi-a spus Henry nu este treaba ta.

Îmi mușc buza de jos, încercând să mă gândesc ce altceva aș putea să o întreb.

— De ce nu te duci la poliție să le spui că bănuiești faptul că Grant a făcut fotografiile alea?

Se uită la mine ca și când aș fi proastă.

— De ce aș face-o? Este mort. Și nu îmi pare rău! Îmi doresc să fi fost eu cea care l-a împușcat!

Momentan rămân fără cuvinte, dar trebuie să aflu tot adevărul.

— Deci, cine a fost? Henry? șoptesc eu.

Își leagănă rucsacul, aproape lovindu-mă cu el.

— Știi câți oameni se arată indignați de ce ni s-a întâmplat, dar apoi spun că probabil știam ce se întâmpla sau că am făcut ceva ca să merităm asta?

Scutur din cap. Este atât de nervoasă, încât tremură.

— Aproape nimeni nu a încercat să afle cine ne-a făcut asta – majoritatea doar au vorbit despre noi. Cum arătam goale. Cum ne atingeam una pe cealaltă. Cum probabil ne-a plăcut.

Inspiră adânc și spune:

— *Dacă* Henry a făcut-o, atunci el a fost singurul care a avut curajul să facă, într-adevăr, ceva în privința asta.

Le tot spun că aproape s-a terminat. Totul va reveni curând la normal.

Mă uit din nou la fotografie. Amintirea mea zilnică.

Dar mai este o problemă de ultimă oră… Un mister care trebuie rezolvat.

Unul pe care probabil nu îl voi înțelege niciodată. Unul pe care Grant l-a luat cu el în mormânt.

29

3 DECEMBRIE, ORA 15.29

NUMĂR PRIVAT: Trebuie să discut cu tine. Urgent!

Telefonul sună instantaneu.

— Presupun că ai aflat, spune el când răspund. Încă sunt în biroul avocatului, examinând toate lucrurile și încercând să iau o decizie.

Pare distrus.

Inspirând adânc, îi spun:

— Cred că am găsit ceva. Nu sunt sigură.

— Ce ai găsit?

Brusc, în vocea lui se aude speranța.

Îi spun că am observat că scaunul din postarea lui lipsea din curtea interioară și că este același scaun din fotografia cu fetele. Apoi, îi povestesc despre înregistrarea video de la petrecere și despre fata de pe stradă care era cu Henry și John Michael.

— Lori. E una dintre fetele din fotografia aia. Henry o place de mulți ani, spune Shep. A fost furios când au apărut fotografiile alea.

— Dar credeam că fac parte din războiul farselor! Fetele alea sunt în clasa a douăsprezecea, deci de ce ar fi făcut Grant asta?

— Probabil că Grant a crezut că era modul perfect în care le-ar face probleme celor de-a unsprezecea. Să le facă o farsă, determinând pe toată lumea să creadă că *ei* au fost cei care au dus lucrurile prea departe. Atât era de pervers!

— Era Henry destul de furios, încât să îl ucidă pe Grant, dacă a crezut că este cel care le-a făcut? întreb eu.

— La naiba, nu știu!

— Dar, știind că este o opțiune, putea fi un motiv suficient, nu? Am vorbit cu ea.

— Cu Lori? Ce a spus?

— Nu va depune mărturie, dar se pare că ea crede că Henry a făcut-o. Poate dacă ar chestiona-o avocatul tău. Sau ceva de genul ăsta.

— Poate că va fi suficient, spune el, dar aud anxietatea din vocea lui. Și, Kate, mulțumesc pentru informații!

— Nu s-a terminat, spun eu.

— Te sun mai târziu.

• • •

Este foarte târziu când sună Shep.

— Vrei să mergi la o plimbare?

Nu ezit nicio secundă.

— Unde ne întâlnim?

Asta ar putea fi ultima noastră noapte. Dacă a doua zi acceptă înțelegerea, va fi arestat imediat. Nu am vorbit cu el de după-amiază și mor de nerăbdare să aflu ce crede avocatul lui despre Lori.

— Te iau eu.

— Te aștept în față.

Nu-mi pasă dacă ne urmărește unul dintre ei. Deja mi-am pierdut slujba. El și-ar putea pierde libertatea mâine. Cine l-a împușcat pe Grant obține ce vrea.

Urc în Jeep în clipa în care oprește.

— Chiar mă bucur că ești aici, spune repede, mă trage și mă sărută.

Se întâmplă atât de repede, încât nu cred că l-am sărutat și eu.

Capota a rămas ridicată, deși este cam frig afară. Shep se întinde în spatele lui și scoate o pătură groasă.

— Poftim! Ar trebui să-ți țină de cald.

Mă acopăr și mă reazem de spătar, ca să mă pot uita la cer. Nu durează mult până scot din geantă un elastic de prins părul.

Ieșim din oraș, mergând pe un drum îngust cu câmpuri goale pe ambele părți, până ne oprim pe un drum lateral, blocat de o poartă.

— Trebuie doar să o deschid, spune Shep și coboară.

Mă ridic un pic, încercând să înțeleg unde mă aflu, dar habar n-am.

Shep urcă din nou în Jeep și merge mai departe. Se apropie și îmi spune:

— Tata m-a adus aici acum câteva zile. Compania lui tocmai a închiriat terenul ăsta pentru exploatarea petrolului și a gazelor, iar proprietarii locuiesc în afara statului, deci știam că nu va fi nimeni aici.

Mergem pe un drum cu pietriș cam doi kilometri, apoi ne oprim la marginea unui mic lac. Shep oprește motorul, iar liniștea nopții se lasă în jurul nostru. Luna plină strălucește peste apă, alungând întunericul.

— Eu și avocatul meu ne-am dus să o vizităm pe Lori la lucru. S-a gândit că ar fi o șansă ca ea să-mi vorbească, de vreme ce suntem prieteni.

Întorc capul într-o parte.

— Ce a spus?

— A spus că a sunat la birourile procuraturii după ce ai plecat, iar cei de acolo i-au zis că ai fost concediată. Te-a reclamat că ai hărțuit-o. În plus, a negat totul. A spus că nu știe cine l-a împușcat pe Grant, dar că este imposibil să o fi făcut Henry. A spus că ai inventat tu totul ca să nu mai am probleme.

— Poftim?! Nu am inventat nimic! Ea este cea care minte!

Își împletește degetele cu ale mele.

— Știu. Dar este imposibil să depună mărturie împotriva lui Henry. Lori ne este inutilă.

Dau pătura de pe mine. Sunt atât de furioasă!

— Nu pot să cred că m-a reclamat!

Orice credibilitate mai aveam în fața lui Stone a dispărut complet acum. De ce înrăutățesc întotdeauna lucrurile?

— Ce a spus avocatul tău? îl mai întreb.

— Mi-a sugerat insistent să accept înțelegerea. A cercetat situația cu Logan, ceasul și inelul dispărute și cei doi tipi. Inutil. Henry și Lori nu ne sunt de niciun folos. John Michael și traficul lui de droguri sunt o pistă moartă.

— Dar Lindsey? Știm că minte!

— Mda, dar ceilalți trei acceptă înțelegerea în schimbul declarației sub jurământ că m-au văzut cu Remingtonul în dimineața aia! Asta nu face decât să-i întărească declarația. Dacă se ajunge la proces și juriul mă găsește vinovat, voi fi condamnat la închisoare pe viață.

Mi se pare că inima îmi cade direct în stomac. Îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Deci, ce ai de gând să faci?

— Nu vreau să accept înțelegerea, dar mi-e frică să risc să fiu condamnat la închisoare pe viață, zice și se lovește cu capul

de spătarul scaunului. La naiba, chiar și după douăzeci de ani, viața mea va fi, în principiu, terminată!

— Nu poți să renunți. Trebuie să încerci, spun eu.

Shep se întoarce într-o parte pe scaun, astfel încât să stea cu fața la mine, și își retrage mâinile din ale mele.

— Ce să încerc? Ăsta nu este un joc, Kate! Nu mai am timp. Înțelegerea este valabilă douăzeci și patru de ore. Știu că încerci să ajuți, dar toate pistele pe care le avem sunt degeaba. Nu renunț. Încerc să-mi dau seama cum să salvez o mică parte din viața mea. Dacă am avea ceva – orice –, aș fi primul care ar lupta. Dar nu avem nimic.

Șterg lacrima care-mi alunecă pe obraz.

— Te susțin indiferent de situație.

Scutură din cap.

— Nu. Gândește-te, Kate! Viața mea s-a terminat. Doar n-ai să rămâi cu mine timp de douăzeci de ani și-ai să mă aștepți până ies din închisoare?!

— Deci ne luăm adio? M-ai adus aici ca să-ți iei adio?

Lacrimile îmi curg de-a binelea și nu încerc să le opresc.

Shep mă trage aproape, cuprinzându-mi fața cu mâinile.

— Nu plânge! Te rog, nu plânge! Nu știu ce să mai fac. Sunt speriat. Și furios. Viața mea este ruinată. Nu trebuie să fie și a ta.

Mă scufund. Mă înec.

— Nu vreau să mai vorbesc despre caz. Sau despre ce se va întâmpla mâine. Este ultima dată când suntem doar noi doi. Putem rămâne aici un pic? mă întreabă el.

— Rămân cât timp vrei să rămân, îi răspund eu.

• • •

Durează doar douăzeci de minute să ajung în River Point. Mâinile îmi tremură când intru pe aleea cunoscută. Este devreme,

soarele abia a răsărit, și nu a trecut mult de când Shep m-a lăsat acasă. Nu am dormit, deoarece nu pot trece peste ideea că îmi scapă și altceva. Și refuz să cred că toate pistele sunt inutile. Știu că fotografia a fost făcută acolo și știu că Grant a fost cel care a făcut-o. Chiar este ceva în neregulă cu fotografia fetelor și cu unghiul, iar eu trebuie să încerc să aflu.

Dacă mă înșel crezând că nimeni nu o să fie aici, de vreme ce toți trebuie să meargă la tribunal peste câteva ore? Dacă este totuși cineva aici?

În parcarea acoperită sunt câteva mașini, dar par genul care sunt lăsate aici tot timpul. Mă apropii de casă, dar apoi merg înainte și întorc mașina. Dacă va trebui să fug, măcar mașina să fie în direcția corectă, gata de plecare.

Îmi iau camera din geanta de pe scaunul din dreapta și mă îndrept spre casă chiar în clipa în care telefonul îmi țiuie. Este un mesaj de la Shep.

> Îmi pare rău că am fost așa furios aseară!
> Mulțumesc pentru că ai încredere în mine!
> Mulțumesc că lupți pentru mine! Meriți pe cineva
> care îți poate fi alături în toate sensurile. Mai
> mult decât orice, îmi doresc să fi fost eu acela.

Cuvintele lui mă învigorează. Acum, mai mult ca oricând, sunt hotărâtă să găsesc o cale să îl reabilitez.

Mă aplec atunci când trec prin fața unei ferestre, deși sunt destul de sigură că nu este nimeni înăuntru. Durează doar câteva clipe să ajung în spatele casei.

Acolo este spațiul gol unde se afla scaunul, conform postării lui Shep. Trag alt scaun spre locul ăsta, drept reper, apoi îmi pun laptopul pe o masă din apropiere și deschid ambele fotografii.

Fac o fotografie și o compar cu a lui Shep. Shep este cu niște centimetri mai înalt ca mine, dar, în principiu, avem același unghi.

Apoi o ridic deasupra capului și îndrept obiectivul în jos, spre scaun, și compar din nou unghiul.

Direcția este corectă, dar camera nu este destul de sus.

Luând un scaun, îl trag prin curtea interioară până îl duc unde vreau. Stând în picioare pe el, fac altă fotografie.

Sunt pe aproape, dar nu destul de sus.

Dar de ce ar sta Grant pe un scaun? Mă întorc și mă uit la ce este în spatele meu. Văd un zid de cărămidă de joasă înălțime care separă curtea interioară de pădure. De cealaltă parte a zidului sunt câțiva copaci. Studiez copacii prin obiectiv, apropiind pentru a privi mai atent. Nu pare nimic neobișnuit… Sunt doar niște copaci, crengi goale, câteva păsări, un proiector spre curtea interioară și o colivie.

Mă uit și mai de aproape la casa pentru păsări. Este ceva înăuntru, ceva strălucitor.

Cobor și trag scaunul spre marginea curții din spate, folosindu-l ca să mă cațăr pe zid. Când ajung chiar în fața casei pentru păsări, mă întorc cu atenție și fac o fotografie a scaunului pe care erau fetele.

Este o potrivire aproape perfectă.

Întorcându-mă spre colivie, găsesc o balama într-o parte. O balama într-o parte înseamnă că partea din față trebuie să se deschidă. Nu este greu să găsești zăvorul când știi la ce te uiți. Când partea din față a coliviei se deschide, aproape cad de pe zid.

Înăuntru este o cameră de fotografiat, una foarte asemănătoare celor destinate urmăririi vieții sălbatice pe care le-a împrăștiat domnul Forres pe proprietatea sa. Dar asta este diferită. O fotografiez, asigurându-mă că marca și modelul se văd clar.

Mă uit la lumina de deasupra coliviei. Este foarte intensă. Dacă lumina este aprinsă, chiar și noaptea ai putea face o fotografie care să poate fi folosită.

Din ce a aflat domnul Stone despre camerele pentru studierea vieții sălbatice de aici, știu că, dacă o deschid, înăuntru voi găsi un card de memorie, dar mă tem să o ating. Nu vreau ca amprentele mele să apară aici și să îi dau lui Stone un motiv să ignore dovada asta.

Aș vrea să fi avut o mănușă ca să o ating și să o pot deschide. Aș putea să iau laptopul din mașină și să încarc imaginile direct.

Șoseta mea. Este scârbos, dar își va face treaba. Stau pe zid și îmi scot pantoful, apoi șoseta, punând-o pe mâna dreaptă. Șterg zăvorul, sperând să îndepărtez orice amprentă am lăsat pe-acolo.

Nu este greu să deschid camera. Apăs un mic buton într-o parte, și partea din față se deschide. Văd obiectivul, bateriile, dar cam atât. Unde este cardul?

Tot sucesc camera pe toate părțile, până mă simt complet frustrată. Cum să nu aibă un card de memorie?

Dar, chiar în partea interioară a ușii, împreună cu un număr al camerei și o parolă, văd denumirea unei pagini de internet. Fac o fotografie și cobor, punând mobilierul la loc, unde era.

Mă uit la ceas și îmi dau seama că am stat prea mult aici. Imediat ce fiecare lucru este la locul lui, urc în mașină și plec în viteză din River Point.

Formez numărul lui Reagan. Sună de câteva ori înainte să răspundă.

— Ajutor! strig la telefon. Am nevoie de tine.

Mă tem de ce voi găsi. Și mă tem de ce nu voi găsi. Am nevoie să fie cu mine când mă voi uita la imaginile de pe camera aia.

— Ce este?

Mi-o pot imagina ridicându-se în pat, părul brunet stându-i în toate direcțiile.

— Tocmai am făcut o nebunie.

— Ce ai făcut, Kate?

Îi spun versiunea scurtă, iar ea suspină cam la fiecare propoziție.

— O, Dumnezeule, Kate! Trebuie să te duci la Stone și să îi spui despre cameră.

— Am încercat să vorbesc cu el. Nu vrea să mă asculte, indiferent ce aș avea de spus. Trebuie să văd ce fotografii s-au făcut. Trebuie să o fac repede. Putem să ne întâlnim în studioul de arte media? Sper să pot intra pe pagina de internet de acolo și să-mi dau seama cum să le vizionez.

— Da! Sfinte Sisoe! Ne vedem acolo.

Închid apelul și conduc spre școală ca o nebună.

După ce intru în studioul de arte media, primesc un mesaj că a venit și Reagan. În clipa în care intră pe ușă, sunt mai fericită ca niciodată să-mi văd cea mai bună prietenă!

Mă grăbesc cât pot să accesez pagina de internet.

— Bine, deci ce spune? întreabă când se așază pe scaunul de lângă mine.

Pagina de internet a camerelor pentru studierea vieții sălbatice laudă capacitatea vizualizării de la distanță și ușurința folosirii, făcând posibil ca toți membrii paginii să vadă imaginile oricând, de oriunde.

— Se pare că tot ce trebuie să fac este să accesez camera folosind utilizatorul și parola pe care le-am găsit în interiorul ușii.

Introduc toate informațiile și aștept cât pagina le prelucrează. Simt că voi leșina. Dacă nu este nimic? Dacă este și asta o pistă falsă?

După aceea, imaginile încep să umple ecranul. Sunt cu sutele. Setările camerei se află pe bordul din partea de sus a

ecranului, iar camera este setată să se declanșeze când se depistează o mișcare. Face câte o fotografie la fiecare zece secunde, până nu se mai mișcă nimic timp de cinci minute. Le încarcă prin rețeaua wi-fi de la River Point.

— Va dura o veșnicie să trecem prin ele, spun eu.

Mă uit la ceas. Este aproape șapte și jumătate. Dimineața trece repede.

— Ei bine, poate că nu, spune Reagan. Uite, le poți filtra după dată. Pe ce dată a fost împușcat Grant? Putem să-l căutăm pe cel care a mers la vânătoare cu pușca aia.

— 5 octombrie, răspund eu. M-am gândit la asta, dar toți au spus că au plecat la vânătoare prin garaj, care e în partea cealaltă a casei. Încerc să văd dacă sunt fotografii cu Grant și cele trei fete.

Reagan mă dă la o parte și se așază la calculator.

— Am primit primele plângeri în legătură cu fotografiile alea în jurul datei de 1 octombrie, deci putem să ne uităm la weekendul anterior și până în dimineața în care a fost ucis.

Apasă butonul pentru filtrarea după dată și introduce intervalul *27 septembrie – 5 octombrie*.

Durează o secundă ca ecranul să se încarce. Odată ce apar fotografiile, încep să mă uit peste ele. Sunt multe de la petrecere. Și aveam dreptate în privința proiectorului. Chiar și noaptea, toată lumea din imagini este complet luminată.

Derulăm până ce ajungem la sâmbătă seara, în săptămâna dinaintea meciului. Inima mi se poticnește de fiecare dată când Shep apare într-unul dintre cadre. Abia mult mai târziu, după ce majoritatea a plecat de la petrecere, le văd pe fete, care, în mod clar, sunt bete sau drogate, împiedicându-se și căzând la pământ. Grant le conduce spre scaun, apoi începe să le dezbrace. Să vezi tot ce s-a întâmplat în intervale de zece secunde e un proces sacadat, dar este ușor să înțelegi ce se întâmplă.

După ce le poziționează exact cum vrea, se îndepărtează și lasă camera să fotografieze. Sunt câteva imagini doar cu fetele, iar apoi el revine, îmbrăcându-le și conducându-le din nou înăuntru.

Este atât de dezgustător!

— Habar n-au avut, spune Reagan.

— Mi-e greață.

Continui să mă uit la fotografii, sperând că mai este ceva aici. Ceva care îl poate ajuta pe Shep, deoarece, în momentul ăsta, urăsc faptul că cineva are probleme pentru uciderea lui Grant!

Mă uit peste imaginile de duminică și de luni, cu puțină activitate, până ajung la ziua de marți după-amiază.

— Stai, ce e asta? întreb eu.

Sunt doi bărbați, cu spatele la cameră, ca și când s-ar uita în pădure.

În următoarea imagine, stau la masa cu scaune de fier, cu o servietă între ei.

— Este Gaines, spune Reagan.

— Și tatăl lui John Michael, adaug eu.

Zece secunde mai târziu, servieta este deschisă și văd că este plină cu bani – în grămezi ordonate.

— Ce-i cu asta? întreb eu.

Reagan se apropie de ecran.

— Nu, nu, nu, nu!

Este clar o mită.

— Am tot primit plângeri la biroul lui Morrison în legătură cu Forres și compania lui de construcții care cere un preț prea mare pentru renovările din centru. Presupun că de aceea Gaines nu a făcut nimic în privința asta, spune ea.

— S-a dat mult la știri. Reporterii tot apar la biroul lui, punându-i întrebări, zic, în timp ce continui să mă uit prin imagini. De aceea oamenii protestează în fiecare zi.

Reagan se apropie de mine și îmi confirmă.

Dau din cap și mă uit la ceas la intervale de câteva secunde.

— Stai! Grant i-a spus lui John Michael: „Nu uita. Sunt în avantaj". Crezi că se referea la faptul că are informații compromițătoare despre tatăl lui și prim-procuror?

— Astea sunt foarte compromițătoare. Mă tem să văd ce urmează, spune Reagan.

— Cel puțin știm de ce Gaines era atât de nerăbdător să îi ajute pe băieții din River Point! zic eu.

Acum mă simt încrezătoare, deoarece, chiar dacă nu mai există altă dovadă, camera ar putea fi suficientă cât să discrediteze imediat cazul împotriva lui Shep.

Nu mai vedem prea multe lucruri până ajungem la petrecerea din noaptea precedentă uciderii lui Grant. Este ca și când aș vedea tot ce am auzit despre noaptea aia: pe Shep și pe Grant certându-se din cauza mea; pe Logan și pe Grant încolțiți de agenții de pariuri; pe fată, Lori, care apare supărată pe Grant, și pe Grant și Henry certându-se din cauza asta.

Apoi, primele ore ale dimineții, cu ei stând în jurul focului. Este exact cum mi-a descris Shep. S-au ridicat toți la răsărit și au intrat în casă.

— Presupun că asta e tot. Au intrat să-și ia lucrurile și să plece la vânătoare, spune Reagan.

Continui să mă uit la imagini, știind că nu mai sunt multe lucruri de văzut, până când, brusc, cineva se întoarce în curtea din spate. Verificând ora, văd că s-a întors la aproximativ șase minute după ce au plecat toți. Pare că se întoarce în fugă în casă, după care iese din nou repede.

Cu Remingtonul.

Chipul îi este încadrat perfect în imagine, cu mâinile pe armă.

Este John Michael Forres.

Urcăm toți treptele de la tribunal, gata să mărturisim și să facem totul oficial.

Tata dă mâna cu domnul Gaines când ne întâmpină la ușă și vorbesc încet unul cu celălalt.

Încă nu i-am spus tatei despre fotografie.

Dar îi voi spune.

O voi folosi în avantajul meu, la fel cum voia Grant să o folosească în avantajul lui.

Mă uit la fotografia ascunsă în buzunarul hainei. M-am uitat la ea în fiecare zi de când mi-a dat-o Grant la petrecere și mi-a spus: „Sunt sigur că ar fi nasol dacă ar ajunge să fie publicată."

Tot nu mi-am dat seama cum a obținut-o. Am fost la River Point de zeci de ori, căutând o cameră ascunsă sau ceva asemănător.

Grant ar fi profitat de ea cât de mult timp ar fi putut, deși nu știu ce i-aș mai fi putut da.

Era timpul ca Grant să dispară.

Și, acum, se pare că este timpul să o facă și Shep.

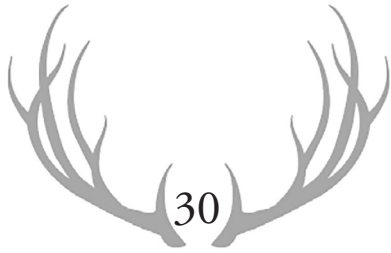

30

Iau telefonul ca să îl sun pe domnul Stone. Trebuie să afle ce avem.

Apelul intră în căsuța vocală.

Încerc să o sun pe mama, apoi pe Shep. Se întâmplă la fel.

— Rahat! Probabil că sunt deja în sala de judecată, pregătindu-se.

Din cauza problemelor de vedere ale lui Stone, îi place să ajungă mai devreme, astfel încât mama să îl ajute să se orienteze în sală.

Reagan se ridică atât de repede, încât scaunul aproape se răstoarnă.

— Trebuie doar să lăsăm imaginile să vorbească de la sine. Camera de control pentru aparatura audio-vizuală este în biroul de lângă sala de judecată în care au să se afle ei. Ne furișăm înăuntru, îți conectăm laptopul și lăsăm imaginile să se deruleze.

— Trebuie să ne asigurăm că Gaines nu poate ascunde rolul pe care l-a jucat în asta. Să luăm fotografia cu el și Forres cu banii și să le-o arătăm tuturor. Vom permite ziarului nostru să scrie articolul despre corupția care se petrece acolo, adaug eu. Ești de acord?

Reagan se așează la birou.

— Lasă-mă un minut. Părinții mei vor fi supărați, dar ai dreptate. Este corupt, și toată lumea ar trebui să știe asta, zice și începe să mute fotografiile. Aleg imaginile care ne trebuie ca să spunem povestea asta. Setez o întârziere de zece secunde înainte de montaj, ca să avem timp să intrăm în sala de judecată și să urmărim spectacolul sau să fugim de acolo cât de repede posibil. E alegerea ta. Voi scrie articolul pentru ziar, cu fotografiile cu Forres și Gaines, în timp ce mergem cu mașina. Dar cea cu John Michael și carabina? O vrei în articol? Dacă facem asta – dacă facem totul public –, ar trebui să fie corect.

Mă gândesc la fotografiile de șantaj pe care el ni le-a trimis mie și lui Shep. Mă gândesc la cât de dispus era ca Shep să își asume vina în locul lui. Mă gândesc la Shep, care îl considera prietenul lui.

— Să o vadă toată lumea și pe aceea!

Reagan face o copie pe memoria portabilă, iar eu îmi pun din nou laptopul în geantă.

Mă opresc în mijlocul mișcării și mă întorc spre ea.

— N-am cuvinte să-ți mulțumesc pentru asta!

Reagan mă împinge spre ușă.

— Ne îmbrățișăm mai târziu.

— Ar trebui să rămâi aici. Probabil că voi avea multe probleme. Nu trebuie să fie și ale tale, îi spun eu.

Râde când urcă pe scaunul din dreapta.

— Nu aș rata asta pentru nimic!

Este ora nouă când intrăm în parcare. Alergăm ca și când ne-ar fugări cineva.

Alergăm ca și când libertatea lui Shep ar depinde de noi.

Priviri curioase și strigăte speriate ne urmează când alergăm pe hol. O privire aruncată pe fereastra sălii de judecată ne dă de știre că toată lumea este înăuntru. Intrăm în biroul de

lângă sala de judecată și deschidem dulapul care conține aparatura de control pentru sala de judecată. Aproape scap laptopul grăbindu-mă să conectez totul.

Mâinile îmi plutesc deasupra panoului de control.

— Suntem pregătite? întreb eu.

— Da.

Apăs butonul de pornire, fugim din cameră pe hol și deschidem ușile duble ale sălii de judecată. Toată lumea se oprește din ce făcea și se întoarce ca să vadă ce e cu agitația.

Privirea mea o întâlnește pe a lui Shep, care stă la masa apărării cu avocatul lui. Ceilalți băieți din River Point sunt împreună cu familiile lor, de vreme ce trebuie să depună mărturiile pentru înțelegerea pe care o fac și ei. Sunt așezați în balconul din spatele mesei apărării. Familia lui Grant stă în spatele domnului Stone, împreună cu echipa de anchetatori.

Judecătoarea lovește cu ciocănelul chiar în clipa în care ecranul din dreapta ei începe să coboare din tavan.

Atenția tuturor ne părăsește și se îndreaptă spre ecrane. A tuturor, în afară de a lui Shep. Este îngrijorat, cu fruntea încruntată, iar eu îi zâmbesc larg, sperând să îi dau de înțeles că totul va fi bine.

Reagan are laptopul ei și, în clipa în care înregistrarea video începe să se deruleze, încarcă articolul pe care tocmai l-a scris pe pagina de internet a ziarului școlii.

Să înceapă spectacolul!

Reagan nu glumea când a spus că imaginile vor vorbi de la sine. Sala este împietrită când imaginile apar pe ecran rând pe rând.

Îi urmăresc pe băieții din River Point, mai ales pe John Michael. El este neliniștit, uitându-se de la ecran la noi, și din nou la ecran.

Când imaginile cu Grant și fetele apar pe ecran, poți să auzi musca. Domnul și doamna Perkins se așază pe scaune și amândoi încep să plângă încet. Apoi, rulează imaginile cu domnul Forres și Gaines, iar mulțimea se agită vizibil. Domnul Forres începe să strige să le oprească, iar Gaines ia loc pe banca din laterala sălii, palid la față.

Apar imaginile de la petrecere. De vreme ce toată lumea din sală cunoaște dovezile din cazul ăsta, nu le este greu să urmărească povestea prezentată. Când cei cinci băieți pleacă la vânătoare, liniștea se lasă în sală.

Apoi apare John Michael, care se întoarce după Remington. Colajul de fotografii se încheie cu imaginea lui cu arma, blocată pe ecran, data și ora fotografiei întipărite fiind din dimineața morții lui Grant.

John Michael se așază pe scaun lângă mama lui, își lasă capul pe umărul ei și începe să plângă.

31

Durează un timp ca judecătoarea să preia controlul sălii. Alt aprod îl ia pe John Michael de lângă mama lui, în timp ce ea se agață de el. Ceilalți băieți strigă la el și unii la ceilalți. Tatăl lui Grant arată ca și când ar fi văzut o fantomă. Sunt sigură că fotografiile lui Grant cu fetele au fost greu de suportat.

Nu mi-a plăcut să îi fac asta, dar, când vrei adevărul, trebuie să îl accepți în totalitate. Și bietul domn Stone! Stă la masa acuzării, cu capul în mâini.

Dar fața lui Shep face să merite toate astea. E numai un zâmbet. El și familia lui iradiază ușurarea pe care o simt. Stau împreună, îmbrățișându-se. Privirea lui o întâlnește pe a mea, și sunt copleșită de ce văd acolo.

Judecătoarea lovește cu ciocănelul până când, în cele din urmă, rămâne singurul sunet din sală.

— Să se facă liniște în sală! strigă ea.

Avocatul lui Shep stă în fața judecătoarei când ea îi dă permisiunea să vorbească.

— În mod evident, în lumina celor văzute azi aici, nu vom accepta înțelegerea oferită de acuzare.

Judecătoarea se uită la Reagan și la mine și ne face semn să înaintăm.

— Toate astea au început când ați intrat amândouă în sală.

Amândouă dăm din cap, iar ea mai lovește o dată cu ciocănelul.

— Aprod, te rog să-i iei în custodie pe domnul Forres și fiul lui! Vreau ca Henry Carlisle și Logan McCullar să fie reținuți pentru interogatoriu. Au venit azi ca să jure că l-au văzut pe domnul Moore cu Remingtonul. Și ție, spune ea, arătând spre prim-procuror, ție îți dau șansa să te predai singur pentru interogatoriu. Îți sugerez să accepți.

Gaines pare bolnav, dar reușește să dea ușor din cap, apoi îl urmează pe aprod în afara sălii de judecată.

Judecătoarea își îndreaptă atenția din nou spre noi.

— Voi două veniți cu mine.

Arunc repede o privire spre mama, care stă la masă cu domnul Stone. Ea dă încurajator din cap, și asta e tot ce îmi trebuie.

Reagan mă strânge de mână, apoi o urmăm pe judecătoare pe una dintre ușile din spate ale biroului ei.

Ea închide ușa în spatele meu și ne spune să ne așezăm.

— Ce naiba s-a întâmplat mai devreme acolo?

Eu și Reagan ne privim rapid, iar eu mă întorc spre judecătoare și spun:

— Onorată instanță, ca majoritatea celor de la școală, am văzut imaginea cu fetele acelea. Apoi, când făceam cercetare pentru domnul Stone, am găsit mici informații care îl legau pe Grant de acea fotografie, dar nu am făcut toate legăturile până foarte recent. Nici măcar nu am știut nimic despre ce punea la cale domnul Forres până nu am găsit imaginile de pe camera ascunsă din River Point. Toate imaginile pe care le-ați văzut de acolo erau.

Mă opresc o clipă, apoi spun:

— Și nu mi s-a părut că ar fi o idee bună să contactez biroul procuraturii pentru ce am găsit. Voiam doar să mă asigur că imaginile sunt arătate înainte ca Shep să pledeze „vinovat". Am văzut fotografiile pentru prima dată în urmă cu o oră. Cred că s-ar putea spune că mi s-a părut cea mai rapidă cale de a vă da informația.

— Ei bine, cu siguranță ai reușit, spune ea. E singurul loc în care ai arătat imaginile?

Reagan inspiră adânc și spune:

— Ca jurnaliste, am crezut că este important să ne asigurăm că cititorii noștri știu ce se întâmplă în comunitatea lor…

— Ați vrut să fiți primele care dau știrea, întrerupe judecătoarea. Va fi un coșmar.

— Am arătat doar imaginile cu domnul Forres și domnul Gaines. Și pe cea cu John Michael cu arma. Nu am vrut să le afectăm pe fete mai mult decât au fost deja, deci acelea au fost arătate doar aici.

Judecătoarea se reazemă de spătarul scaunului.

— Mai este ceva ce nu îmi spui? De ce nu ai văzut imaginile decât în dimineața asta?

Inspir adânc și îi povestesc totul. Despre faptul că i-am urmărit pe băieți, că i-am fotografiat, cum funcționează camera și că fotografiile sunt, de fapt, stocate pe pagina de internet a fabricantului.

Ea se reazemă de scaun și mă studiază.

— Dar nu am afectat nicio dovadă, adaug eu. Imaginile sunt încă pe pagina de internet, cu data și ora. Nimeni nu m-a ascultat când am spus că nu Shep a făcut-o, deci a trebuit să recurg la măsuri mai drastice.

— Sunt într-adevăr măsuri drastice, spune judecătoarea zâmbind.

— Am intrat în bucluc? întreb eu.

Își trece mâinile prin păr.

— Cred că o vreme vor fi ocupați cu consecințele fotografiilor, dar, cu siguranță, nu mai lucrezi aici.

Dau din cap. Nu am niciun motiv să îi spun că am fost concediată în urmă cu aproape o săptămână. Totuși, îmi pare rău pentru Reagan.

— Și trebuie să presupui că vei fi chemată să depui mărturie privind celelalte chestiuni, privind modul în care ai obținut fotografiile, și să fii pregătită să te atace.

Dau din nou din cap. În acest moment, cât timp Shep nu mai are probleme, aș face orice.

— Și treizeci de ore de serviciu în slujba comunității nu i-ar strica niciuneia din voi.

Dăm aprobator din cap și răspundem:

— Da, doamnă judecător!

— Puteți pleca acum, spune ea, și amândouă fugim din cameră.

Gaines, domnul Forres, John Michael, Henry și Logan au dispărut, ca și o mare parte din membrii familiilor lor.

Shep se îndepărtează de familia lui și mă întâmpină în mijlocul sălii. Mă trage aproape și mă rotește într-un cerc strâns.

— Nu pot să cred ce s-a întâmplat!

— Ți-am spus că totul se va rezolva, răspund eu oftând ușurată.

Mă lasă din nou pe pământ și mă sărută într-un fel care ar trebui să mă facă să mă simt jenată față de mama mea și a lui.

Dar nu mă simt.

Îl sărut la rândul meu.

32

10 DECEMBRIE, ORA 17.15

SHEP: Sunt înconjurat.
Au venit după mine.
S-ar putea să fie nevoie să mă salvezi.

Un zâmbet larg îmi apare pe chip. Intru în cealaltă cameră, unde-l văd pe Shep cu vreo șase copii de patru ani peste el.

Scoate un răget puternic, iar copiii chicotesc atât de tare, încât încep să cadă. Shep se ridică încet, doar cei mai perseverenți agățându-se încă de el. Merge ca un monstru prin camera mică, copiii atârnându-i-se de mâini și de picioare.

Doamna Weis intră în cameră, râzând.

— Shep, trebuie să te salvăm?

— Vă rog! spune el disperat.

Este nevoie de amândouă ca să-i luăm pe copii de pe Shep, dar, imediat ce Reagan își bagă capul înăuntru și spune că floricelele și filmul sunt pregătite, nu știu cum să fugă mai repede de lângă noi.

Shep se întinde pe covorul intens colorat, ca și când ar fi prea extenuat să se miște.

— Ați terminat pe ziua de azi. Mă duc să îi spun lui Reagan că puteți pleca imediat ce îi așază în fața ecranului.

De îndată ce doamna Weis iese din cameră, Shep se întinde și mă prinde de mână, trăgându-mă în jos spre el.

— Câte ore mai avem de făcut? mă întreabă.

Nu mă las păcălită de cuvintele lui. Îi place mai mult decât lasă să se vadă. Când Reagan și cu mine am fost repartizate să facem serviciu în folosul comunității la Providence House, un azil pentru femei și copii fără adăpost, s-a oferit să facă orele împreună cu noi. Azi a fost prima noastră zi, iar el este deja preferatul tuturor celor mai mici de un metru înălțime.

— Mai avem puțin.

Mă ridic în picioare, apoi îl trag de braț până se ridică.

— Nu fi leneș! Îmi ești dator cu o întâlnire.

Cu nebunia care a urmat după ziua din sala de judecată, doar acum putem să ieșim în public la restaurantul ăla scump, cu desert flambat și altele.

Când am verificat ultima dată, pagina de internet a ziarului școlii avea peste un milion de vizualizări. Chiar și *Good Morning, America*[1] ne-a intervievat prin Skype la câteva zile după ce s-a petrecut totul.

Cazul lui Grant încă nu a fost rezolvat. Sunt multe moțiuni, apeluri și înțelegeri care-i privesc pe John Michael, pe domnul Forres și pe prim-procuror, dar nimic din toate astea nu mai e acum problema noastră.

Shep se ridică și mă trage aproape. Este încă înspăimântător să mă gândesc la cât de rău ar fi putut decurge lucrurile.

---

[1] „Bună dimineața, America!" (engl. orig.), emisiune matinală care a debutat în 1975 și care rămâne una dintre cele mai de succes din Statele Unite. Este transmisă din New York la postul de televiziune ABC (n. red.).

— Îți datorez mai mult decât o ieșire în oraș, spune el încet.

Îl îmbrățișez strâns.

— Voi doi mă enervați, spune Reagan.

— Te rog! Nici tu și Josh nu sunteți mai suportabili! zic și mă îndepărtez de Shep, dar el nu mă lasă să ajung prea departe. Vrei să mergi cu noi la cină dacă Josh se duce la antrenament în seara asta? propun eu, iar Shep mă ciupește.

— Ca să stau în fața voastră cât vă faceți ochi dulci toată seara? Nu, mulțumesc! Ne vedem mâine, spune ea, apoi părăsește camera.

Shep și cu mine mergem ținându-ne de mână spre Jeepul lui. Imediat ce urcăm, primește un mesaj pe telefon. Numele lui Henry apare pe ecran.

— Ai să mai vorbești cu el vreodată? îl întreb eu.

Tristețea îi străbate chipul.

— Probabil. Dar nu azi.

Henry și Logan au reușit să se reînscrie la St. Bart, dar Shep a rămas la Marshall. Amândoi au fost eliberați condiționat și trebuie să efectueze de trei ori mai multe ore în folosul comunității decât noi. Și amândoi încearcă să vorbească de ceva timp cu Shep, dar el nu este încă pregătit să îi asculte. Probabil că nu va fi niciodată.

Mă întorc spre el și spun:

— Facem o înțelegere! Ne ducem să mâncăm la restaurantul ăla scump deoarece, dintr-un motiv pe care nu îl înțeleg, pare important pentru tine, dar ce-ar fi să luăm desertul la pachet și să mergem în casa din copac?

Își ridică mâinile spre fața mea și apoi și le trece prin părul meu.

— E cea mai bună idee pe care am auzit-o de mult timp!

Mă apropii de el, iar el mă întâmpină, sărutându-mă ușor pe buze.

— Ce-ai zice să luăm toată mâncarea la pachet și să mergem direct la casa din copac chiar acum? întreb eu încet.

— E și mai bine!

L-am urmărit pe Grant mergând în pădure în dimineața aia. Apoi m-am gândit la arma lui, la draga lui Remington, care era încă în dulapul cu arme din casă.

Cea cu care am vrut să îl împușc atunci când mi-a dat fotografia aia cu tata și Gaines. Fotografia cu care mă șantaja.

L-am luat în cătare. El s-a întors. Voiam doar să îl sperii. Voiam să știe că a mers prea departe. Apoi, m-a întrebat ce caut acolo, ca și când nu aș fi avut dreptul să fiu unde doresc pe propriul teren. Nu era speriat, doar deranjat. Așadar, am apăsat pe trăgaci.

M-am simțit mai bine decât mi-am imaginat.

Am așteptat până mi-am văzut prietenii venind din celelalte direcții. Apoi, am început să alerg și eu spre Grant. Toată lumea se panica. Și-au aruncat armele, iar eu m-am asigurat că Remingtonul este deasupra grămezii împreună cu arma pe care o avea Grant. După aceea, l-am înconjurat pe Grant. Ei erau speriați. Și furioși. Dar credeam că lucrurile se vor îmbunătăți între noi dacă Grant nu mai este… Că va fi așa cum era înainte. Au fost multe probleme la River Point în ultima vreme, și majoritatea erau din cauza lui Grant.

Era ca un cancer al grupului, ucigându-ne încet din interior.

Am tot așteptat să mă acuze cineva. Să mă acuze că l-am împușcat, dar niciunul nu m-a văzut cu Remingtonul.

Știam că toți i-am folosit arma, știam că amprentele noastre sunt pe toată suprafața ei. Și, de vreme ce aveam fotografiile alea cu prim-procurorul și cu banii, știam că se va asigura că nu vom avea probleme. Grant nu era singurul care putea folosi fotografia aia.

Așa că am făcut un pact în pădurea aia. Acolo, deasupra cadavrului lui Grant, am convenit să rămânem împreună; să spunem că nu am folosit Remingtonul, că nu știm nimic despre asta. Dacă o spunem toți, niciunul nu va avea probleme. Nimeni nu știe nimic. Tăcerea era singurul lucru care avea să ne salveze.

Dar m-am înșelat. În loc să ne facă mai puternici, ne-a îndepărtat și mai mult.

Adevărul a ieșit la suprafață.

Iar în momentul în care care noul procuror mi-a cerut declarația atunci când am pledat „vinovat", asta a fost povestea mea.

Mulțumiri

Agentei mele, Sarah Davies – îți mulțumesc pentru sprijinul și îndrumarea continuă. Și îți mulțumesc că mi le-ai prezentat pe Megan Miranda și Elle Cosimano, care au fost primele mele partenere critice și care acum îmi sunt prietene dragi. Nu aș fi putut face nimic din toate acestea fără voi toate.

Laurei Schreiber – mulțumesc pentru că iubești această carte! Serios, din toate comentariile legate de editare și din conversațiile pe care le-am purtat, mi-am dat seama de cât înseamnă pentru tine această carte, iar asta înseamnă totul pentru mine. Mulțumesc pentru că m-ai stimulat să o îmbunătățesc! Lui Mary Mudd îi mulțumesc pentru părerile pline de limpezime! A fost, cu siguranță, un efort comun! Sprijinul și îndrumarea pe care mi le-ați oferit amândouă sunt extrem de apreciate.

Lui Polly Watson – mulțumesc pentru editarea atentă și umorul tău! Ai făcut partea asta mai plăcută decât ar fi trebuit. Întregii echipe de la Disney Hyperion îi mulțumesc pentru tot sprijinul.

Mariei Elias – cuvintele nu pot descrie ce simt în legătură cu coperta asta. Este uimitor de perfectă, încât am plâns când am văzut-o prima dată. Mulțumesc!

Asta e povestea noastră nu exista dacă mama mea, Sally Ditta, nu ar fi fost chemată ca jurat și dacă Elle Cosimano nu

ar fi fost în bucătăria mea când ea a sunat să se plângă. Cumva, acea combinație a condus la ideea acestei cărți, și amândurora le sunt recunoscătoare pentru inspirație și sprijin.

De vreme ce nu sunt avocată, am beneficiat de foarte mult ajutor ca să mă asigur că am înțeles corect partea legală. Și îmi asum toate greșelile făcute și libertățile luate. Sunt norocoasă că am putut să-l sun pe tata, Tony Bruscato, și să-i spun: „Hei, am o idee, dar nu sunt sigură că va funcționa…" Tata i-a dat telefonul procurorului Michael Fontenot, care stătea lângă el pe o bancă în holul tribunalului, și, oricât de ciudat a fost, l-am întrebat cum ar putea scăpa băieții din River Point de acuzația de crimă. Mike a fost atât de amabil, încât să îmi răspundă la telefoane și la nenumăratele întrebări cât am lucrat la primul manuscris. Îți mulțumesc foarte mult pentru tot ajutorul!

Și le mulțumesc și tuturor celorlalți prieteni avocați pe care i-am agasat cu întrebări la petreceri, la jocuri lacrosse și oriunde altundeva dădeam de ei, mai ales lui Sonny Huckabay și lui Craig Smith!

Am fost ajutată și cu partea de vânătoare a cărții, în special de soțul meu, Dean. Mulțumesc pentru că mi-ai ascultat toate presupunerile! Și îți mulțumesc, Bubba Salley, pentru toate informațiile despre camerele de supraveghere a vieții sălbatice, iar vouă, Mary Cecile Hancock și Buzz Hancock, pentru demonstrația de vânătoare cu arcul! Au fost atât de utile!

Lui Frances Kalmbach: mulțumesc pentru că m-ai ajutat să-i dau un nume lui Camille! Și succes la scris!

Prietenilor mei minunați: Elizabeth Pippin, Christy Poole, Missy Huckabay, Aimee Ballard, Ashley Hancock și Lisa Stewart. Mulțumesc pentru că-mi sunteți alături când o iau razna!

Le mulțumesc tuturor cititorilor pentru toate e-mailurile, postările de pe Twitter, Facebook și bloguri! Și mulțumiri

speciale următorilor: Stacee (cunoscută și sub numele de Obsedata de cărți), Rachel Patrick, Jaime Arkin, Amelie Fleming și Gray Hodges – mereu ați reușit să mă faceți să zâmbesc!

Lui Miller: îți mulțumesc pentru că pot să apelez la tine când am întrebări despre liceu și pentru că m-ai corectat când ai spus „Nimeni nu face asta". Lui Ross: îți mulțumesc pentru că ai fost întotdeauna primul meu cititor și pentru că îți place povestea asta la fel de mult ca și mie. Lui Archer: mulțumesc pentru că ai fost atât de entuziasmat când am vorbit cu elevii tăi despre scris. A fost cea mai frumoasă vizită la clasa întâi!

Și, întotdeauna, cele mai profunde mulțumiri merg către soțul meu, Dean. Suntem împreună de douăzeci și cinci de ani și abia îi așteptăm pe următorii încă douăzeci și cinci! Mă bucur atât de mult că ești al meu!

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 21

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro